XX. évfolyam 8. szám Ára: 1 forint 1964. február 20.

Ludas Matyi

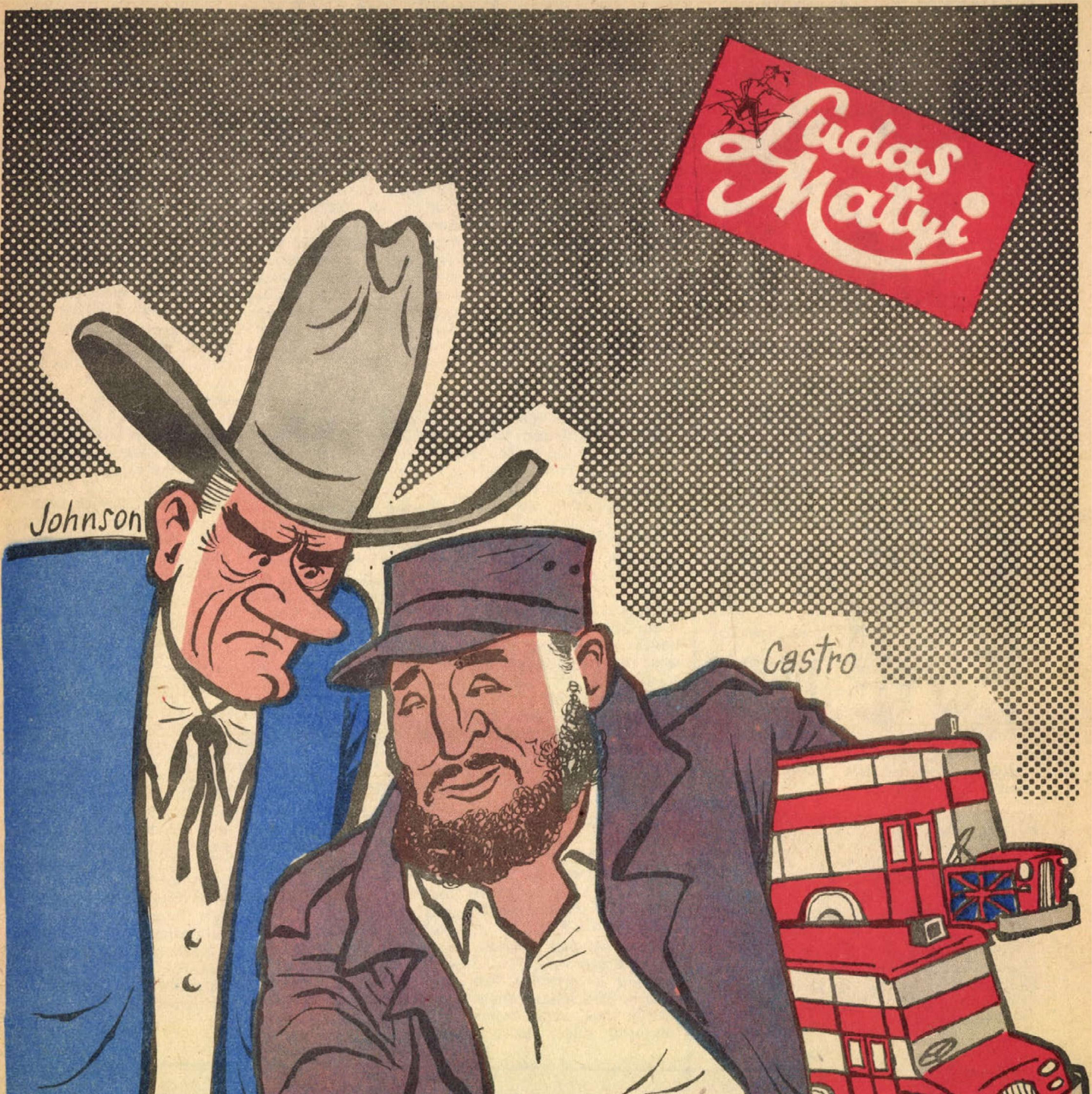
Johnson
Castro
gerő

– Mister Johnson, mire maga a szövetségeseit le tudja beszélni a bizniszről, ekkora szakálla lesz!...

Gerő Sándor rajza

Telefonhívás a szomszédba

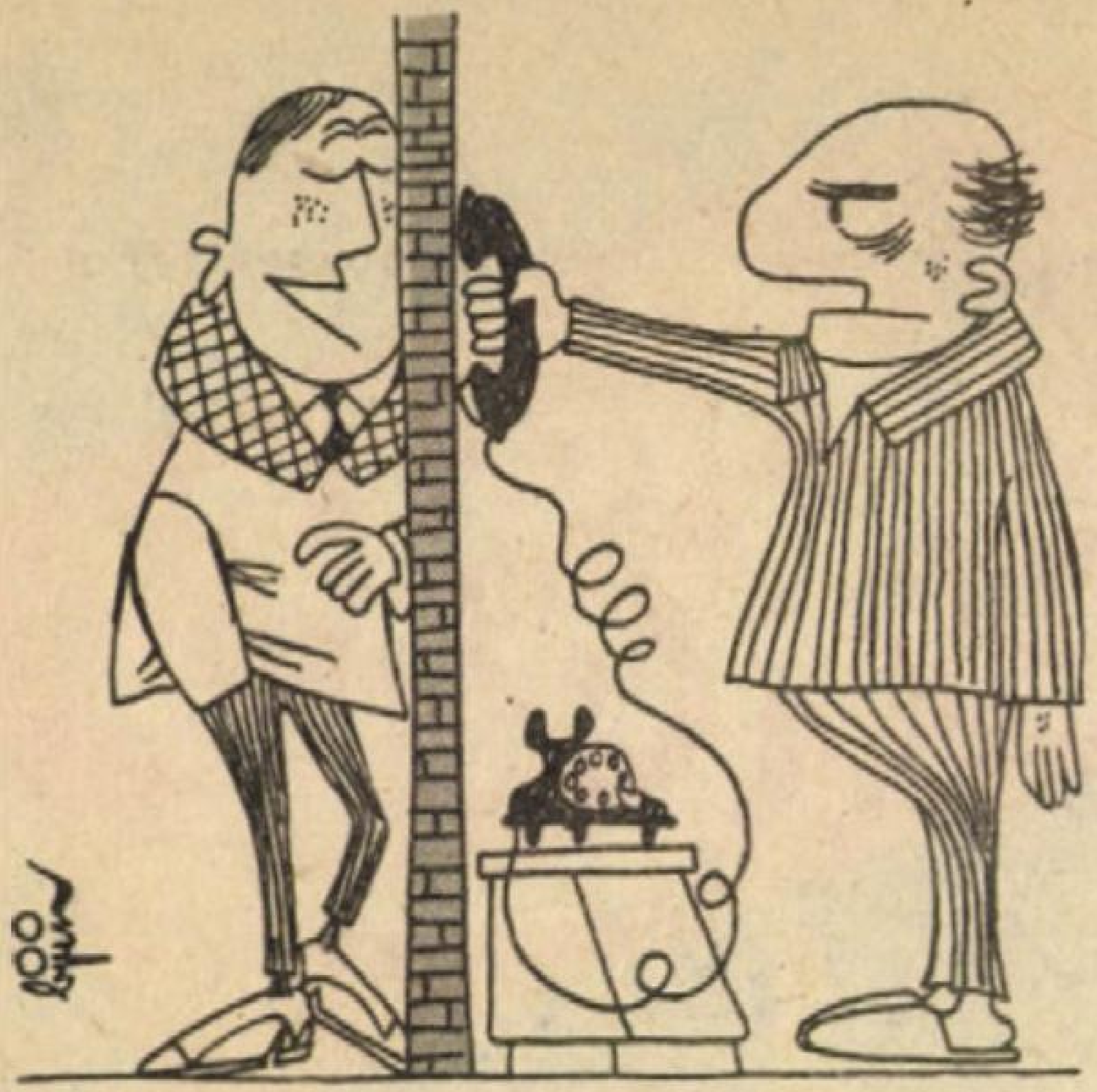

A téli olimpia utórezgése

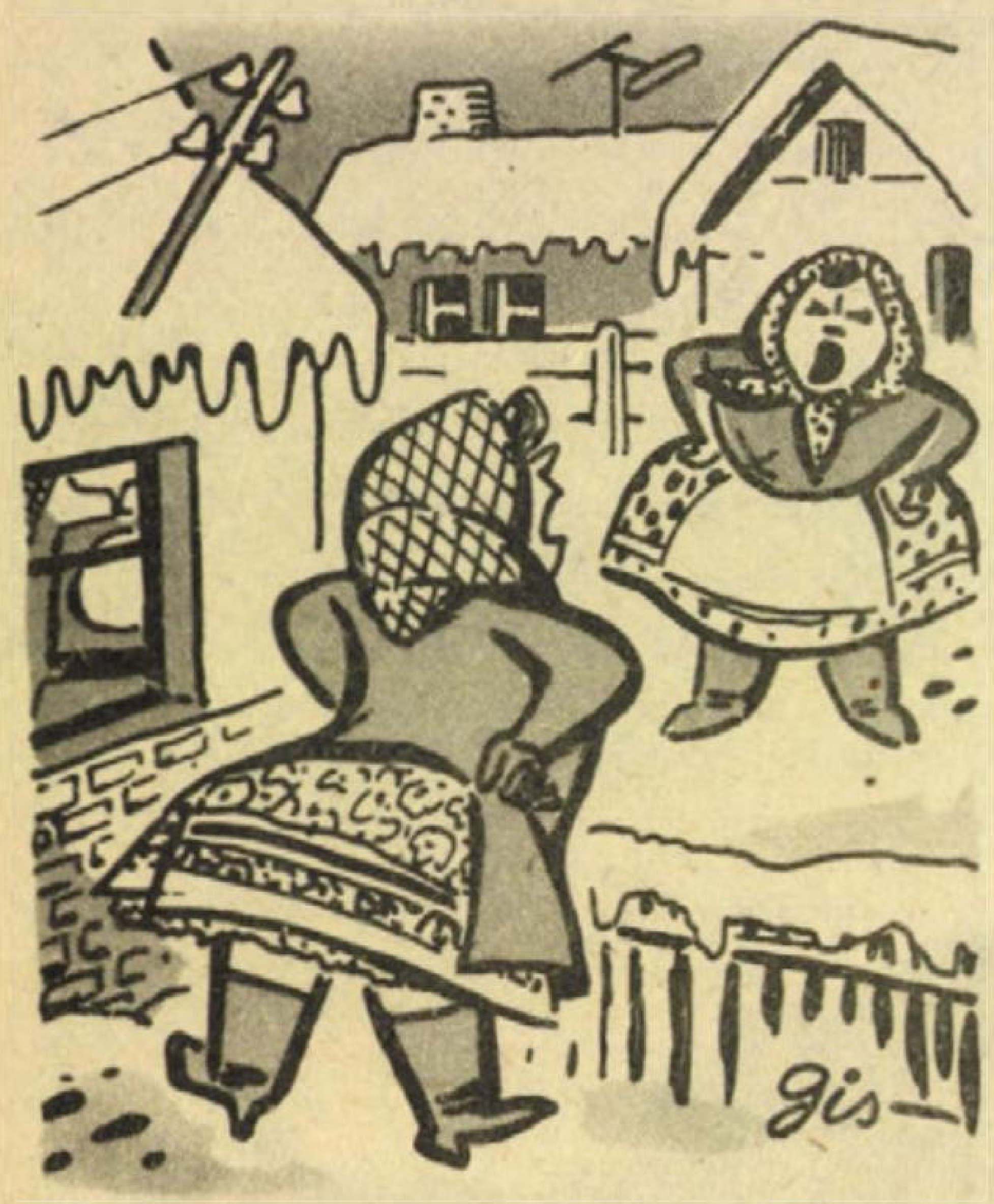

– Ha megpukkadsz, Maris, akkor is szabályosan bodicsekkelték Tumba Johanssont!

Csoda az Erzsébetvárosban

A Nefelejts utca és a
Thököly út sarkán kábán
Nézi az új büfét egy vén
Korhely, s alig áll a lábán...

Majd felnyög, mint akit orvul
Letaglóz egy kemény ököl:
— Ezt is megérted hát, Tóni,
tejet ad a Fehér Ökör...!

Szilágyi György

A borkóstoló

Tersánszky Józsi Jenőnek

Amikor az első pohár bort betöltöd, ne sokat beszélj. Félhalkan épp csak odaveted: Tavalyi, vörös.

Ha nem vitatják, a lámpa felé tartod, kissé kidülledt szemmel nézed és rákezded: Mindazonáltal van benne valami...

Körülsandítasz, de ne vegyék észre. Ha most sem kapják be a horgot, egy fokkal feljebb mégy: Ez a bor magáért beszél; csendes, míg iszod, de aztán kitör és eget kér.

Ha még erre sem vakkant senki, akkor fel a zsilipekkel: Német vendégeim a borok Führerjének nevezték, és méltán...

Erre bizton jön válasz, és bármi legyen az, szakértői híred megalapozódott. Szürettájt jön a meghívás, egyik a másik után. Már az első helyen kövess el mindent, hogy csak rád figyeljenek. Ha megkérdik: Na mit szól hozzá, mint szakértő?... Emelkedj fel, önts egy félgyűszűnyit nyelvedre, forgasd a szemed, míg fennakad és így bökd ki: Tokosodik a hűvöse.

Ha van, aki nem rád bámul, mint tinó a majára, akkor még egy gombostűfejnyit az orrodba cseppentesz, fejtetőre állsz. s úgy susmorgod: Kék az íze; almával párosult a tő.

Erre már úgy meresztgetik a szemüket, mint pelenka a lepedőre, szó nem hallik, lehelet megszegik. Most aztán szemlehunyva egész korttyal öblögetni, poharat lassan letenni, de még szorítani görcsösen: Ötvenkettőbe volt ilyen, tíz maligános, Váralján...

Még az őszön híre megy, mekkora értője vagy a bornak. Első vendég leszel a szüreten, lesik a szavad, mint Mózesét a kinyilatkoztatási értekezleten. Semmi gondod borra az év során;

pecsétes demizsont hoz a posta: „Csak egy sort írj; mit tartasz róla?"

A következő évben újítani kell. Vágj be néhány francia szót: „Long Vomi", „Faire le Veau", Lavure Merdeaux", etc., számokat is mondj hozzá, így: Tudjátok, a kilencvenhármas, az igen... a Loire-menti dombokon... Burgund és Bourgogne illata... bleblerblaum blumkorblach... És lihegj, mint a veszett kecske, délben a Szaharában.

Nem árt, ha odavetsz valamit a hordókénezésről és a pincebogarakról.

Ha meg vendéglőbe jöttök össze, úgyis te kapod a borlapot, a többi csak lesi az igét. Kétszer szótlanul végigolvasod: — No maga mit választana? — kérded szarkasztikus mosollyal a főurat. Akármit felel, halkan felnevetsz: Tudtam. Világért sem! Majd annak, aki nem érti! Nos...? Ez az! Ezt vártam magától. Megveregeted a vállát és ilyeneket mondasz: A huszonnyolcas Somlait első pillanatban csak olyformának érezzük, mint a reteklét. Ám a második pohár után nem tudod, most jössz-e vagy mész. A két évvel korábbiból, a huszonhatosból, már nem is kell inni, elég, ha félpohárral fejedre öntesz; úgy bandzsítasz tőle, mint más egy hordó rumtól.

Poharazás közben próbára teheted barátaid szavahihetőségét. Aki azzal dicsekszik, hogy itt vagy amott valódi tokajit, vagy egri bikavért ivott, azt nyugodtan szemen köpheted.

Előbb-utóbb belekerülsz az Akadémia ki-

adónál most készülő borlexikonba, így: Tersánszky Ibrahim, Ilona, szül. Rácegrespusztán. Fuvolára eredeti albán népdalokat írt, társszerzője a „Kislány" emeld csak gyorsabban" c. revünek, és előfizetője a Harsonának, Képes Magazinnak, valamint az Űrhajósnak.

Később Tokajon utcát, Budafokon előregyártott elemekből kevert bort neveznek el rólad.

Kőmüves Imre

Születésnapon

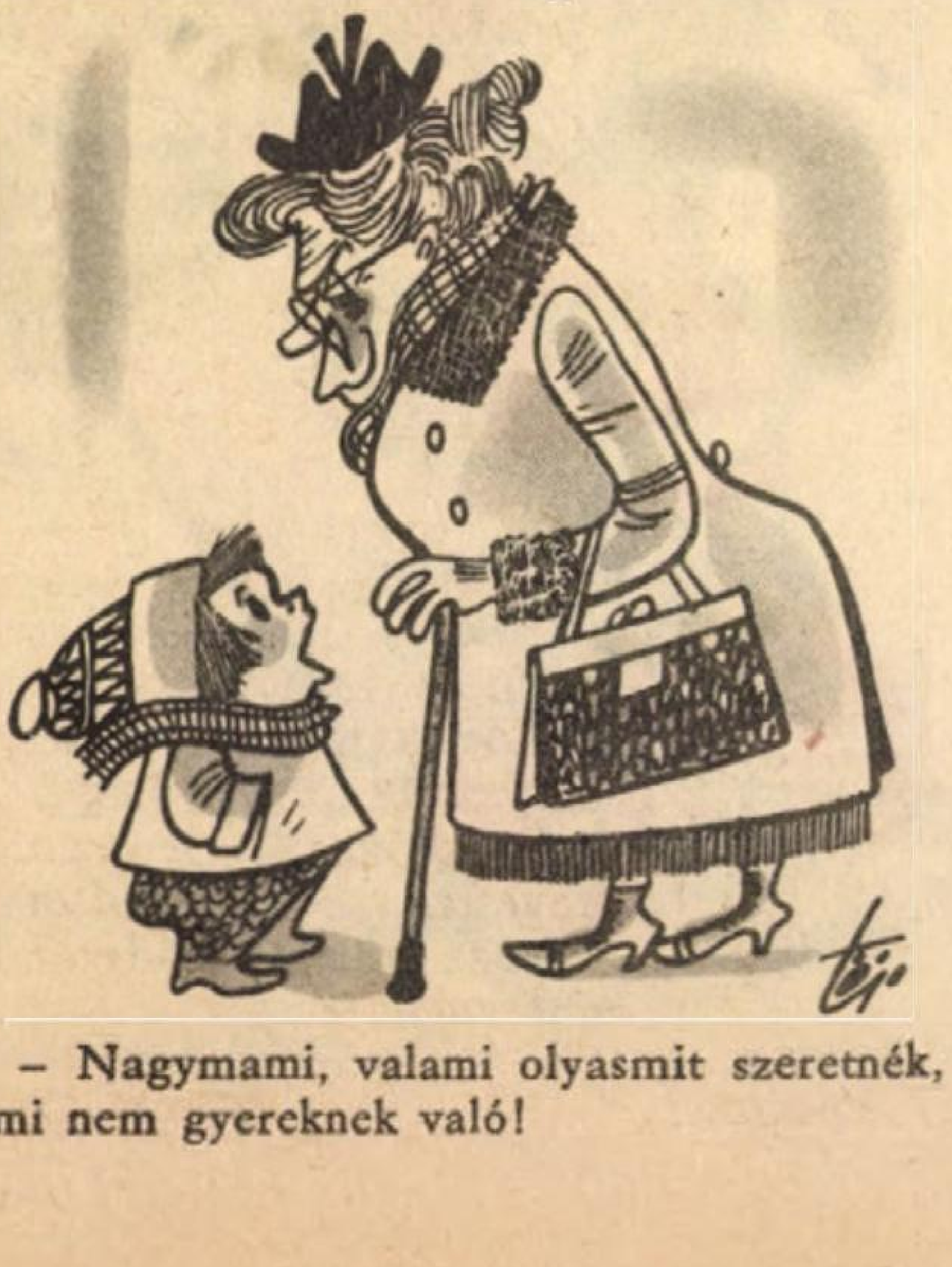

– Nagymami, valami olyasmit szeretnék, ami nem gyereknek való!

A közvetítés vége

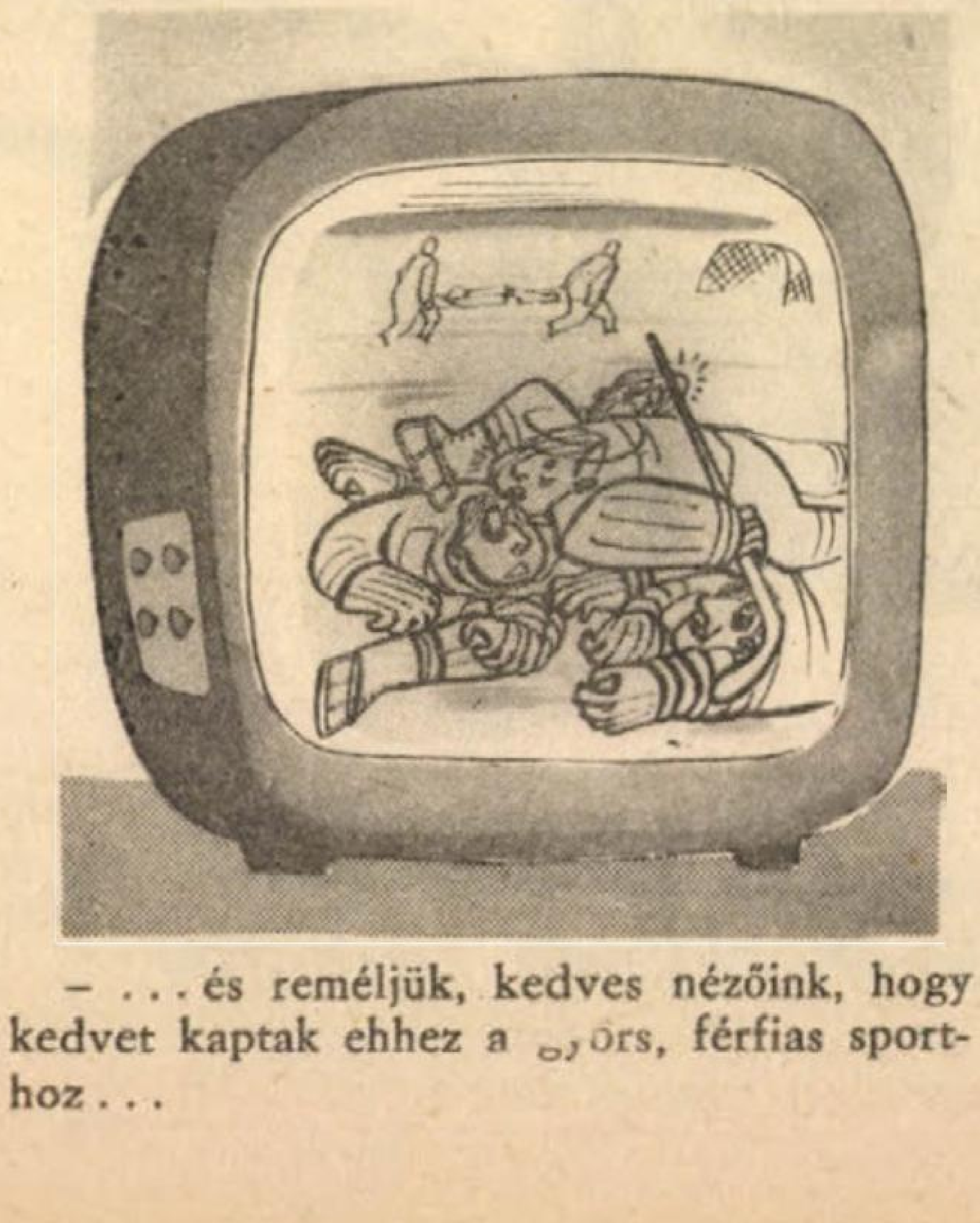

– ... és reméljük, kedves nézőink, hogy kedvet kaptak ehhez a gyors, férfias sporthoz...

Ihlet

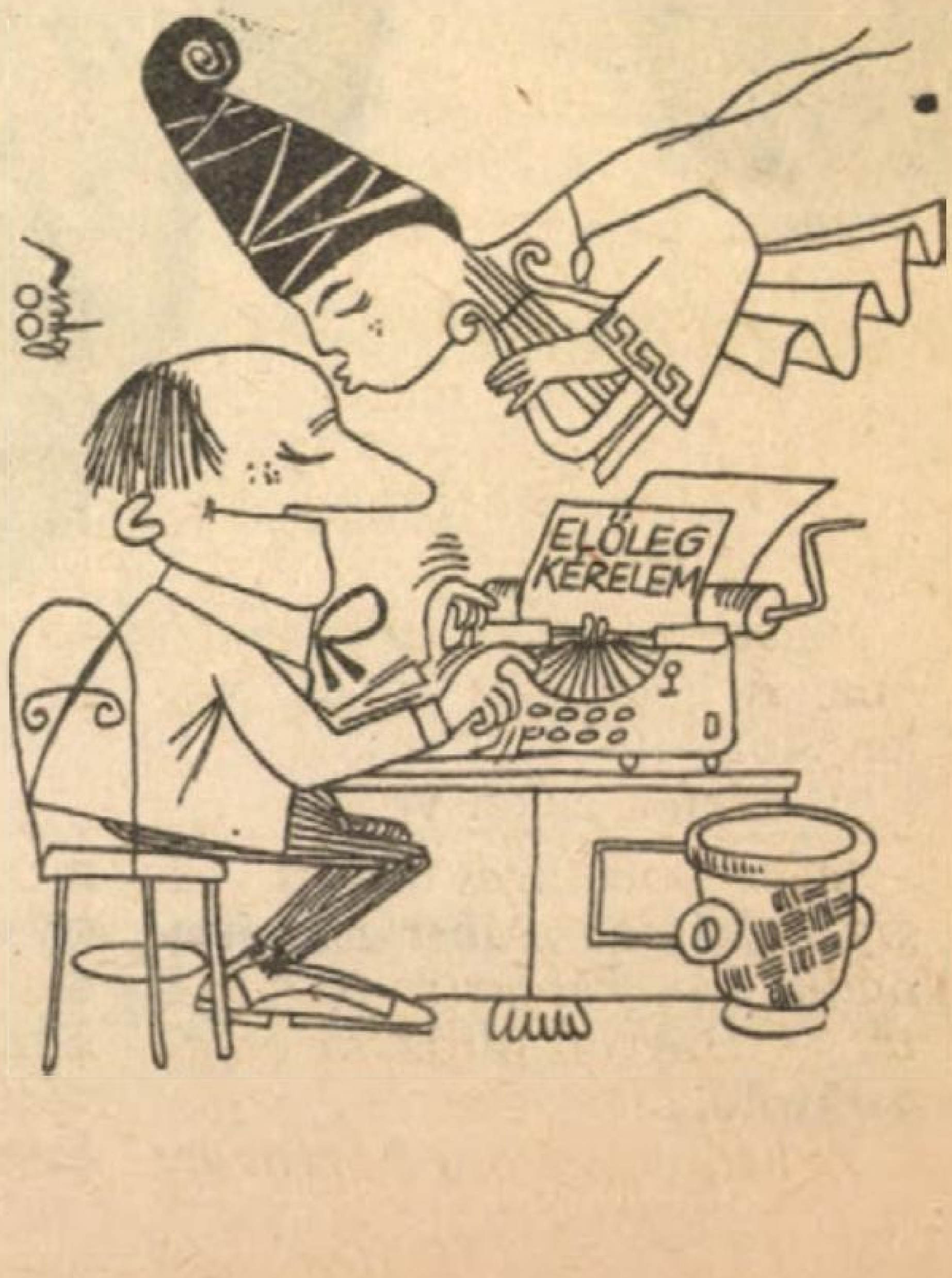

Elsősegély

Szűr-Szabó József rajza

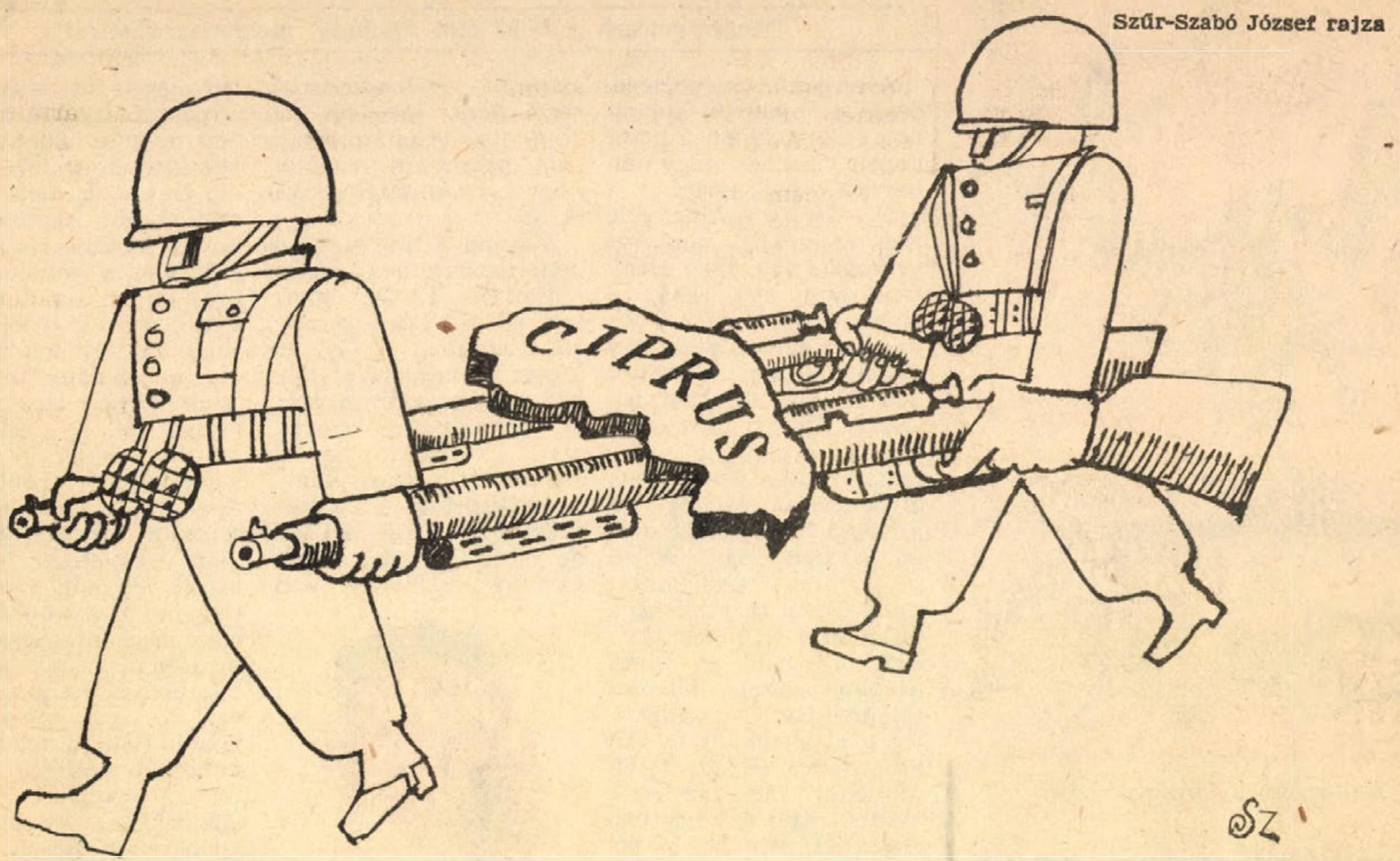

Csak erős idegzetűeknek!

Egyszer csak kialudt a villany.

A szobára sötétség borult.

– Na, tessék! – kiáltott fel ingerülten Eperjesi. – Így nem lehet dolgozni!

Felállt az íróasztala mellől és botladozva, tapogatózva a falhoz lépett: türelmetlenül le-felkattintgatta az ajtó melletti kapcsolót, de hiába. A villany nem gyulladt fel.

Ekkor az ajtóhoz csoszogott – meg akarta tudni, hogy mi történt –, és lenyomta a kilincset. A kilincs engedelmeskedett, de az ajtó nem nyílt ki...

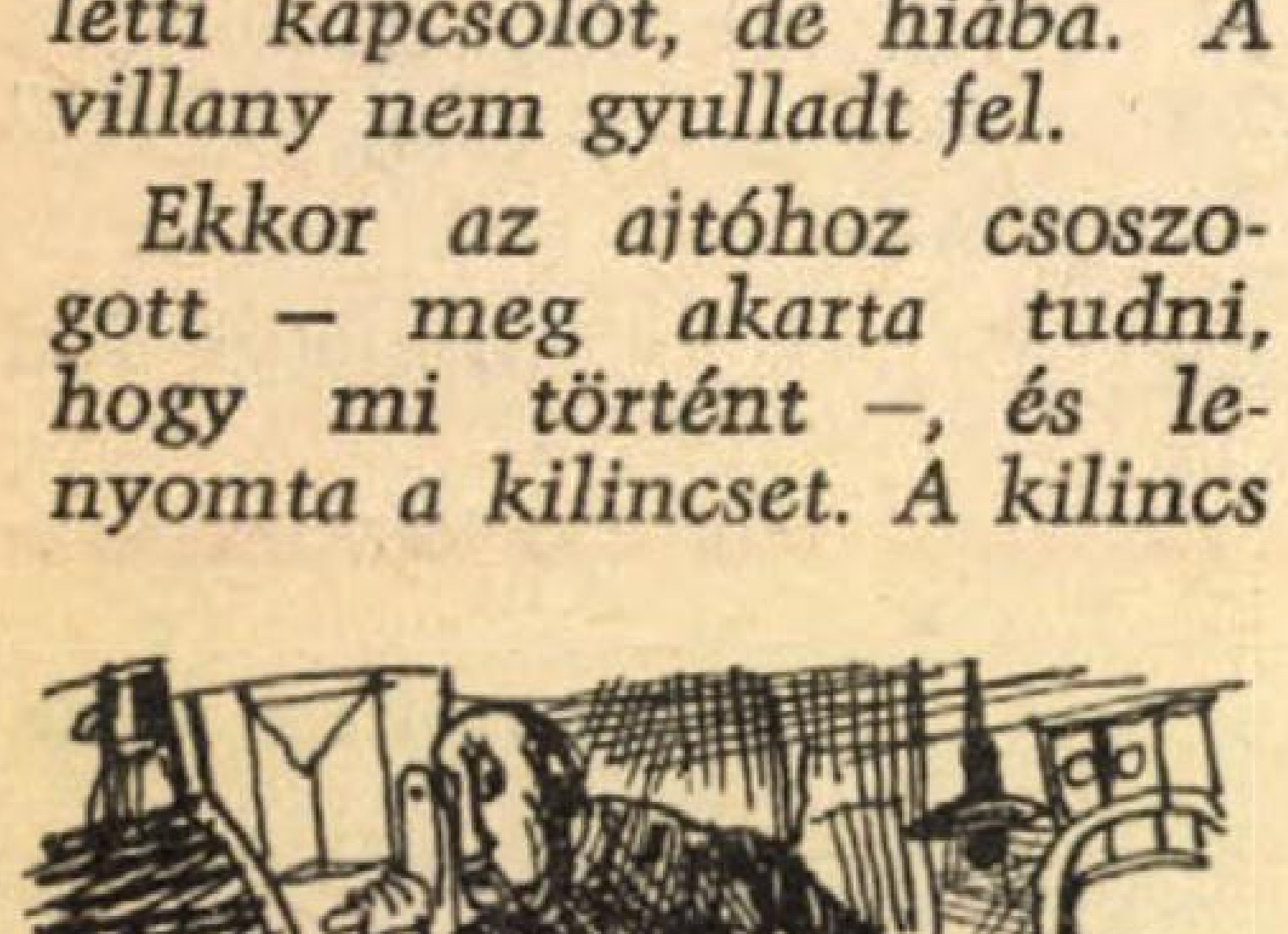

Valaki bezárta!

– Nahát, ez már mégis csak sok! – dohogott Eperjesi. – Valamelyik hülye rámzárta az ajtót.

Visszabotorkált az asztalához, és felemelte a telefonkagylót.

A telefon süket volt!

Jeges borzongás futott végig a hátán. „Most mit csináljak? – kérdezte önmagától. – Hogyan jutok ki ebből a kriptából?

A kripta szóra a borzongás ismét végignyargalt a hátgerincén.

„Azt hiszem, ordítani kellene... Vagy üvölteni... Talán meghallja valaki." – Aztán eszébe jutott, hogy öt óra már elmúlt, és senki sincs a hivatalban. Úgy érezte magát, mint akit csapdába ejtettek. Remegő kézzel végigsimított a homlokán, majd meglazította a nyakkendőjét.

S akkor!

S akkor megreccsent a szekrény. Reccs! Eperjesi felkapta a fejét, és hunyorogva bámult a sötétbe. A szekrény úgy lapult a sarokban, mint egy ugrásra kész szörny. Hirtelen kaparászást hallott. Eperjesi nem volt gyáva ember, de most félt. Félt, ugyanakkor nevetett is magán, hogy miért fél: lehet, hogy csak egy egér kaparászott... Csak nem fog félni egy egértől?

S akkor!

S akkor a szekrény megmozdult, megingott, és valaki felkacagott benne. Velőtrázó kacaj volt. Sátáni kacaj. Eperjesi ijedten visszahőkölt, majd a telefonhoz nyúlt, hogy segítséget hívjon, de a telefon még mindig süket volt.

Uramisten, ki kacagott?

Valaki van benn a szekrényben!

S akkor!

S akkor lassan, óvatosan, recsegve, ropogva, nyikorogva kinyílt a szekrényajtó.

Fel akart kiáltani, de a rémület megbénította a hangszálait.

Egy fekete köpenyes, fekete álarcos, fekete csuklyás, magas férfi lépett ki a szekrényből, kezében egy kaszával.

– Áááááááááá! – ordította kétségbeesetten Eperjesi, és remegve hátrált.

– Félsz, ugye? – kérdezte a rémalak síri hangon. – Azt elhiszem, hogy félsz...

Eperjesi behúzta a fejét a nyaka közé, és reszketve, vacogva curükkolt.

– Félhetsz is... Mert most ütött az óra!... Bangg!! Mondd meg nekem, miért végeztél hanyag munkát? Miért adtál be hibás terveket? Miért pazaroltad az állam pénzét?

„De ismerős ez a hang – gondolta magában Eperjesi, miközben önfeledten vinnyogott. – Mintha már hallottam volna valahol..."

S akkor!

S akkor rájött, hogy ki áll előtte: Szemecsei, a főosztályvezető.

A következő pillanatban ájultan hullott a földre.

*

Amikor Szemecseit felelősségre vonták, hogy miért ijesztgette Eperjesit, a beosztottját, így felelt:

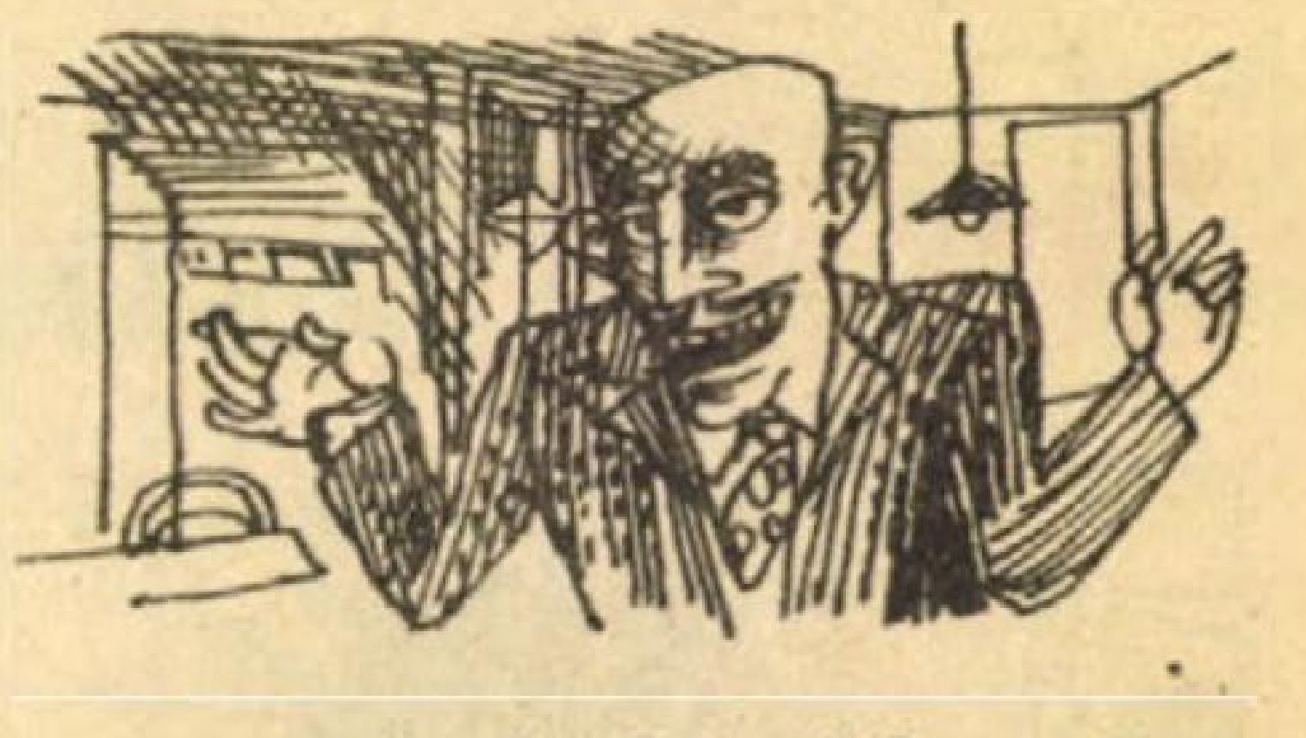

– Végső kétségbeesésemben... Már nem tudtam mást kitalálni... Hiába ijesztgettem a munkatársaimat, többek között Eperjesit is, hogy felelősségre vonjuk őket, ha rosszul dolgoznak, hogy fegyelmit kapnak, hogy ellenőröket hozok a nyakukra, hogy kihívom a sajtót, a rádiót, a televíziót, hogy áthelyezzük őket, hogy elbocsátjuk őket... A szemembe nevettek... Gondoltam, talán ez az új módszer használ valamit...

Mikes György

Operában

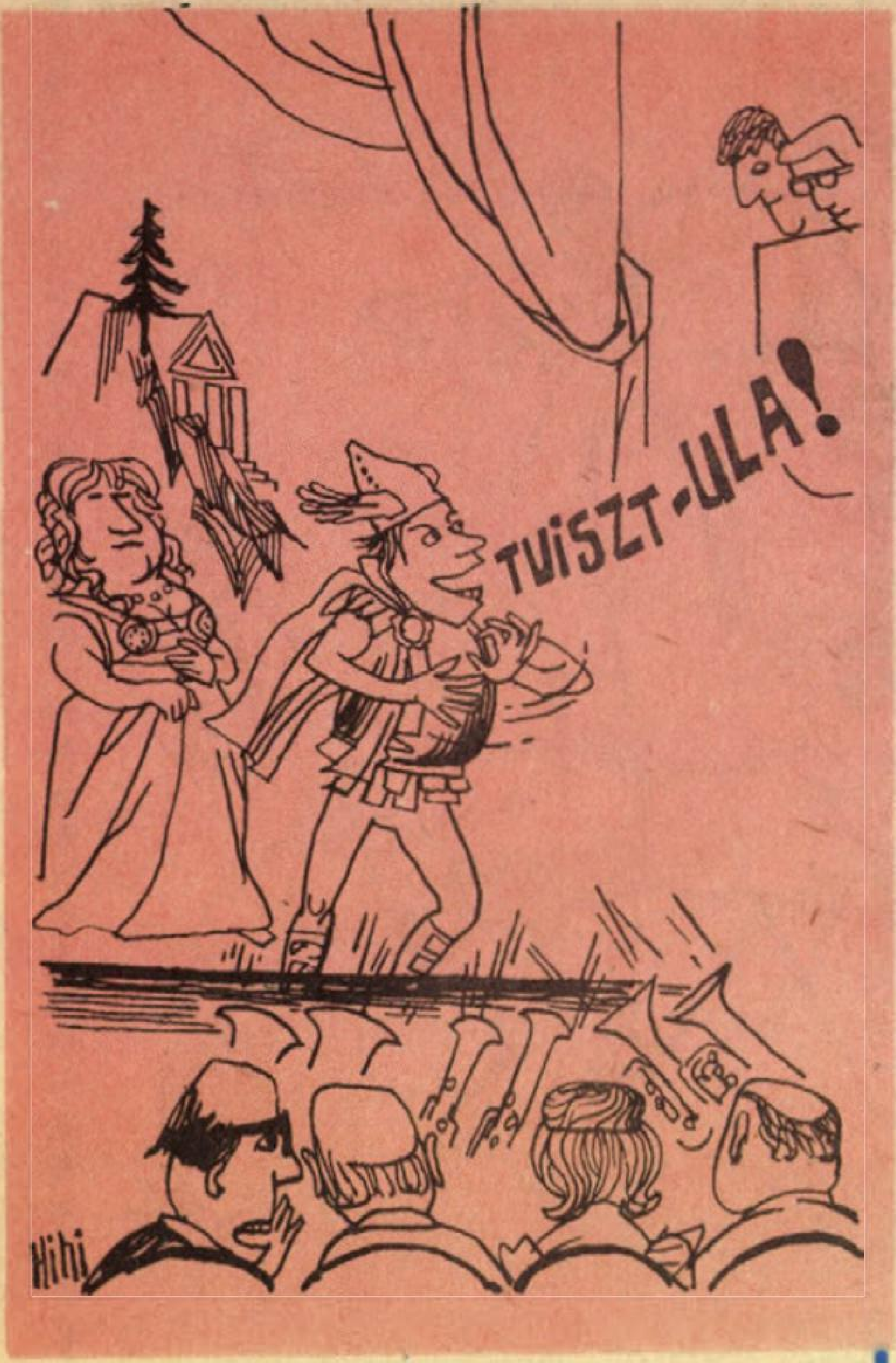

– Mostanában a karzatnak játszik . . .

Nehézségek mindig vannak

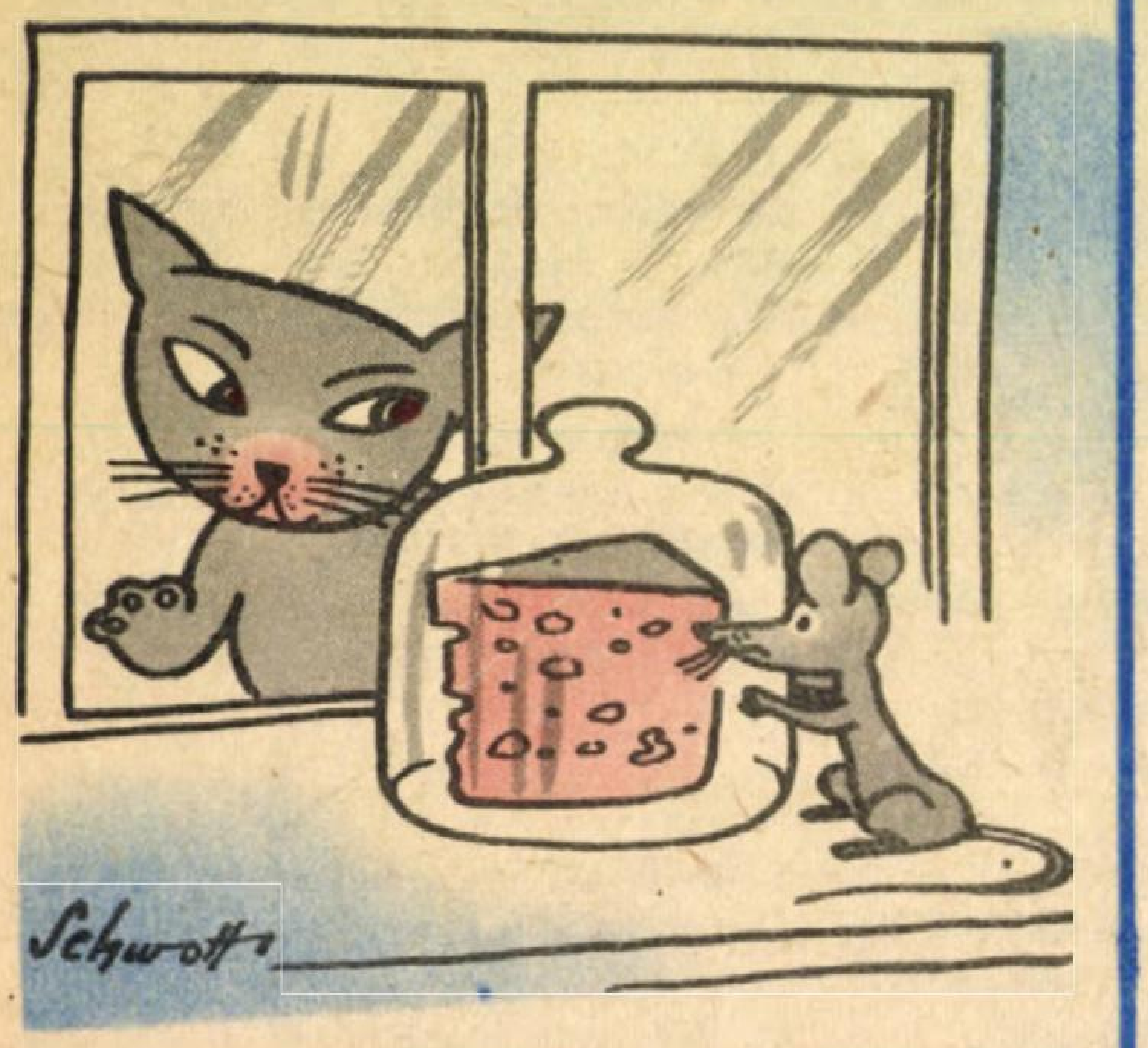

PROTEKTORONOIA

(Megfigyelések a lelki élet újkeletű megbetegedéseiről.)

A téveszmés megbetegedésekkel újkeletű rokonbetegség, melyben a beteg magát valamely nagy ember rokonának tartja.

T. Gy. harmincnyolc éves technikus, nős, két gyermeke van. Igen élénk fantáziájú, éles eszű, vitatkozó típusú férfi. Több mint tíz éve dolgozik egy vállalatnál, ugyanabban a beosztásban. Gyakori fejfájásai vannak, munkatársainak némelykor arról panaszkodik, hogy nem értik meg őt, és hogy képességei révén többre volna hivatott. Egy időben sorozatosan javaslatokat nyújt be az igazgatóságra, különböző termelési kérdésekről, majd az újítási irodára járkál, jelentős találmányokat emleget. Ilyen alkalmakkor fel van villanyozva, élénk, türelmetlenül várja az eredményt, majd néhány nap elteltével, miután a benyújtott javaslataira nem érkezik semmiféle válasz, nyugtalansága lassan megszűnik és ismét csendesen, pontosan és megbízhatóan dolgozik.

T. Gy. utóbb teljesen felhagy az efféle tevékenységgel, már nem beszél újításairól, sőt, alig szólal meg. Egyre inkább magába húzódik, munkatársai előtt úgy tűnik, mintha erősen töprengene valamin. Családja körében is egyre hallgatagabb. Egy este, vacsora után, váratlanul felélénkül, és a feleségétől megkérdi: tudja-e az asszony, hogy ő a miniszter unokaöccse? Az asszony bolondozásnak veszi férje jókedvét, de T. Gy. a leghatározottabban megismétli magáról, hogy ő a miniszter unokaöccse.

Másnap a munkatársak nem tapasztalnak semmi különöset T. Gy. magatartásában. Tizenegy óra előtt azonban T. Gy. bekopog a csoportvezetőjéhez, s udvariasan megkérdi, használhatja-e ebédidő alatt a telefont, hogy felhívja a minisztert, kinek ő unokaöccse. A csoportvezetőnek leesik az álla, de T. Gy. szerény és magabiztos viselkedése nem

hagy kétséget a csoportvezetőben az iránt, hogy beosztottja előbbi kijelentése megfelel a valóságnak.

Néhány órával később az újítási iroda előtt T. Gy.-n dühroham tör ki. Váratlanul beront a helyiségbe, darabokra tép egy falra felfüggesztett grafikont, miközben ordítva követeli, hogy valamennyi újítását azonnal küldjék fel a miniszterhez, akinek ő unokaöccse. A megdöbbentő esemény néhány pillanat alatt zajlik le, de T. Gy. kiáltozásának tartalma már nem lep meg senkit sem, mert a csoportvezetőtől időközben még az ebédszünetben köztudottá lett az eddig még csak nem is sejtett rokoni kapcsolat T. Gy. és a miniszter között.

T. Gy. a roham után gyorsan lecsillapodik. Csendesen dolgozik tovább. Egykedvűen fogadja azt az üzenetet is, hogy találmányait előkeresték, és már fel is küldték a minisztériumba. A munkaidő végefelé azonban ismét nyugtalanul kezd viselkedni, idegesen jár-kel, majd követelni kezdi, hívják fel neki a minisztert, kinek ő unokaöccse, hogy megkérdezhesse tőle, mi történt az igazgatósághoz benyújtott javaslataival. T. Gy.-t igyekeznek visszatartani a telefontól, miközben sebtiben értesítik az igazgatót T. Gy. szándékáról. Az igazgató személyesen siet a helyszínre, magával viszi T. Gy.-t irodájába, majd szobájában késő estig elbeszélget a technikussal.

Néhány nap múlva T. Gy. megkapja osztályvezetői kinevezését a vállalathoz, és nagy jelentőségű találmányát is bevezetik. T. Gy. ez időtől fogva teljesen nyugodt.

A protektoronciás zavar – ellentétben a klasszikus téveszmés megbetegedések prognózisával – kedvező. Megfelelő életkörülmények és előrejutás mellett a beteg teljesen rendbejöhet.

Somogyi Pál

Pusztai Pál rajza

Jucika bosszúja

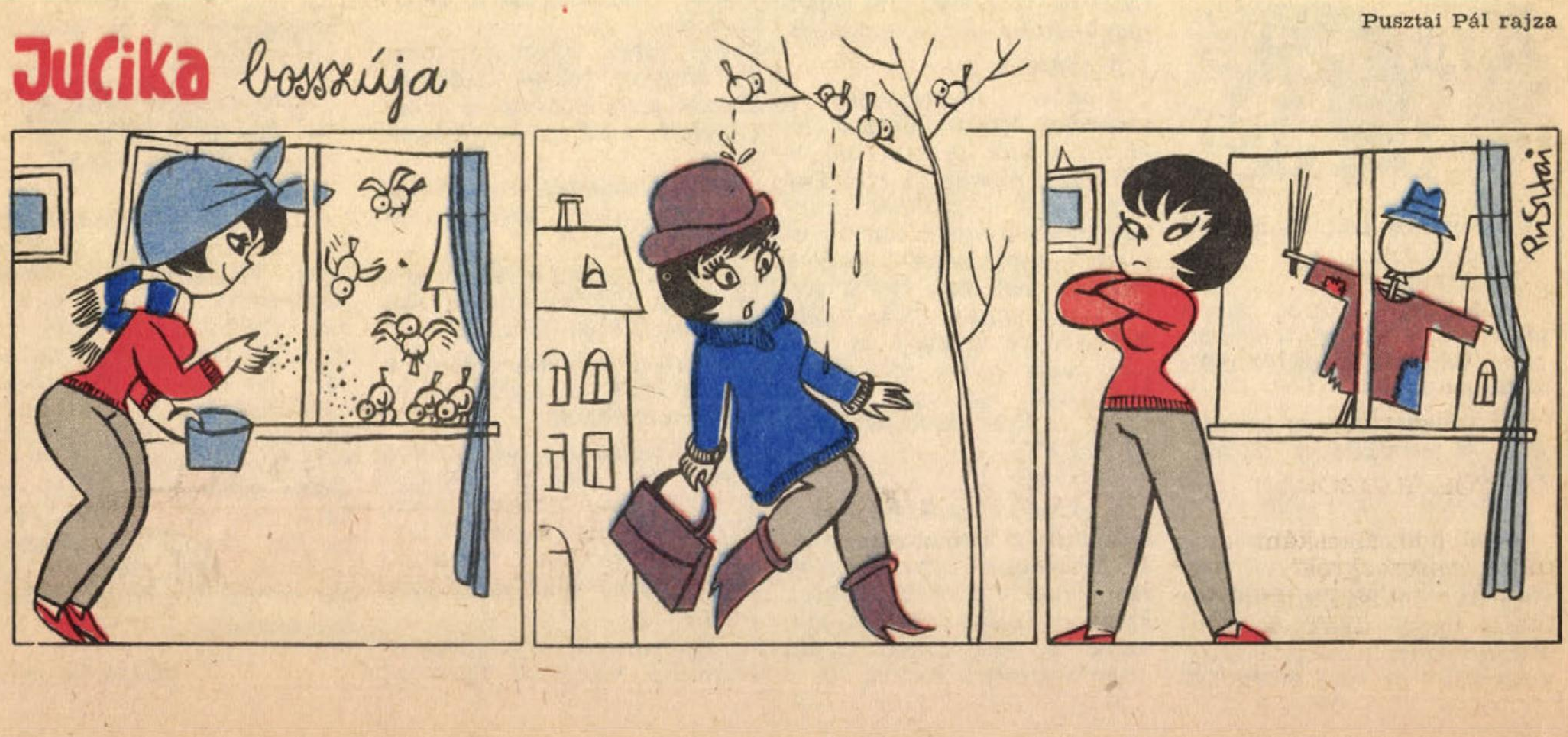

Szűr-Szabó József rajza

LAZA munkafegyelem

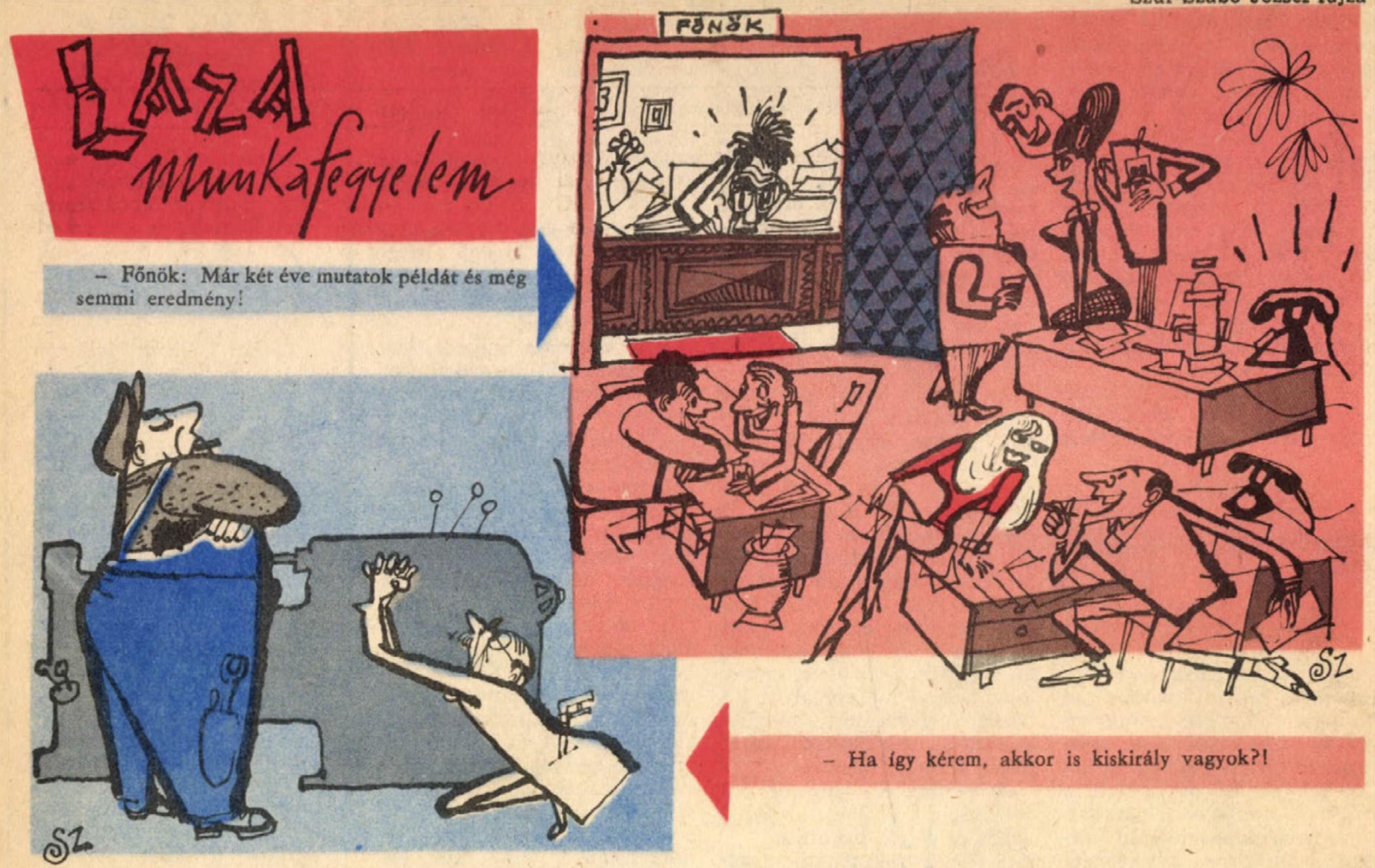

– Főnök: Már két éve mutatok példát és még semmi eredmény!

– Ha így kérem, akkor is kiskirály vagyok?!

JEGES VICCEK

FORMAIDŐZÍTÉS

— Hát valahogy nem a legjobban sikerült a magyar versenyzők formaidőzítése.

— Hogyhogy nem? A legjobban! Amikor a kiküldetésért versenyeztek, mindannyian a legjobb formájukban voltak.

IRIGYSÉG NÉLKÜL

Magyar gyorskorcsolyázók beszélgetnek Innsbruckban.

— Nem irigylem ezt a Szkoblikovát.

— ???

— No hallod! Mekkora izomláza lehet a sok autogramm-adástól.

FÖLDRAJZÓRÁN

— Mondd, fiacskám, mit tudsz Innsbruckról?

— Jaj de tájékozatlan a tanító bácsi. Csak délután ötkor kezdődik a tévé-közvetítés.

VIGASZ

— Tokió még a miénk!

ÍGY IGAZ

— Minden korongcsapat előttünk végzett az olimpián.

— Hja, a hagyományos magyar udvariasság . . .

ÚJ NAPTÁR

November: Felkészülés hava.

December: Fogadkozás hava.

Január: Kiutazás hava.

Február: Tapasztalatszerzés hava.

NEM ROSSZ KIFOGÁS

— Miért nem szerepeltek jobban mű- és gyorskorcsolyázóink?

— Csúszós volt a jég.

sz. l.

Még ma is a leghódítóbb magyar férfi

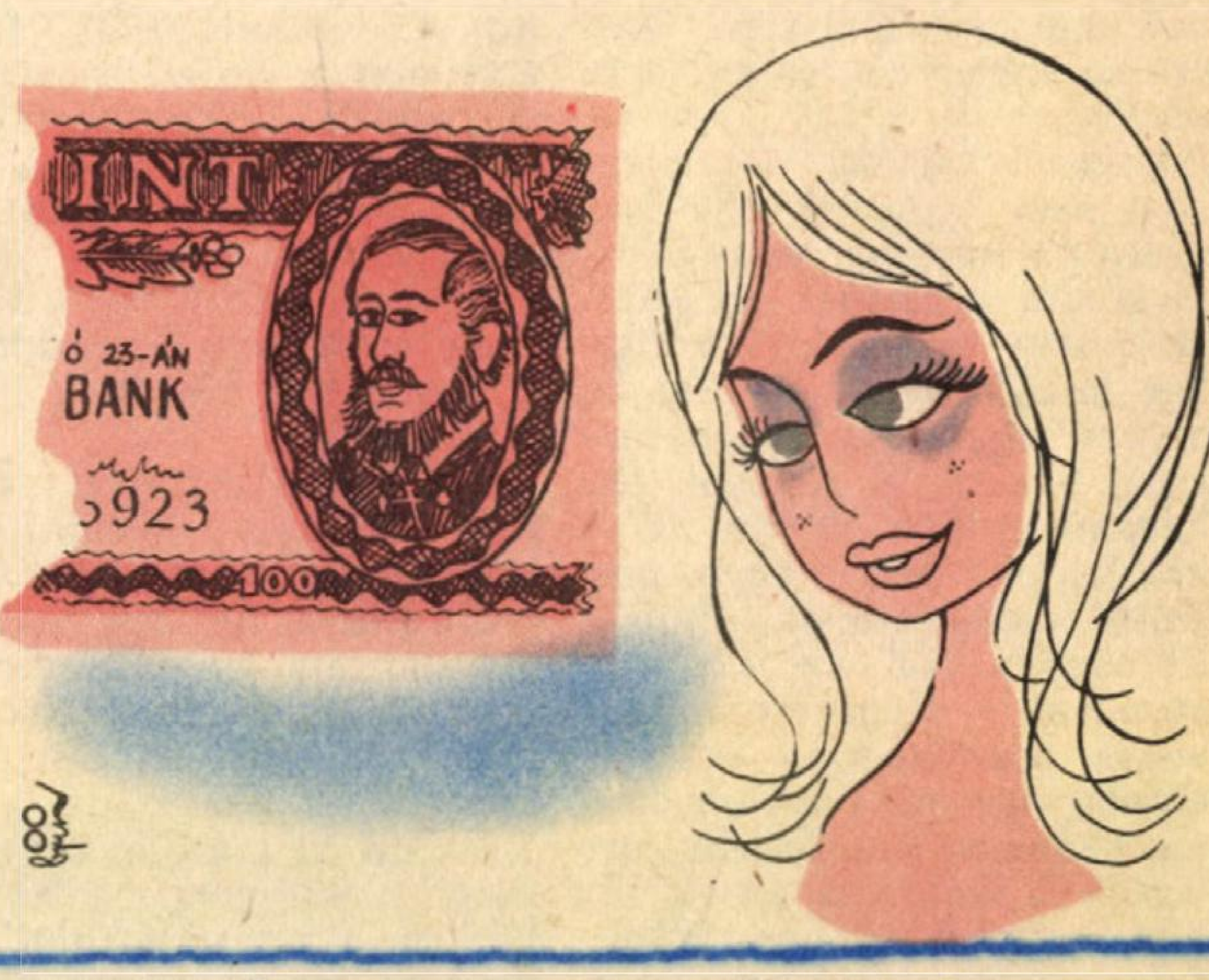

Új szolgáltatás a fővárosban

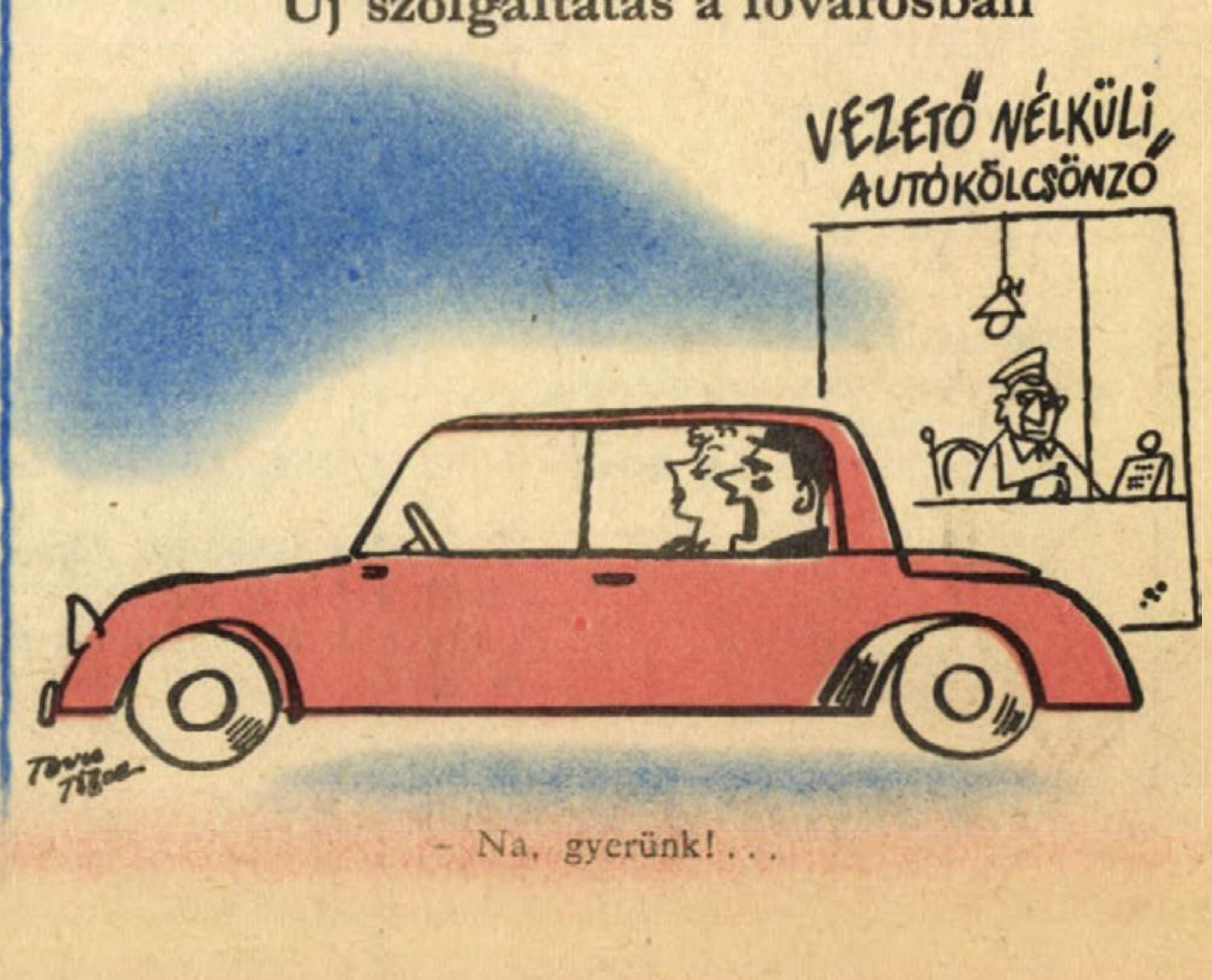

– Na, gyerünk! . . .

CSODA

— Üdvözlöm a különböző tudományágak és a sajtó tisztelt képviselőit — kezdte beszámolóját a hallgatókkal dugig telt albérleti szoba közepén Pilincka Dezső vállalati utókalkulátor. — Azért kérettem ide önöket, hogy tájékoztatást adjak egy felettébb érdekes természeti tüneményről. E jelenség mechanizmusát még nem fedezte fel a fürkésző emberi elme, de maga a jelenség minden kétséget kizáróan létezik.

— A tárgyra! — szólt közbe a szekrény tetejéről egy türelmetlen biológus.

— Máris — biccentett a házigazda. — Úgy kezdődött, hogy néhány héttel ezelőtt behívatott az igazgatóm. Előzékenyen hellyel kínált, majd valami lexikonból lassan, tagoltan felolvasott egy passzust az orrszarvúfélékről. Ebből többek között kiderült, hogy az orrszarvú a páratlan ujjú patások alrendjébe tartozik, súlya a két-kétésfél tonnát is eléri, a nóziján egy vagy két hátrafelé hajló szarutülök található, tartózkodási helye pediglen Dél-Ázsia, illetve Afrika. Amikor befejezte az ismertetést, becsukta a könyvet, és szelíden megjegyezte: — Lám, kedves Pilincka kartárs, egyetlen adat sem stimmel. Nekem nincs patám, éppencsak hogy megütöm a mázsát, az orromon sem egy, sem két tülköt nem viselek, és nem is azokon a trópusi tájakon lakom, hanem a Klauzál tér hetvenkettőben. Kérem, máskor fontolja meg jobban, mielőtt orrszarvúnak titulál. Köszönöm, csak ezt akartam mondani. — Képzelhetik, míg vissza támolyogtam az irodámba, egy világ omlott össze bennem. Azt hittem, valamelyik kollégám árulta el, hogy reggel a büfében tökkelütött rinocerosznak neveztem az öreget. Tévedtem. A legközelebbi alkalommal ugyanis törzs-presszómban, szűk baráti körben nyilatkoztam róla. Félóra sem telt el, a felszolgáló a nevemet kiáltja, és átnyújt egy levélkét, amelyet akkor hozott a kerékpáros boy. A levél itt van a kezemben. Felolvassam?

— Halljuk! Halljuk!

Az előadó ivott egy korty vizet, megköszörülte a torkát: „Ejnye, ejnye, Pilincka kartárs! Honnan veszi, hogy én 1935-től 38-ig a váci fegyházban ültem kasszafúrás és bigámia miatt?! A szóbanforgó időben — bejelentő lappal és munkakönyvi bejegyzéssel igazolhatóan —, a MÁVAG-ban tevékenykedtem, mint művezető. Szívből örülnék, ha barátait a jövőben ennek megfelelően tájékoztatná. Elnézést a zavarásért, további kellemes szórakozást kívánok." Aláírás, dátum.

A csodálkozás moraja futott végig a szobán. — „Áh", „óh", és ehhez hasonlók.

— Még sorolhatnám a példákat — mondta az utókalkulátor —, de talán meggyőzőbb lesz a konkrét bizonyítás. Kijelentem tehát, hogy vállalatom igazgatója, Szemán Demeter fondorlatosan elsikkasztotta a szociális alapot, és abból kétezerszázötvennyolc luxus-nyakkendőt vásárolt magának. És most várakozzunk kicsinyég.

Ezzel magabiztosan leült.

Dermedt, néma csend, csak a szemekben vibrált a lefojtott izgalom.

Hirtelen felberregett a telefon. Pilincka diadalmasan kapta fel a kagylót, de nem szorította a füléhez, hanem úgy tartotta, hogy a jelenlevők valamennyien tisztán megértették a dörmögő, szelíd basszust.

— Mit kell hallanom már megint, Pilincka, Pilincka! Hiszen a minisztériumi ellenőrök éppen tegnap rögzítették jegyzőkönyvileg, hogy a szociális keretet célirányosan használtuk fel. Még meg is dicsértek. Egyébként hat nyakkendőm van összesen. Illetve már csak öt, mert a bordóból a legkisebb lányom bikinit csinált magának. Remélem, sikerült meggyőznöm állításainak tarthatatlanságáról?

— Tökéletesen — felelte Pilincka. — Úgy látszik, rosszul informáltak.

Letette a hallgatót.

— Nos, uraim?

— A telepátia egyedi, különleges esete — mormolta elgondolkozva a neves ideggyógyász.

— Lehet — vont vállat a vendéglátó. — Nekem más a véleményem. Úgy gondolom, általános érvényű természeti tüneménnyel állunk szemben. Meggyőződésem, hogy amikor valaki főnök lesz, rögtön kifejlődik az a misztikus képessége, hogy percek alatt tudomására jut: melyik beosztottja hol, mikor, mit mondott róla. Egyeseket ez nem érint. Mások megjegyzik maguknak, és alkalomadtán visszalőnek. Sokan nyilván már csak jogos tekintélyféltésből sem másznak bele elvi vitába arról, hogy ők rinoceroszok-e, vagy sem. De mindegyik valami úton-módon pontosan értesül azokról a megjegyzésekről, amelyekkel munkatársai illetik a személyét. Szemán Demeter olyan értelemben valóban egyedi eset, hogy ő rögtön reagál, érvel, és bizonyít. Jóhiszemű, derék, öreg csimpánz.

E pillanatban ismét felcsengett a telefon.

— Kösz, Pilincka — mondta meghatódottan egy szelíd basszus.

Kürti András

Egy kalap alatt

Második József jegyében
Zajlik a színházi idény,
Felkarolták nálunk nagyon
A kalapos királyt idén.

Szomory írta meg hajdan
A II. József császárt,
S most megírta Németh László,
E témára ő is rászállt.

Jön-e még Második József?
Várni erre alig bírok,
Senki többet? Akkor én egy
Harmadik Józsefet írok.

-éghy

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

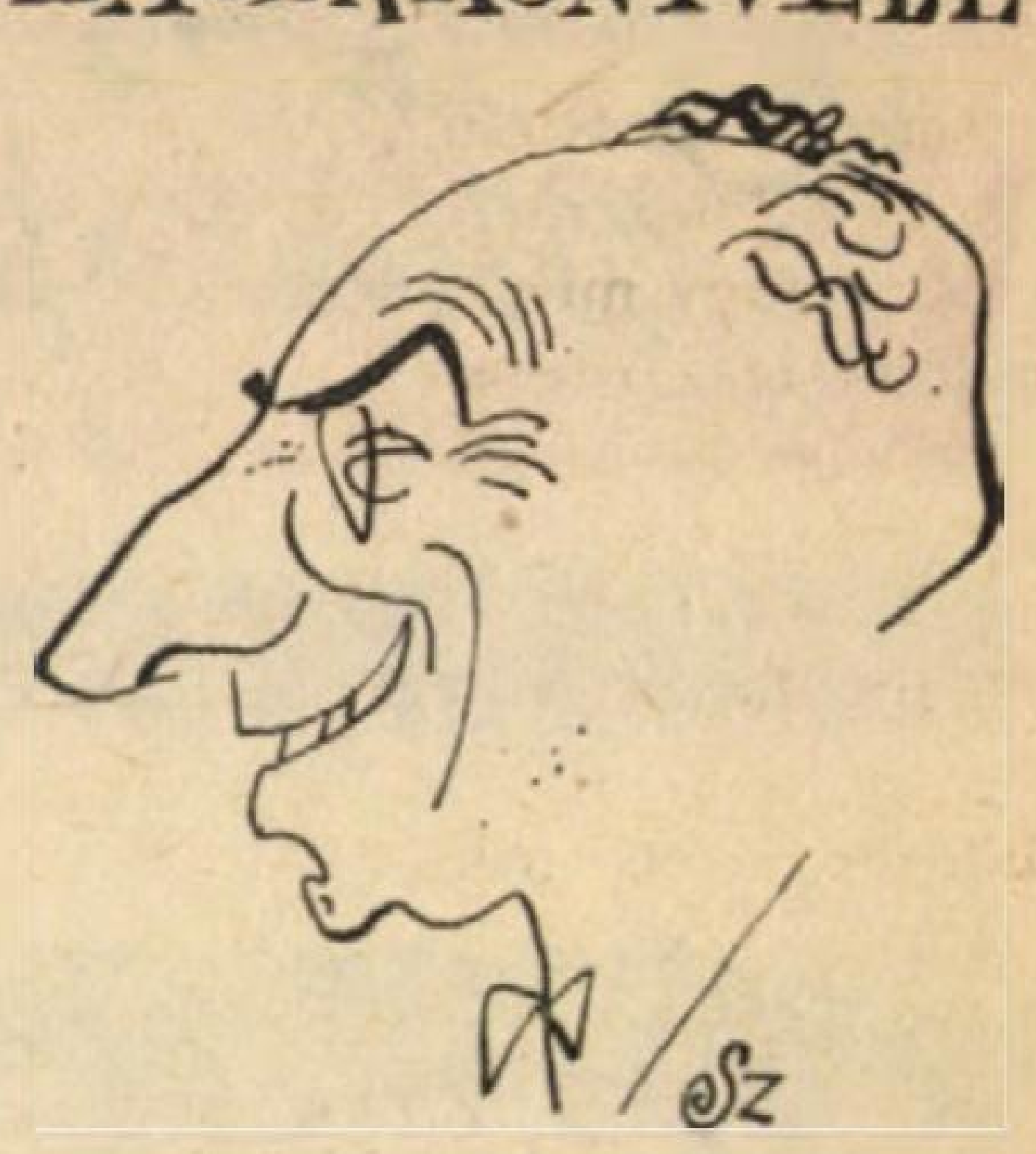

Amikor a „Fel a fejjel!" című film főszerepét játszottam, volt egy négylábú partnerem is: Aida, a cirkuszi elefánt. Én ezzel az Aidával barátságot kötöttem, és délidőben egy helyen — majdnem azt írtam, egy asztalnál — ebédeltünk. Aida közvetlen mellettem kapta meg ennivalóját, és én mindig külön fél kiló kockacukorral kedveskedtem neki. Lehet, hogy érdekből tette, de Aida nagyon ragaszkodott hozzám, és amikor a külső, vidéki felvételeknél a toronyóra delet ütött, Aida odajött mellém, jelezve, hogy itt az ebéd ideje.

Egyszer egy nehéz jelenetet Keleti Marci, a film rendezője, háromszor ismételtetett, de negyedszerre is el kellett volna játszani. Én már éhes voltam, mert aznap nagyon korán kezdtünk forgatni, ezért megkértem Keletit, hogy tartsunk az újabb ismétlés előtt ebédszünetet. Ő azonban kijelentette, hogy még szünet előtt kell ezt a jelenetet befejezni. Aida ott állt mellettem, és mivel vagy megérezte kívánságomat, vagy pedig ő is nagyon éhes volt, ormányával „karonfogott" és az étkezőhely felé húzott. Így történt, hogy akkor nem a rendező akarata érvényesült.

Ugyanezen a napon még két élményem volt. A faluban sok kíváncsi gyerek nézte a felvételt. Az egyik szöszi kisfiút megsimogattam, és a neve után érdeklődtem. Azt válaszolta, hogy nem tudja. Erre azt kérdeztem tőle, hogy engem hogy hívnak. Mire rávágta: „Latabár bácsi." Hasonló népszerűségnek örvendtem egy másik kisfiúnál is, aki megszólított. Így: „Ugye, a bácsi játssza ebben a filmben a Latabárt!"

Latabár Kálmán

Tojás-vámháború Bonn és Hollandia között

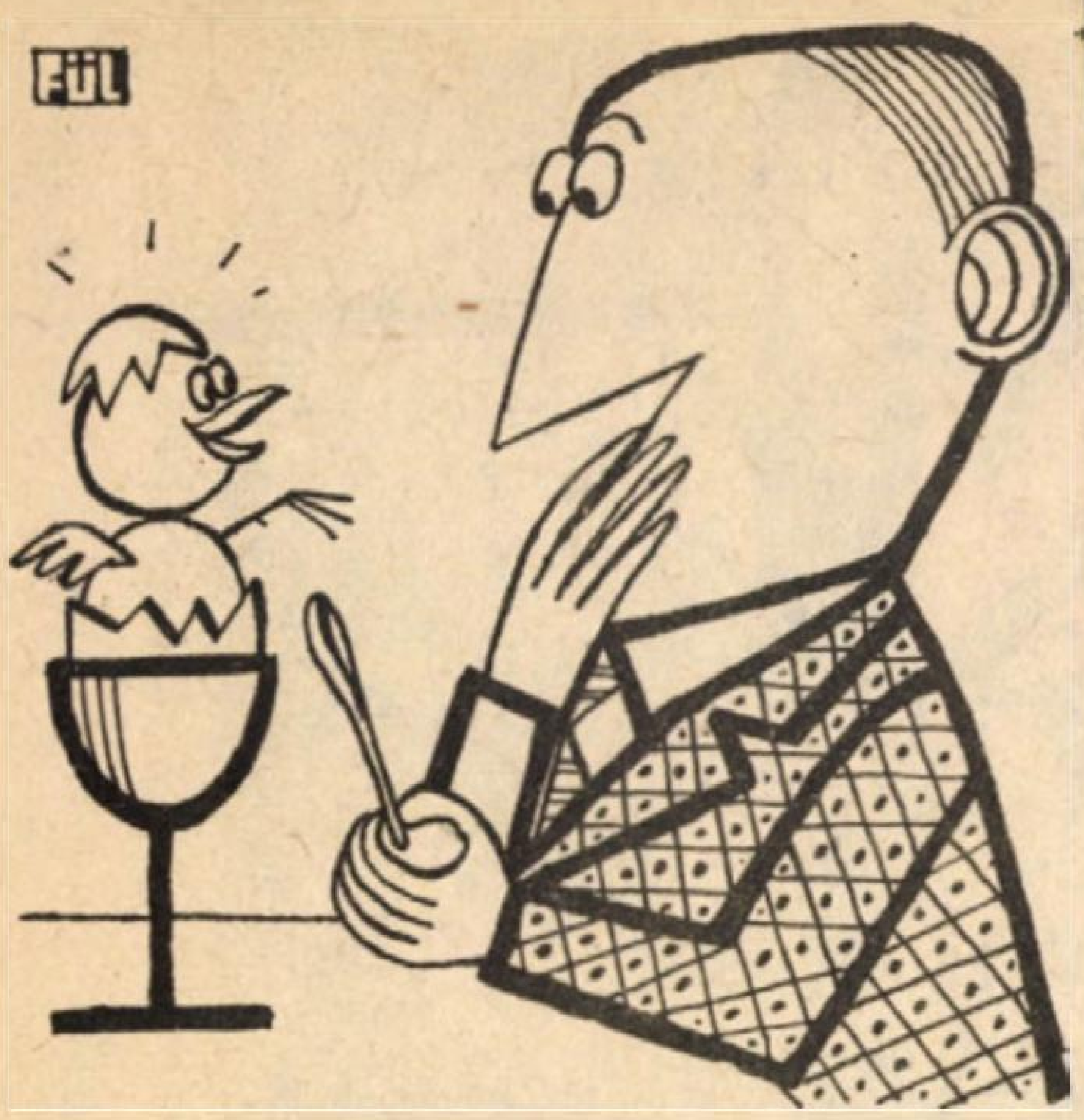

– Elnézést, uram, de kissé elhúzódott a vámháború! . . .

Féltő aggodalom

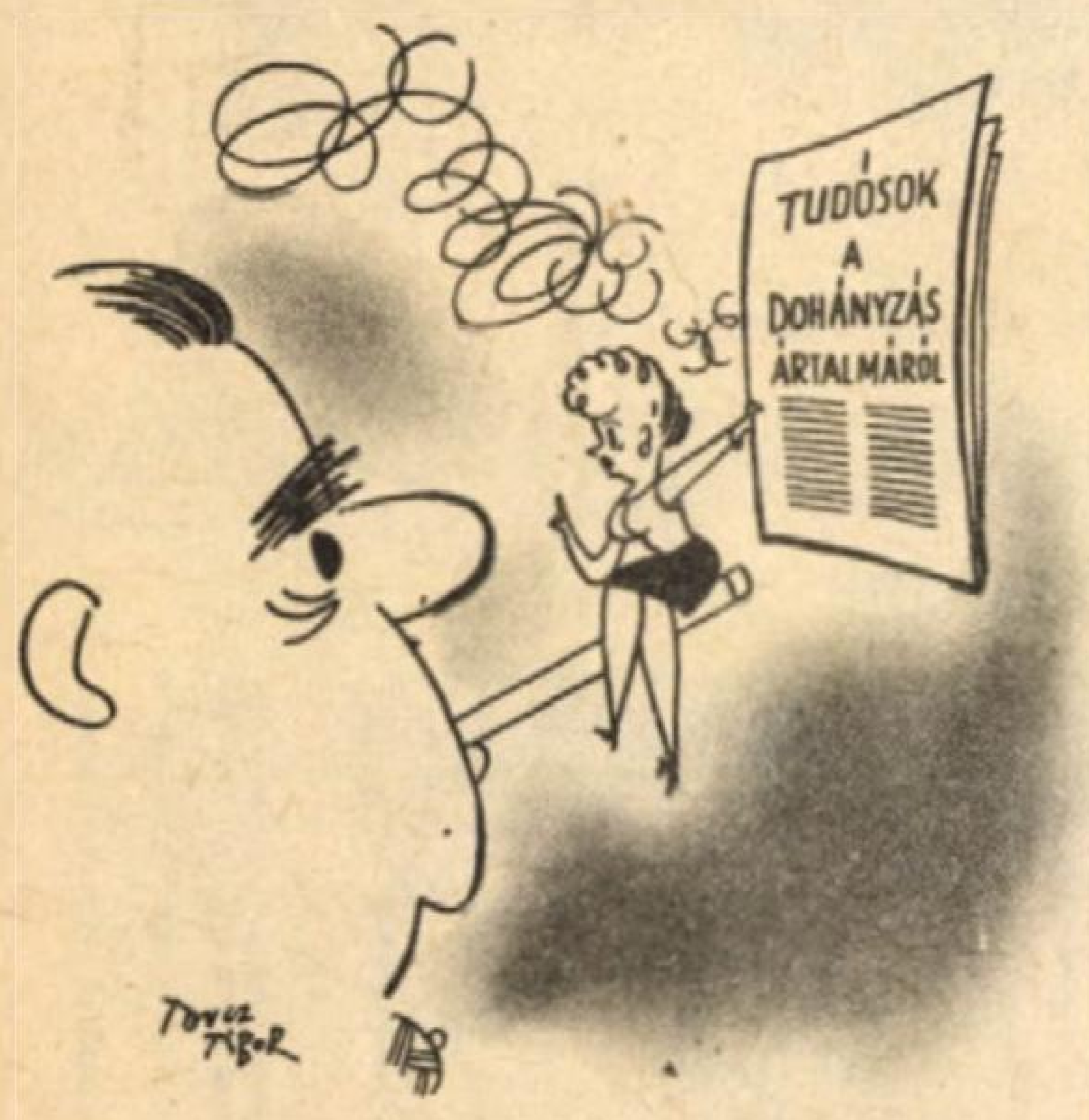

– Te mindig ezen lovagolsz, drágám! . . .

Tatarozás

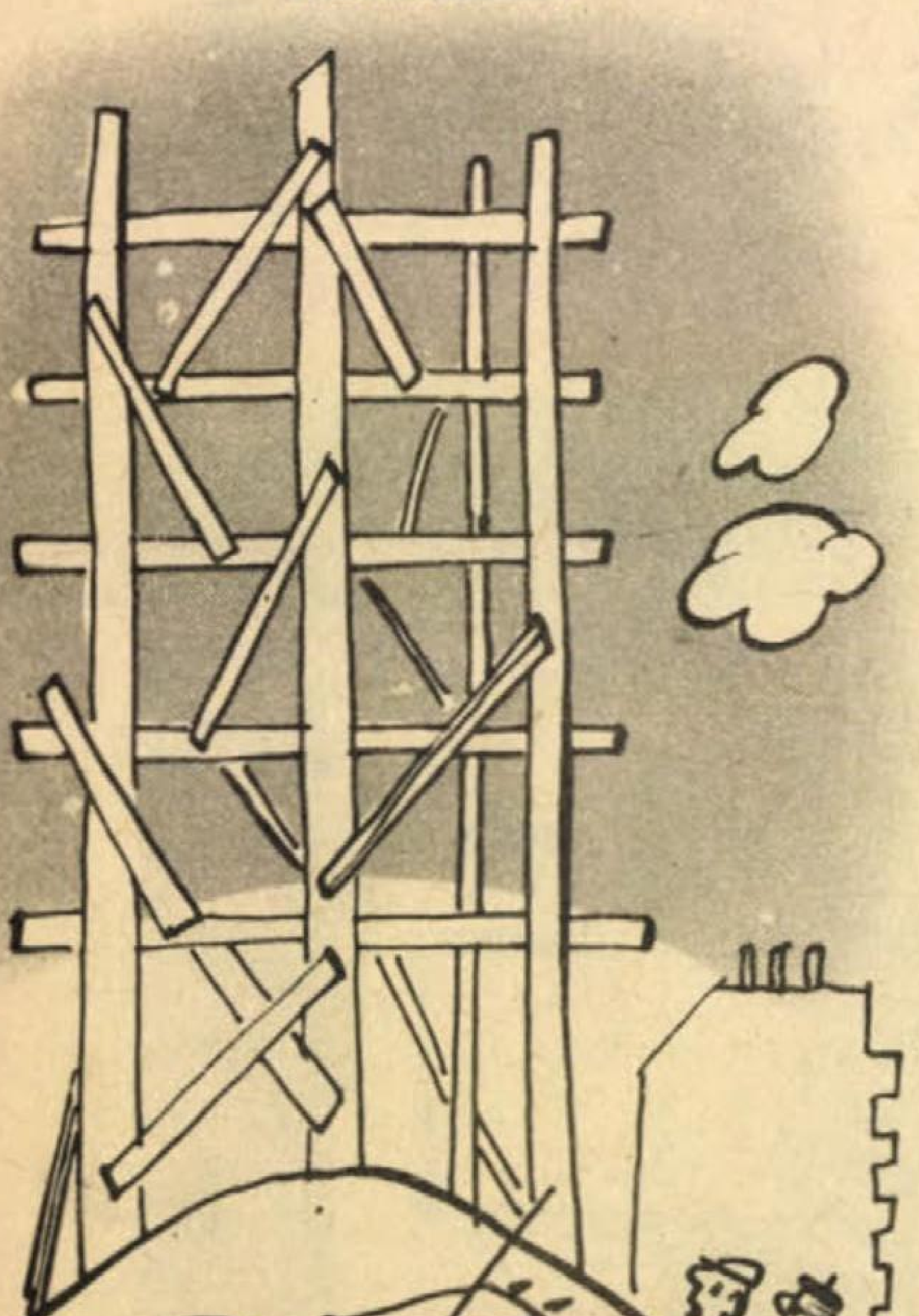

– Én mondtam, hogy ez egy üres telek! . . .

ATOM-VÁLASZOK

Azokat a válaszokat nevezem atom-válaszoknak, amelyeknek hatására az ember felrobban, mivel ezekben a válaszokban minden kritikán aluli tömeg szemtelenség, tettetett bárgyúság és olyan képtelen arányú mellébeszéd elemei találhatók, hogy az embert sokszor csak a bámulat menti meg az életnek. Tudniillik nemcsak a papír türelmes, hanem a levegő is, amely a legfelháborítóbb hanghullámokat is továbbítja a fizikai törvények szolgai betartásával.

Mármost az az ember, aki arról nevezetes, hogy mindenre tud valamit mondani, sohasem érzi magát sarokba szorítottnak, sohasem jön zavarba, mert a legkellemetlenebb kérdésekre, szemrehányásokra, felelősségrevonásokra is mond valamit, arcizomrezdülés nélkül, mert tapasztalatból tudja, hogy ellentétben a közhittel, sem az ég, sem a mennyezet nem szakad le, a föld sem nyílik meg, legföljebb talán csak azért, hogy a másik ember elsüllyedjen. Tulajdonképpen ez sem szükséges, mert a válasz következtében előállt robbanás teljesen elegendő ahhoz, hogy a kérdezőt vagy a szemrehányót fölrepítse a sztratoszférába.

Egy kis gyűjtő és rendszerező munka eredményeképpen hozom nyilvánosságra az alábbi példákat, amelyekhez hasonlókat különben bárki ismer a saját életéből. Tehát:

— Több, mint húsz éve nem jelentkeztél . . .

— *A múlt héten rossz volt a telefonom.*

— Micsoda dolog ilyen ocsmány rágalmakat terjeszteni rólam?

— *Annyi bajom van.*

— Mondd, nem akarod megadni az adósságodat?

— *Az ember nem szakadhat százfelé.*

— Hogy lehet ilyen piszkosan visszaadni egy könyvet?

— *A vége egy kicsit unalmas, nem gondolod?*

— Hogy lehet valaki ilyen gonosz?

— *Ezek a frontátvonulások . . . téged is úgy elővesz?*

— Nem szégyelled magadat?

— *A jövő héten megyek be általános kivizsgálásra.*

— Miért nem válaszoltál a levelemre?

— *Sokat fogytam mostanában.*

— Azt ígérted, hogy mára elhozod.

— *Ha téged is annyi csalódás ért volna, nem így beszélnél.*

— Ezt nem hittem volna.

— *És különben mi újság?*

E példák olvasása és saját példáira való emlékezés közben az olvasó nyilván azt a kérdést teszi fel, hogy mi a védekezés ezekkel a frankensteinekkel szemben, akik visszaélnek türelmünkkel és a fogalmazás szabadságával. A megpukkadás nem megoldás, mert ezeknek az embereknek a bőre a termonukleáris robbanás, sőt a gravitációs összeomlás hatását is könnyedén felfogja. Én egy másik módszert próbáltam ki, amelyet esetleg sajátvér-injekciós kezelésnek lehetne elnevezni. Amikor egy fent ismertetett karakternak szemrehányást tettem, hogyan vetemedhetett ilyen ocsmányságra, az illető így válaszolt:

— Olyan nem jól érzem magam . . .

Figyelmesen megnéztem, majd fejcsóválva mondtam:

— Milyen furcsa színed van. Mintha drága Sanyi bácsit látnám.

— Miért, mi történt vele? — kérdezte az illető egy kicsit nyugtalanul.

Én nem válaszoltam, csak csendesen levettem a kalapomat és kegyelettel néztem magam elé.

Feleki László

Busójárás

Gerő Sándor rajza

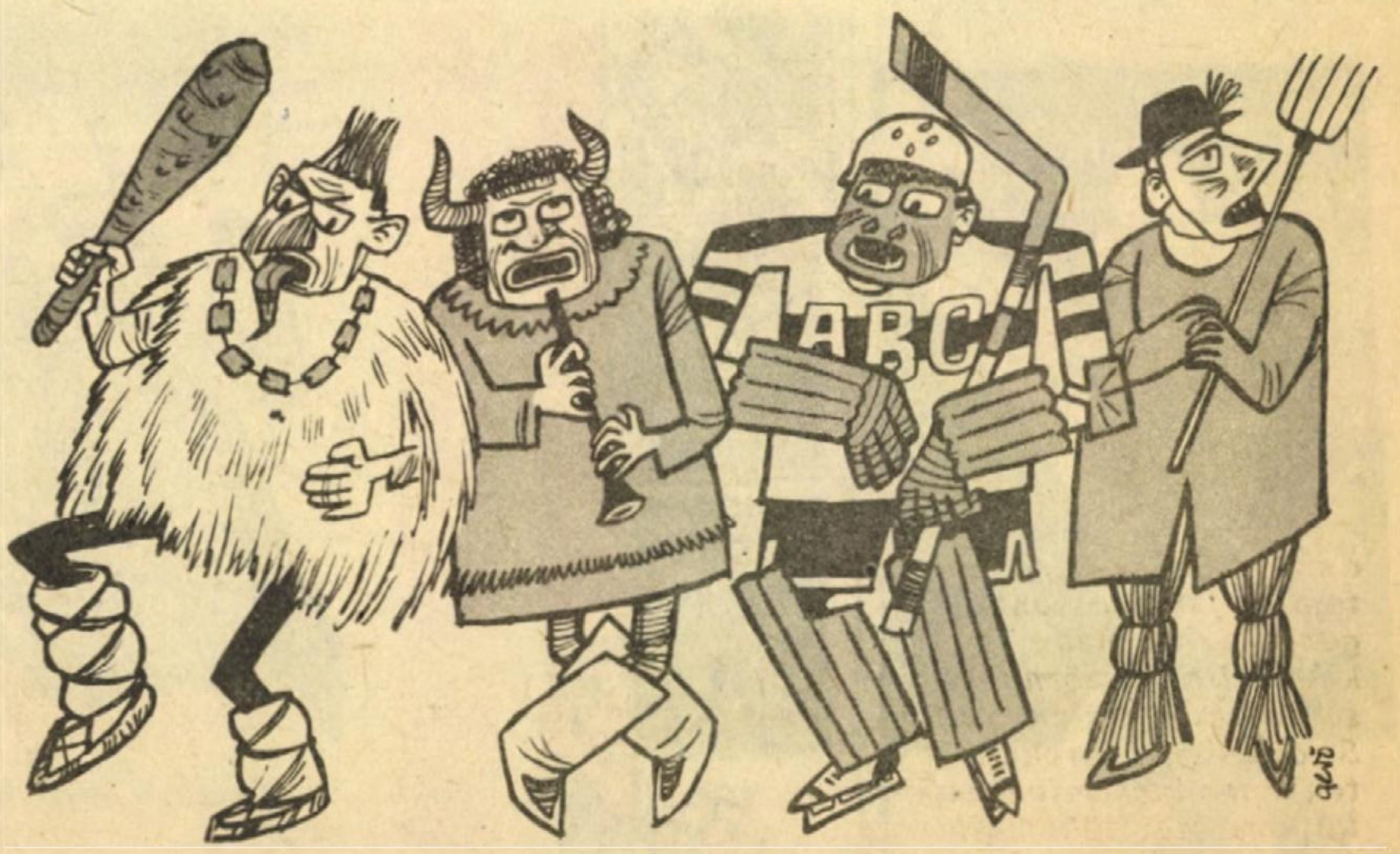

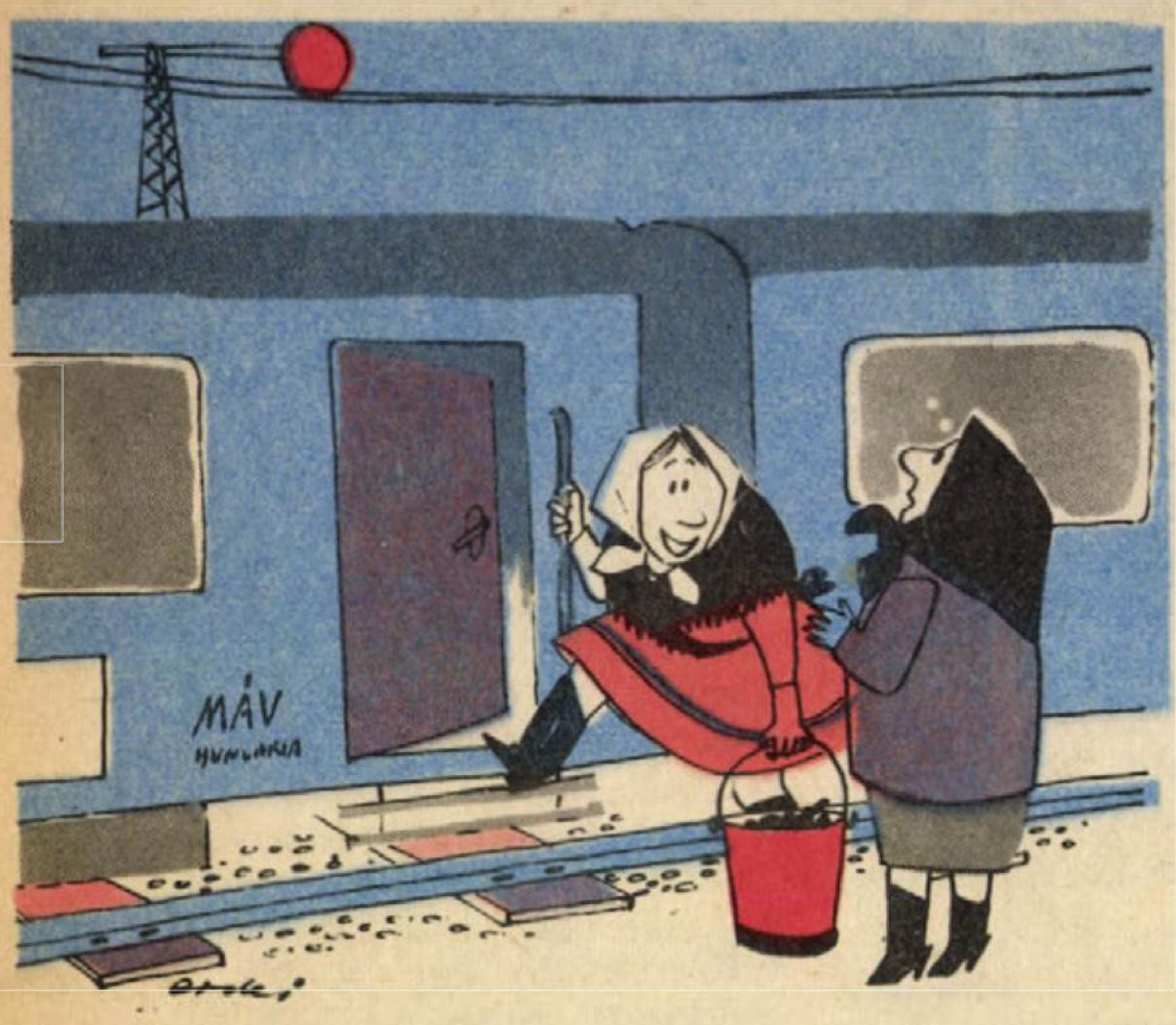
MÁV
HUNGARIA

– Hova utazik, lelkem?
– Csak felugrom Pestre, oszt ledobom ezt a veder szemetet!

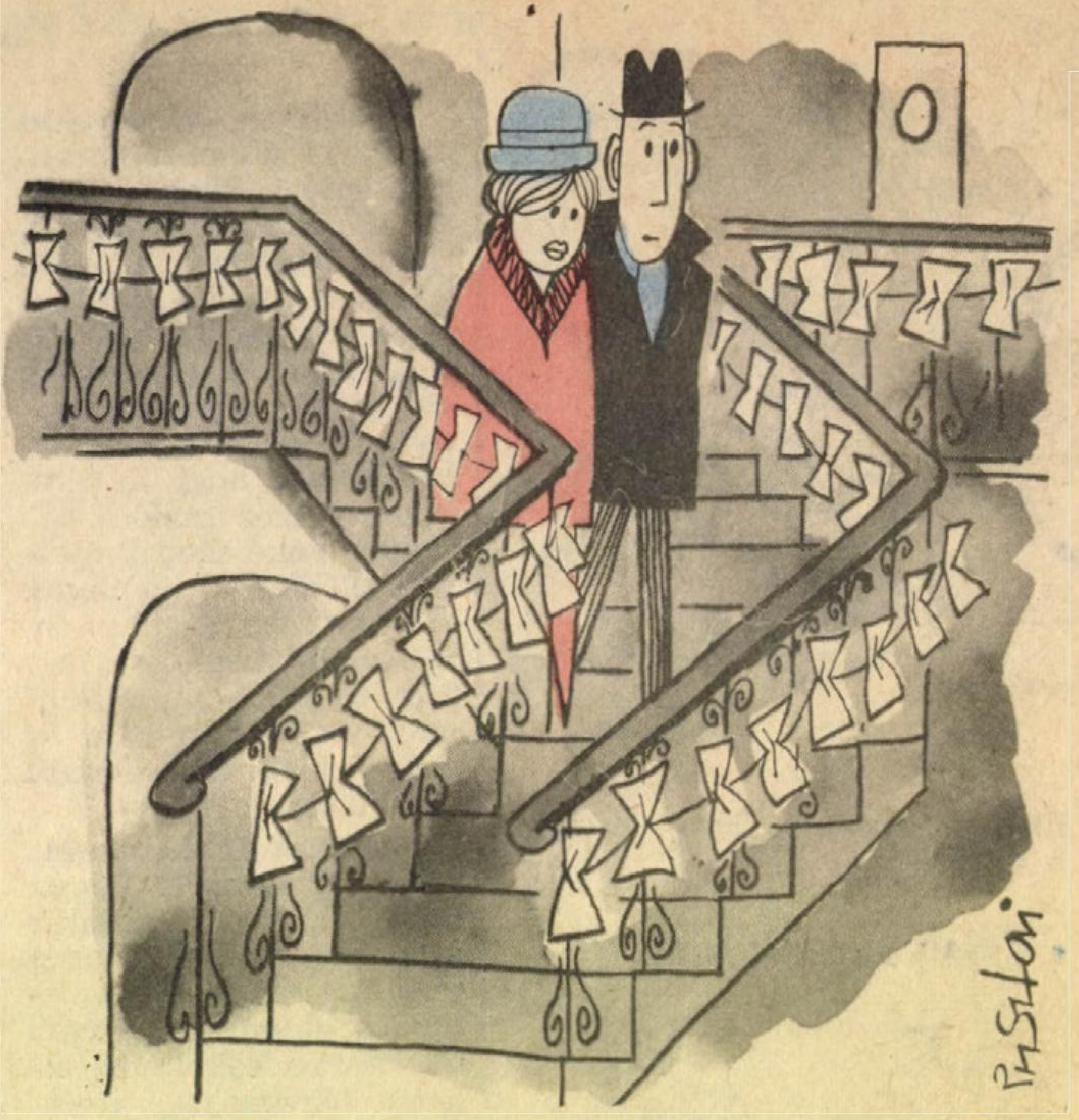

– Frissen mázolva?
– Dehogy! Ragad a piszoktól!

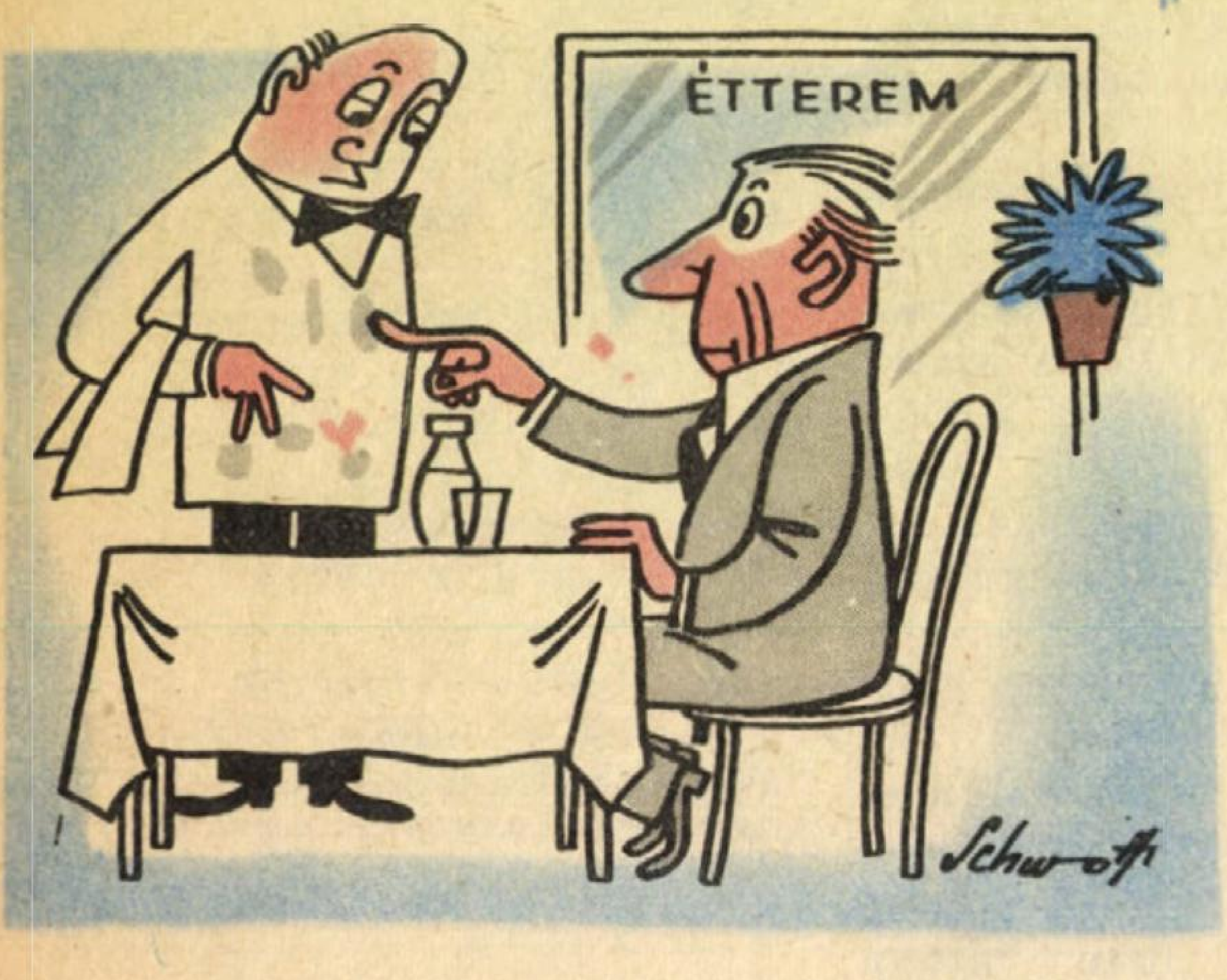
ÉTTEREM
Schwott

– Kérem, ebből hozzon egy szép adagot! . . .

KORA REGGEL

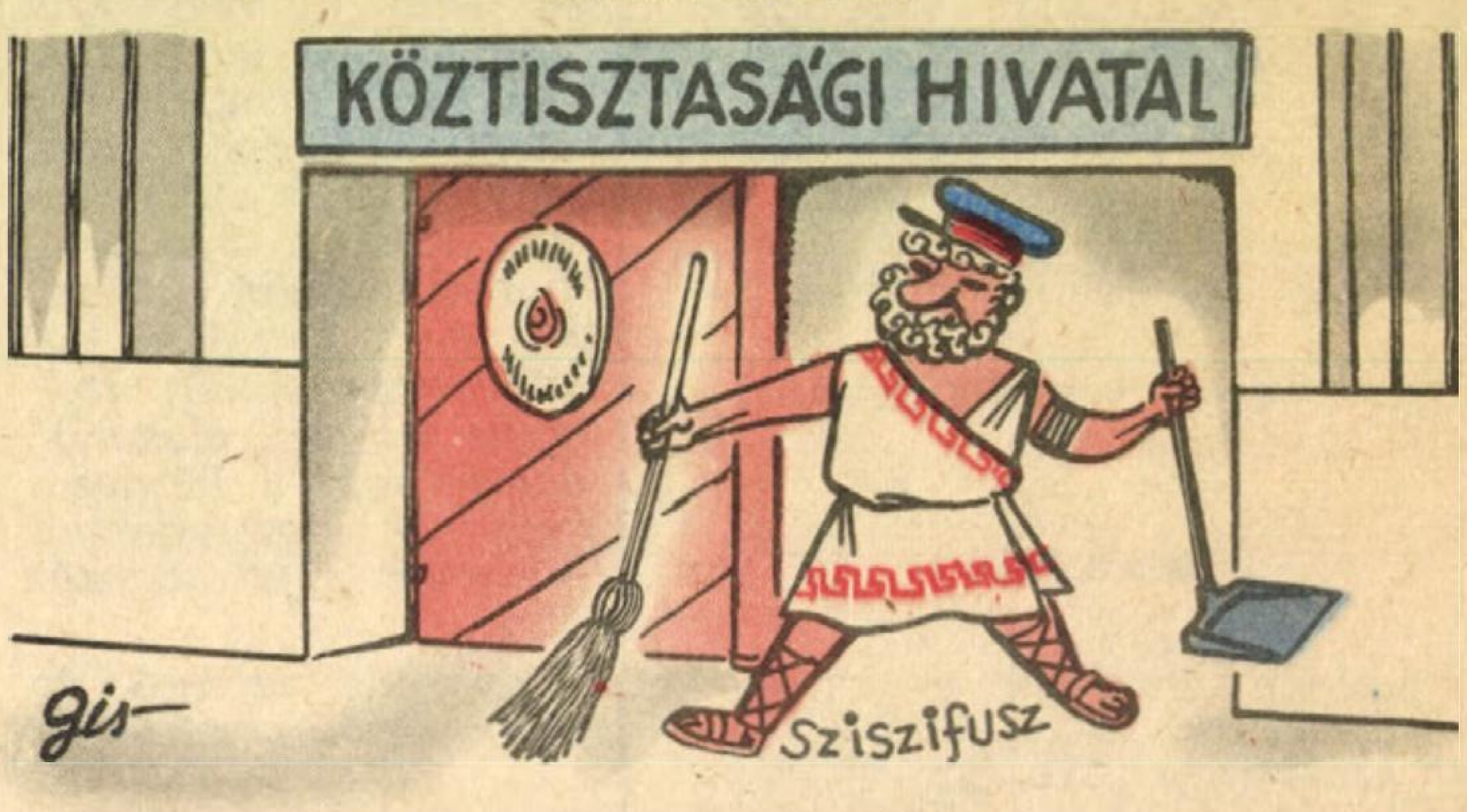
KÖZTISZTASÁGI HIVATAL
Sziszifusz
gis

REND A MUNKAHELYEN

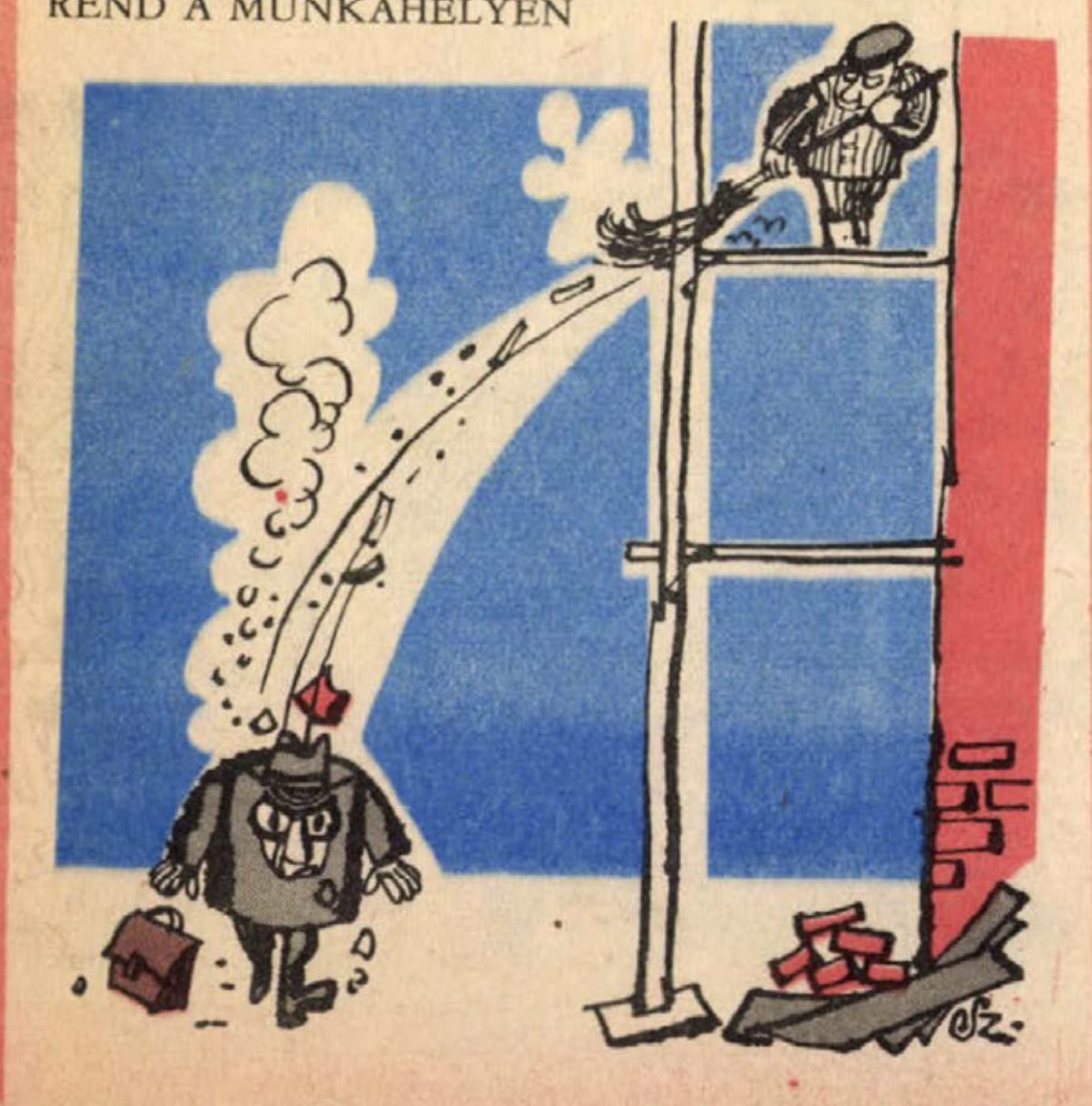

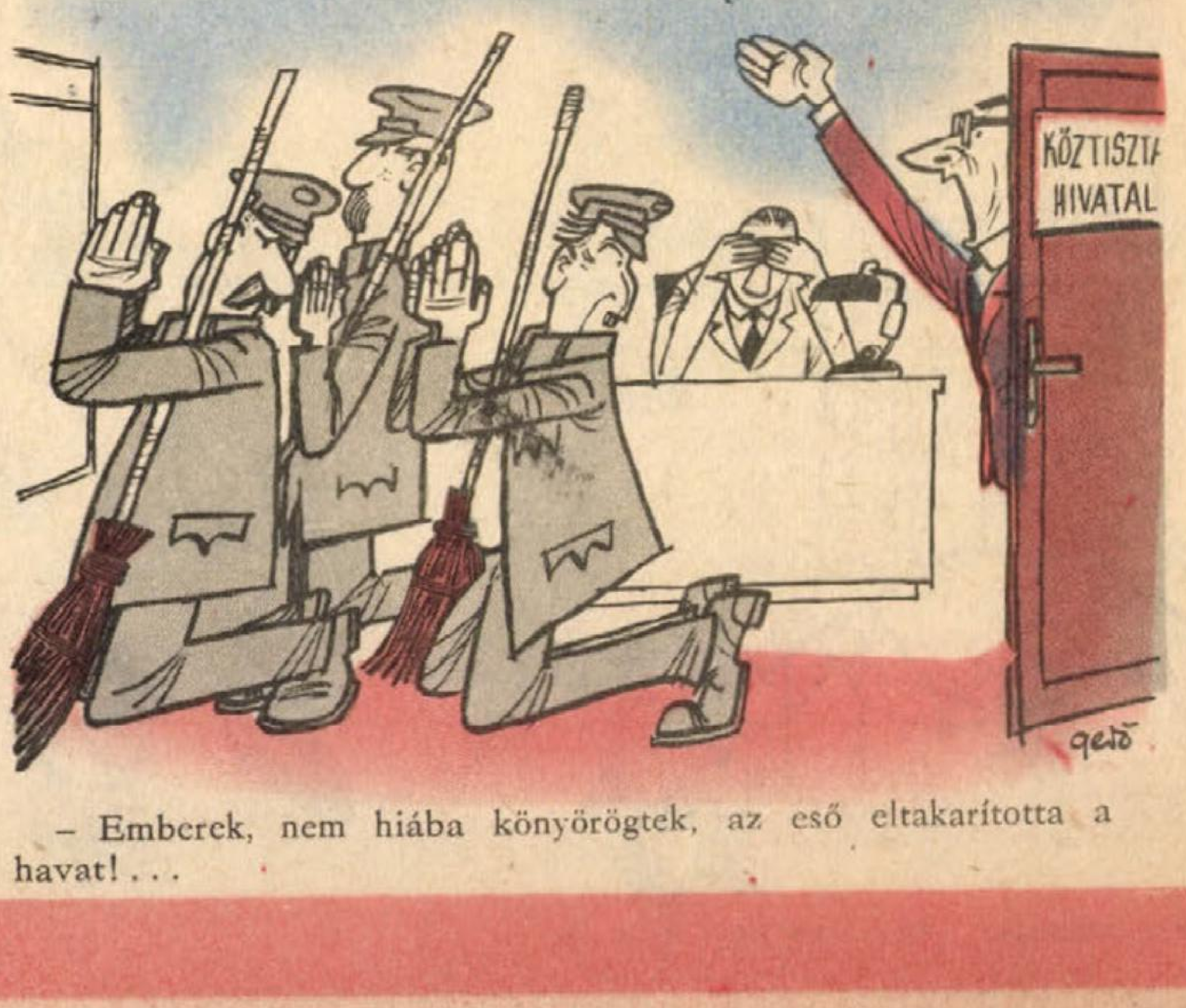
KÖZTISZTA
HIVATAL
Gerő

– Emberek, nem hiába könyörögtek, az eső eltakarította a havat! . . .

A TISZTASÁG FÉL EGÉSZSÉG

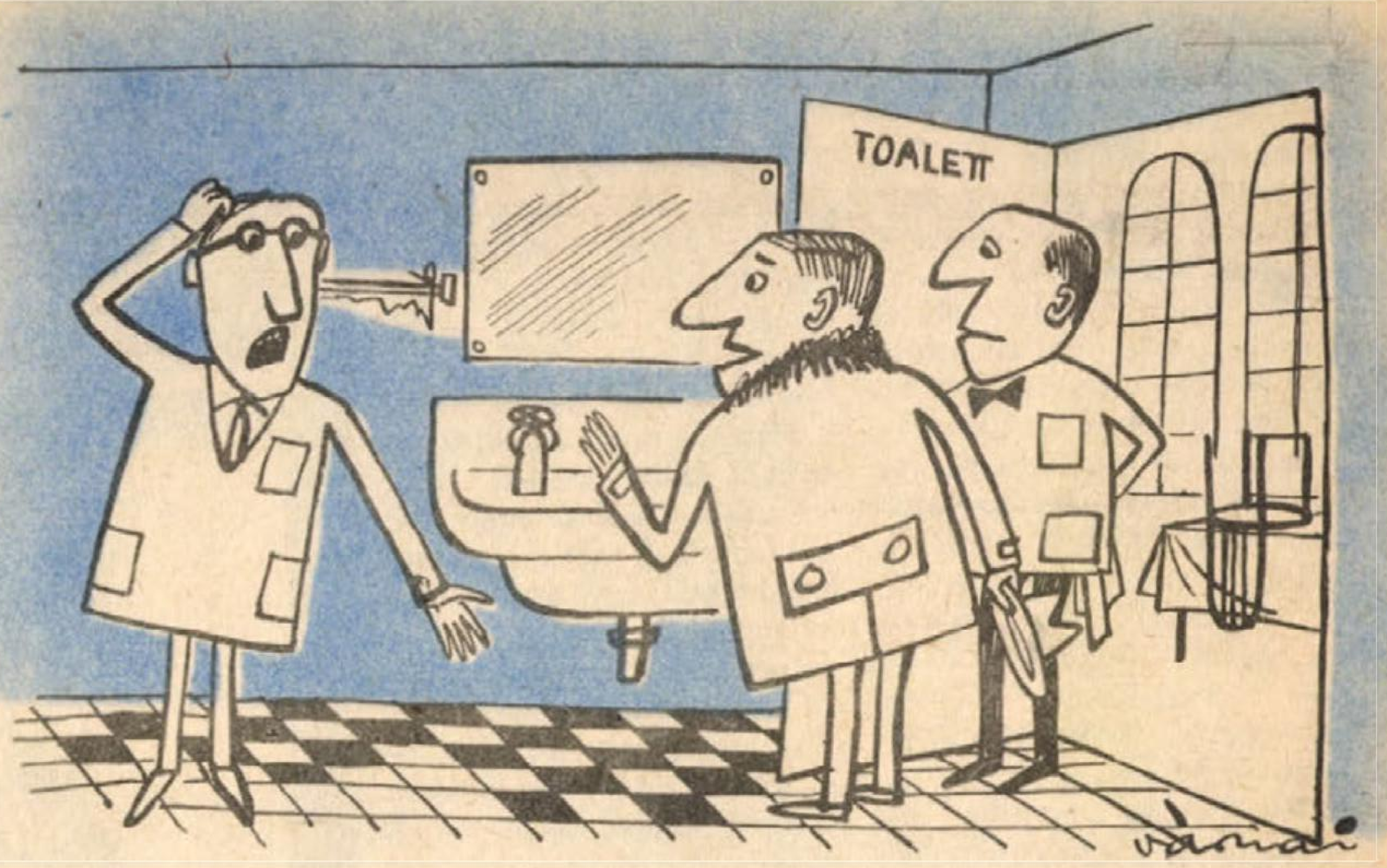

– Rémes, már megint ellopták a szappant és a törülközőt . . .
– Az semmi! Tőlünk még a vécés nénikét is megszöktették . . .

ELHANYAGOLTAK A MELLÉKHELYISÉGEK

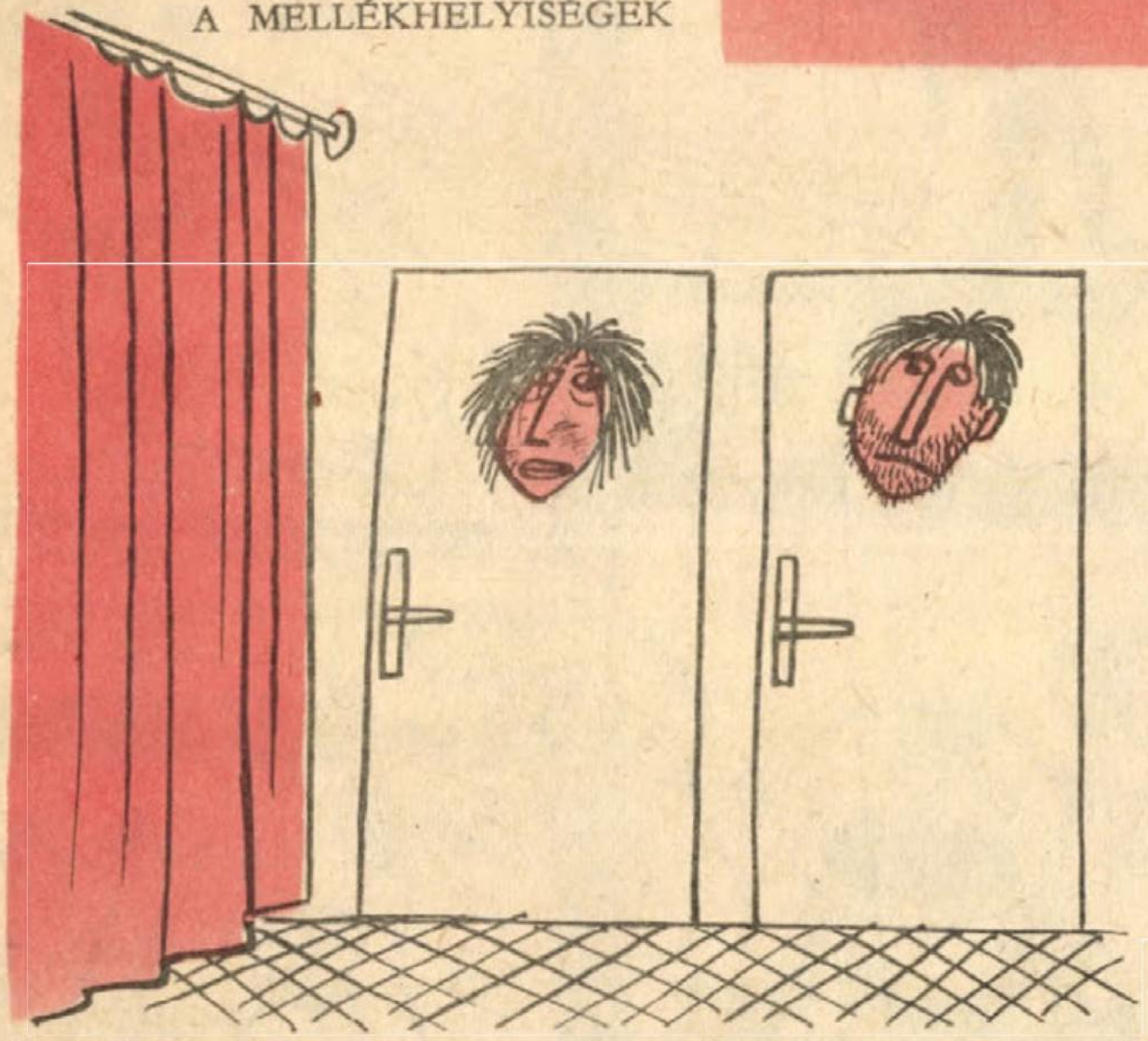

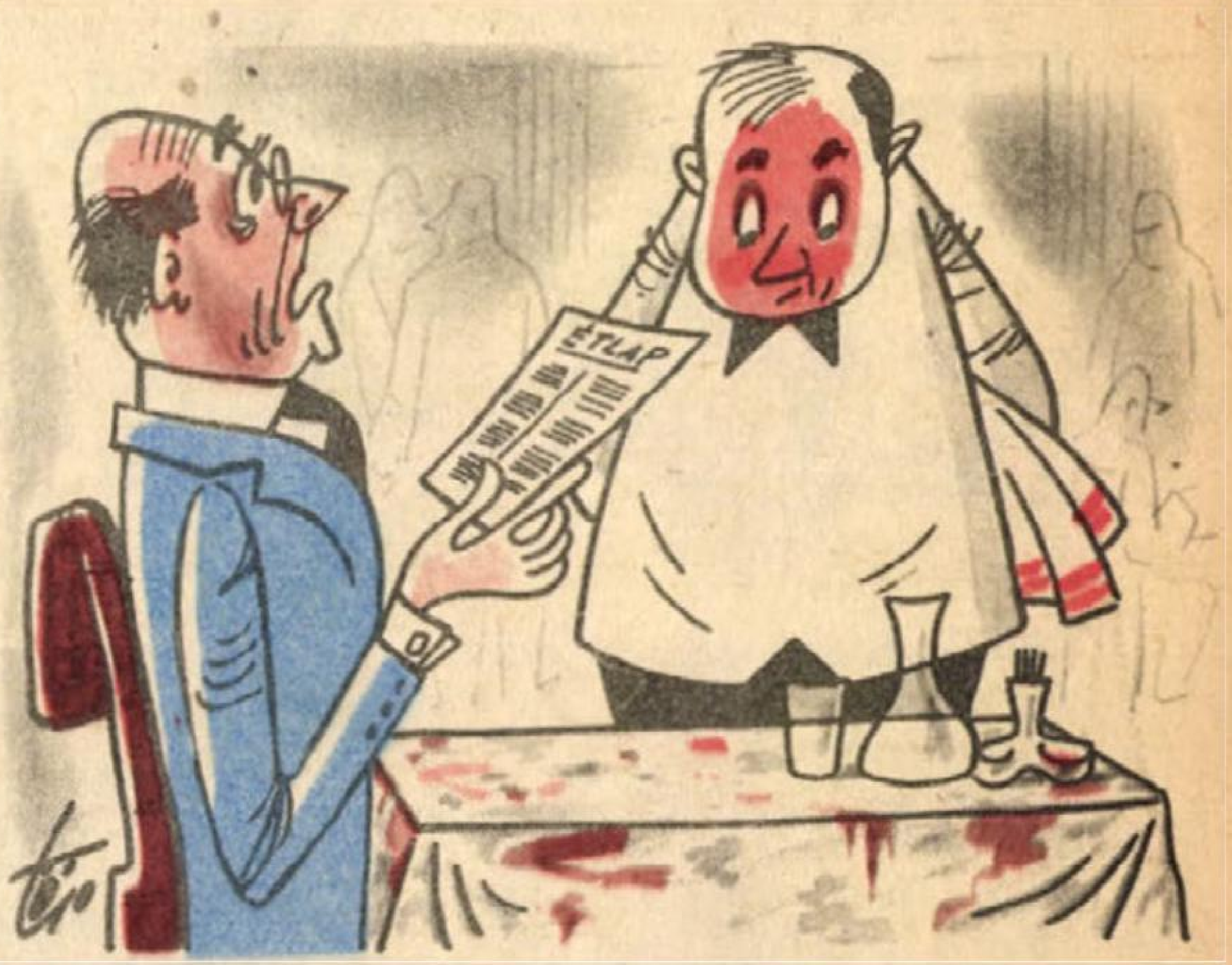

– Mondja, főúr, tudna nekem hozni egy szép friss idei abroszt? . . .

PISZKOS A KIRAKAT

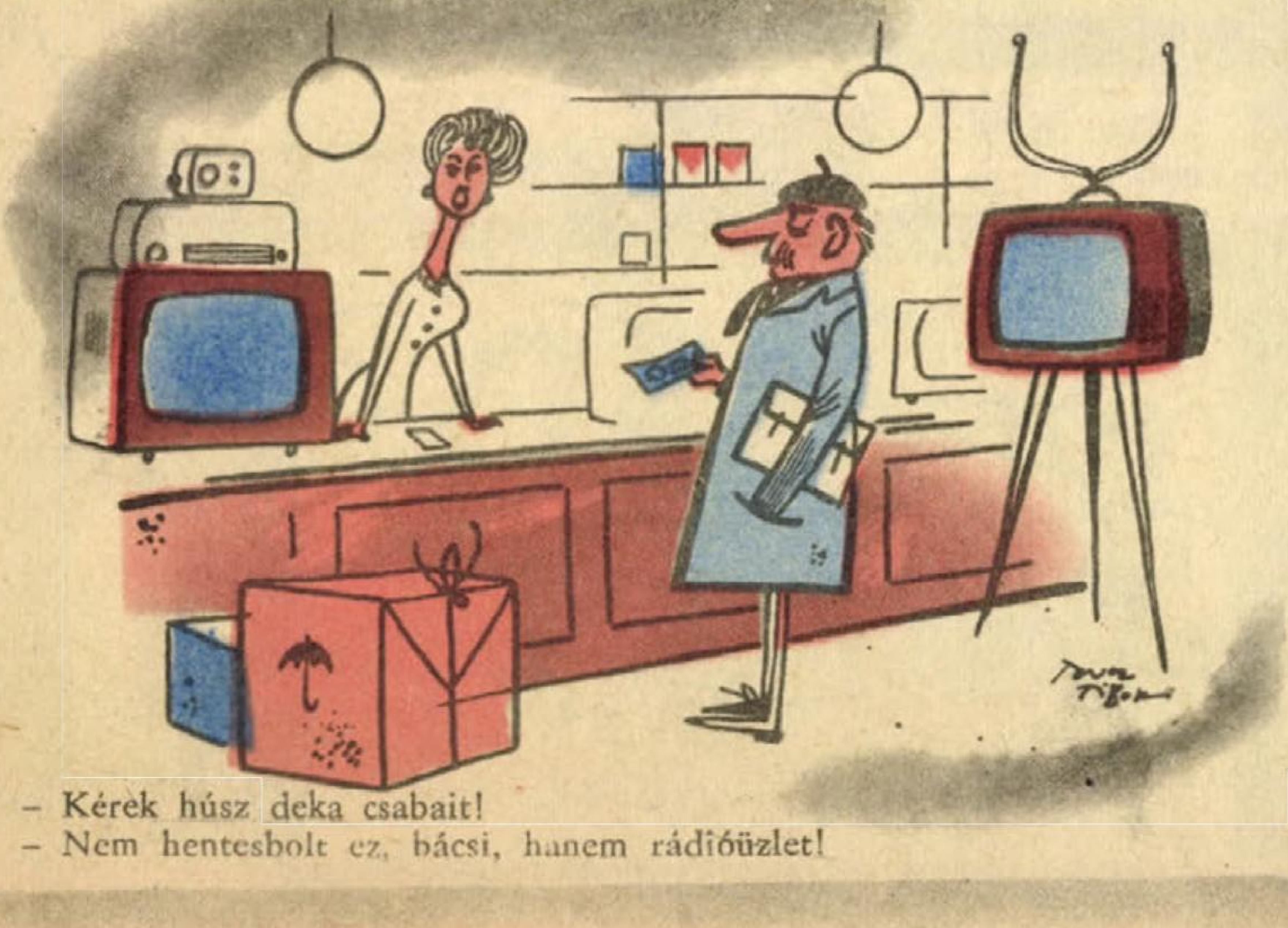

– Kérek húsz deka csabait!
– Nem hentesbolt ez, bácsi, hanem rádióüzlet!

MODERN JANCSI ÉS JULISKA

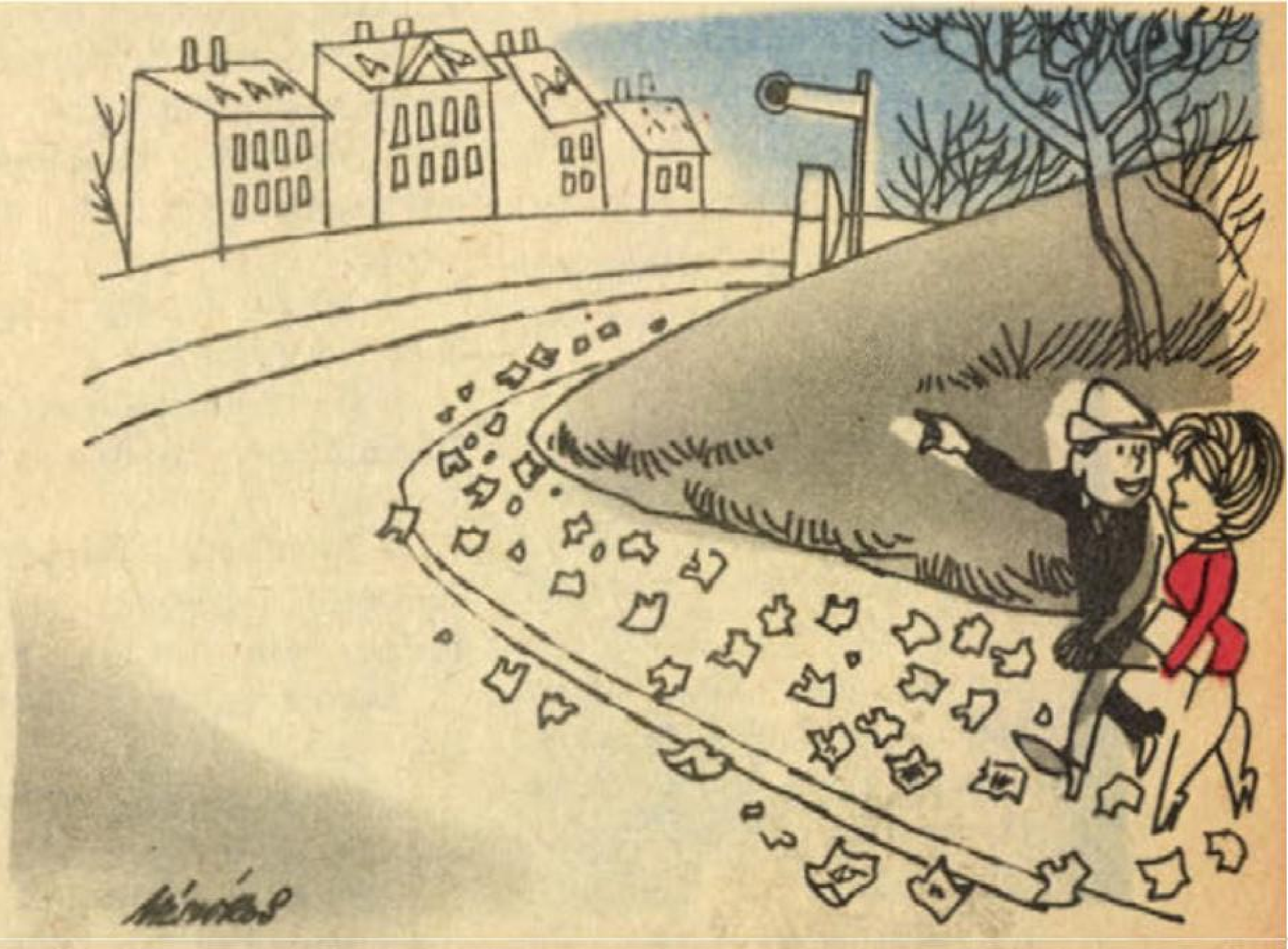

– Szerintem valahol itt kell lennie a megállónak!

Zenés vacsora

Amikor beültem abba a kisvendéglőbe, még nem gondoltam, hogy milyen cifra kalandban lesz részem.

Az apró asztalok körül minden hely foglalt volt, csupán egy üres széket találtam, közel a zenekarhoz. Közvetlenül mellettem egy takaros, szőke, töltöttgalamb asszonyka üldögélt egyedül, holmi képeslapot nézegetve. A két asztal – az övé meg az enyém – össze volt tolva, úgy festett, mintha együvé tartoznánk. Pedig hát isten látja lelkemet . . .

Elköltöttem szerény vacsorámat és rágyújtottam egy cigarettára. A cigány muzsikált, mosolygott is hozzá. Mindez egy cseppet sem volt ínyemre, semmi kedvem nem volt a zenéhez, ami ráadásul csak drágítja a vacsorát. No mindegy, úgyis megyek legott.

A szőke töltöttgalamb leejtette az olvasnivalóját. Nyúltam érte, hogy felsegítsem, de ő is ugyanezt tette.

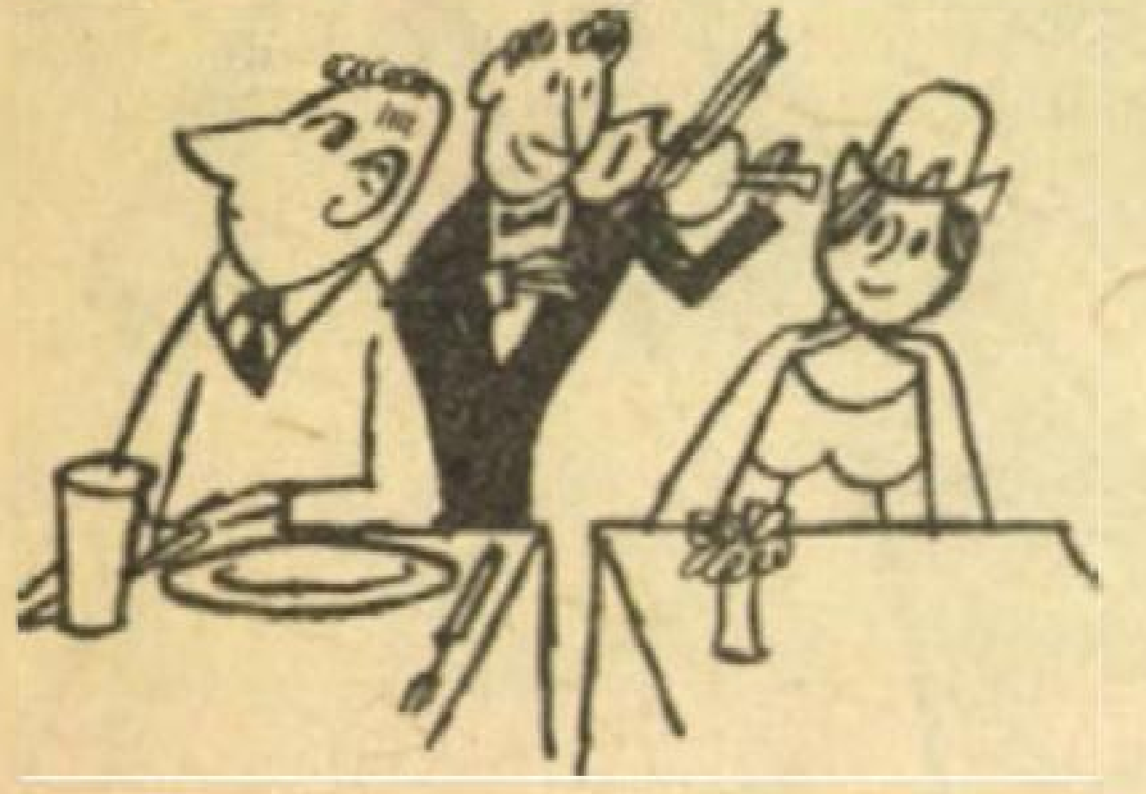

Amikor felemelkedtünk, összekoccant a fejünk. Egymásra nevettünk.

Mindez egy másodperc töredékéig tartott, vagy még addig sem. Ennyi is elég volt a pszichológiában jártas prímásnak, hogy következtetéseket vonjon le.

– Nini – gondolhatta magában –, hiszen ez egy párocska. Még hozzá vidám párocska, immár emalkedett hangulatban leledzenek. És én eddig észre se vettem őket . . .

Már ott is termett mellettünk és a száraz fából rítt a fülembe a nóta, hogy asszongya:

Megszólalt a kecskeméti
öregtemplom nagyharangja . . .

No még csak ez kellett . . . Sietősen elfordítottam a tekintetemet, merőn az asztalcsücskét mustráltam, így akarván tudomására hozni, hogy nem tartok igényt szolgálataira. Ő azonban nem tágitott, a tarkómon éreztem átható tekintetét.

No hiszen, én tőlem muzsikálhatsz, gondoltam magamban, húzhatod reggelig, ha tetszik. Társadalmi munkában csinálod, mert én ugyan nem hívtalak. Nekem ehhez semmi közöm. Lopva oldalvást pillantottam, s láttam, hogy „partnernőm" irulva-pirulva mosolyog a prímásra.

A prímás egészen lehajolt kettőnk közé és hegedűjét riszálva rázendítette:

Túl a Dunán Baranyában
van egy kislány,
Hejde ott lakik a, hejde
gyöngyvirágos, hejde
Mecsek hejde alján . . .

Hejde, mit csináljak én ezzel? Talán adnom kellene neki valamit, hogy véget érjen a kínos jelenet. Fanyalogva egy tízest csúsztattam a zsebébe.

Igen ám, de úgy látszik ezt biztatásnak vette. Megköszönte szépen és egyenest a töltöttgalambhoz fordult:

– A Csap utcán – jó lesz?

S már húzta is. Hogy: *A Csap utcán meg végestelendevégig.*

Te meg vagy bolondulva – fordultam magamhoz. – Beültél ide egy tízforintos menüre és most cigányozol, dáridózol, bankókkal dobálózol, húzatod a nótáját egy vadidegen nőnek?

Hiszen ha még csak húzatnám. De a dolgok most már elszabadultak és akaratomtól független, önálló életet kezdtek élni. Már meg sem lepődtem, mikor azon kaptam magam, hogy dudorászom a nótát: a nemkívánt cigányhúzta, ismeretlen nőnek nemrendelt, nemkedvelt nótát.

Egy virágárus lépett az asztalhoz. Letett egy csokrot a töltöttgalamb elé és felém nyújtotta markát. Gépiesen fizettem, mert mindez már természetes és magától értetődően érthetetlen volt. S mivel a prímás nem fáradt, újabb tízest adtam neki. A töltöttgalamb csak mosolygott, de meg kell adni, nem rám, hiszen nem hozzám tartozott, és ő nyilván éppen úgy nem értette, hogyan keveredett bele az egészbe, akárcsak én.

A zenekar befejezte, elrámolták a muzsikákat. A prímás odajött, meghajolt az asztalunk előtt és megkérdezte:

– Meg tetszik engedni, hogy ideüljek?

Már semmin sem csodálkoztam. Megfogtam a prímás karját:

– Egyébként félreértette a helyzetet, karmester úr. A hölgy nem hozzám tartozik.

Húzott egyet a habos sörből:

– Tudom én azt, kérem szépen. A hölgy a feleségem. Szegényke, unatkozik odahaza egyedül. Esténként beül ide, én meg neki is muzsikálok egy kicsit.

Novobáczky Sándor

Gyermekáldás űrhajóséknál..

Fülöp György rajzai

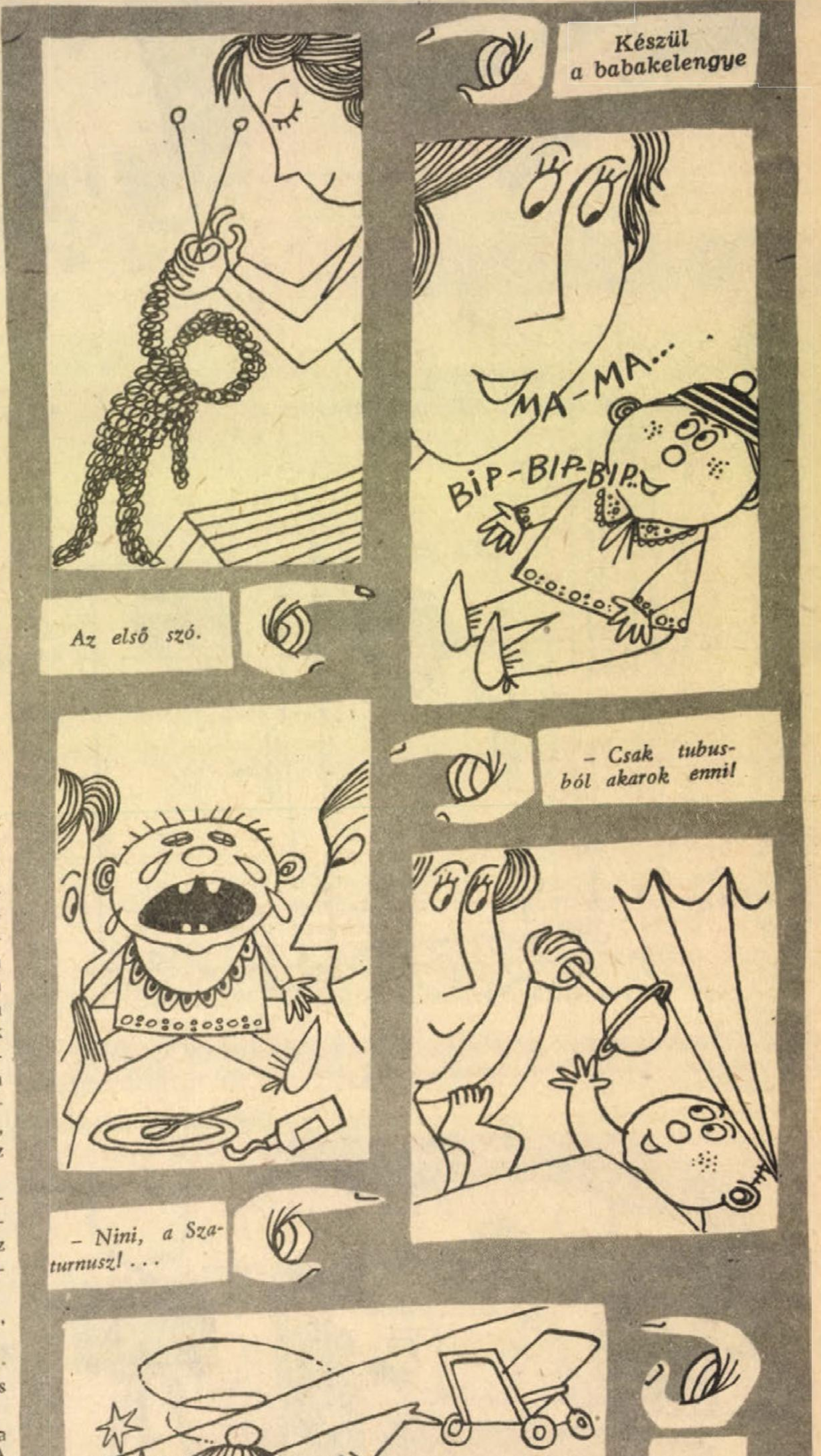
Készül a babakelengye
MA-MA...
BIP-BIP-BIP..
Az első szó.
– Csak tubusból akarok enni!
– Nini, a Szaturnusz! . . .
Ilyenkor jól jönne egy kis súlytalanság . . .

Miért áll a munka?

Mészáros András rajza

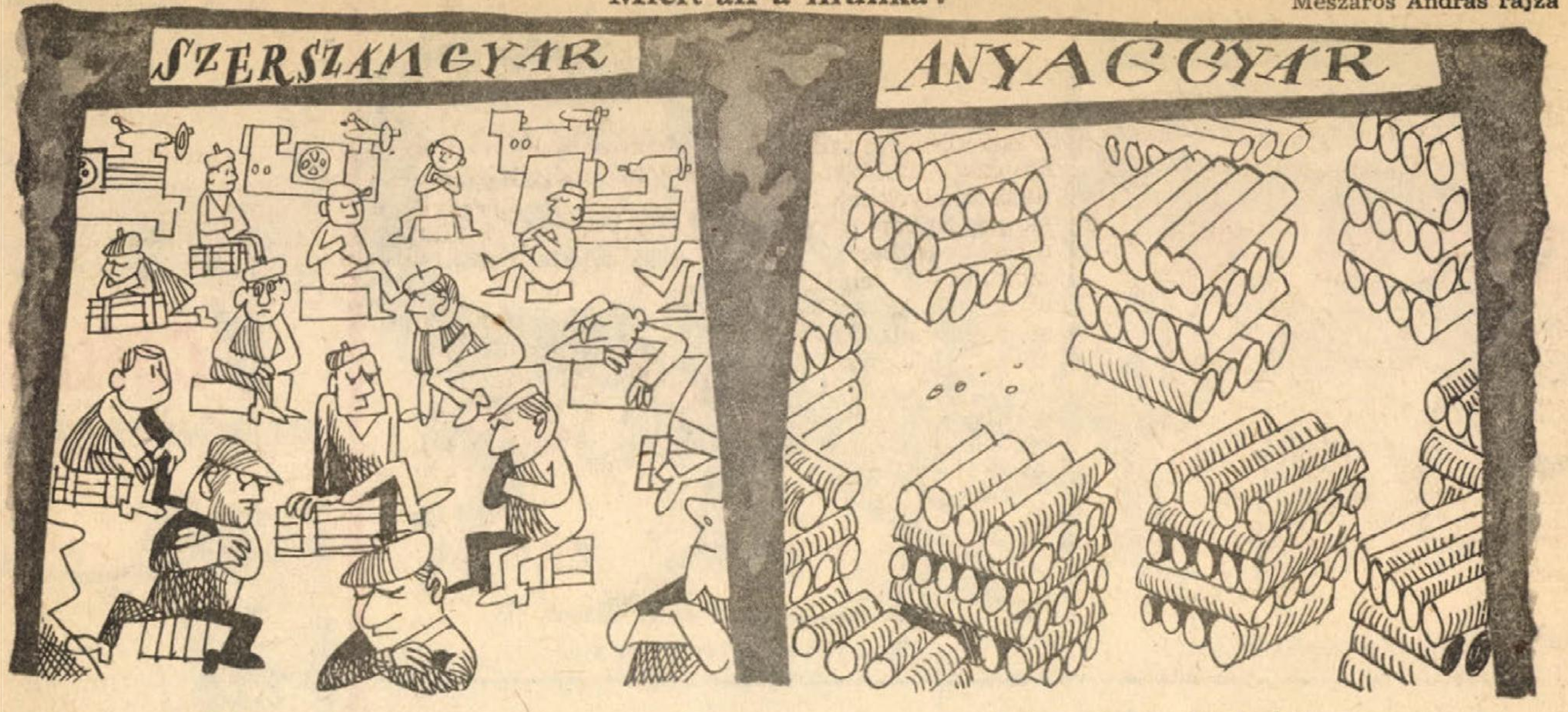

Sok az ember, nincs anyag. Sok az anyag, nincs ember.

KÉRVÉNY 1964

Kovács Kálmán a Második Általános Gépgyár dolgozója műszak után bement egy maszek zöldségeshez és másfél kiló vöröshagymát vásárolt. Otthon, amikor a ragasztott zacskóból kirakta a nemes gyümölcsöt, a zacskó oldalán kézzel írt sűrű sorokat fedezett fel. Egy 1930-ból származó kérvényt tartott a kezében, amelyet abban az időben ezerszámra írtak a nyomorgók a méltóságos miniszteri főszámtanácsosnak címezve. A rimánkodó sorokat olvasva, Kovácsot is elfutotta a keserűség. A konyhaasztalhoz ülve, szálkás betűkkel írni kezdett:

Nagytiszteletű Főmérnök Úr!

Én, Kovács Kálmán, a Második Általános Gépgyár dolgozója, rimánkodva fordulok Önhöz. Segítsen rajtam és családomon! Feleségemmel és négy gyermekemmel a legszörnyűbb kétségbeesés szélén állunk. Síró, szöszi gyerekeimet esténként nincs mivel vigasztalnom. Már több mint egy éve megígértem, hogy veszek nekik egy japán gyártmányú villanyvonatot 1200 forintért. Hiába törlöm le a könnyet a szemükből azzal, hogy egyelőre érjék be négy sífelszereléssel és egy ötös futballabdával. Szánjon meg minket, szerencsétleneket! Főmérnök Úr! Könyörögve kérem, segítsen! A gyárban még mindig olyan nagy az állásidő, és a feldolgozandó anyagot, alkatrészeket szervezetlenül, késve kapják a dolgozók. Az állásidő alatt bőven van alkalmam elgondolkodni magam és családom sorsán. Hiszen tettrekész, erős férfinak érzem magam. Fél kézzel is felemelek száz kilót. Ám gyakran munkaidő alatt kénytelen vagyok legyeket fogni. (Nyáron. De télen még legyek sincsenek!)

Miután teljesítményben dolgozom, az Önök hibás munkaszervezése folytán csökken a keresetem, s így feleségemnek nem vehetem meg azt a tavaszi kosztümöt, amit megígértem, mivel a tavalyit már nagyon unja szegény. Szánjon meg engem, és jobb sorsra érdemes családomat. Szeretnék reménykedni, hogy az ég még felettünk is kék lesz. Talán még tehet valamit értünk, Főmérnök Úr!

Segítsen rajtunk és gyermekeim áldani fogják a nevét.

Könyörgő tisztelettel:

KOVÁCS KÁLMÁN
IV. gépterem

Galambos Szilveszter

Űr-korszak

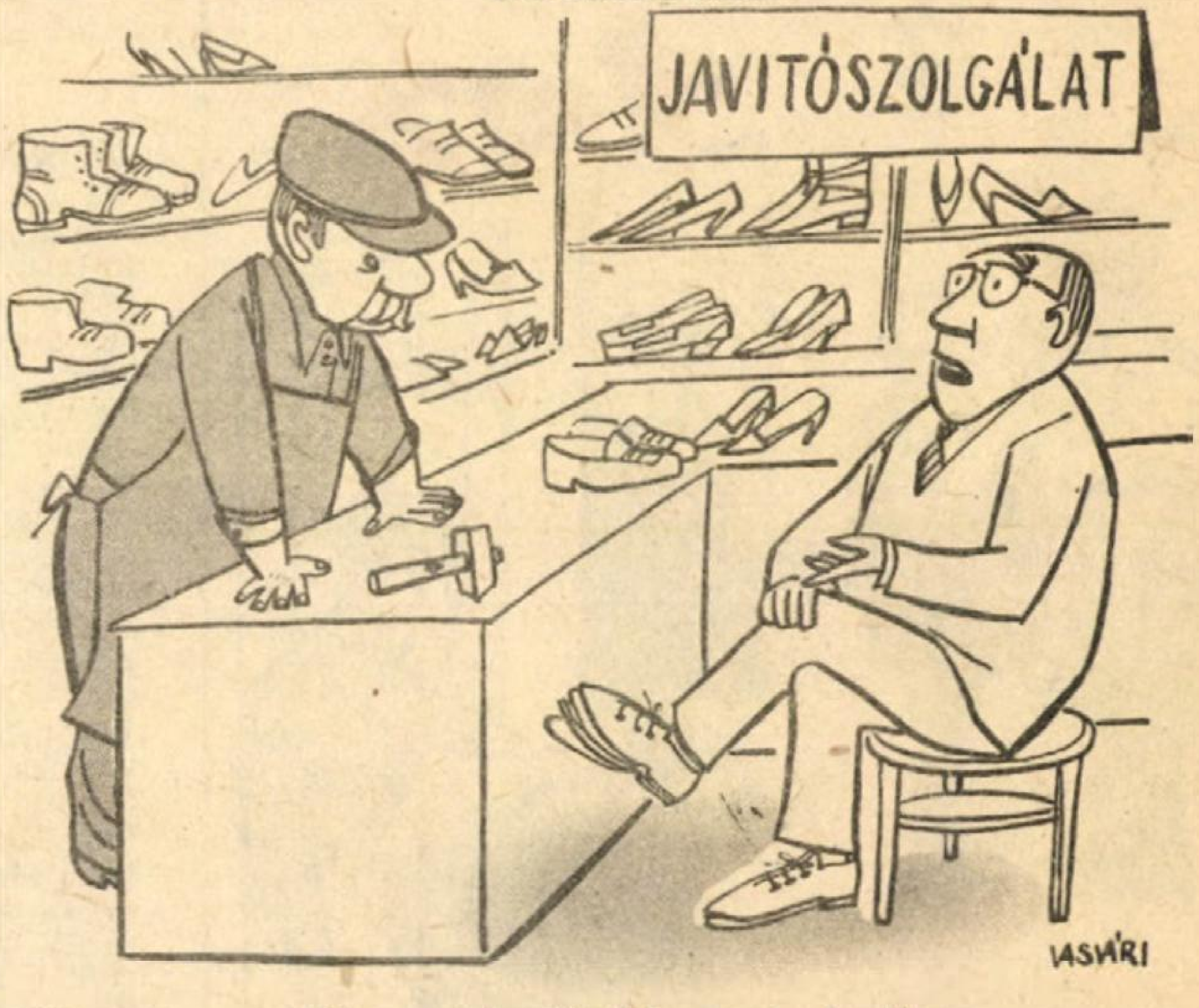

– Már a második fokozat is levált...

Autó-mánia

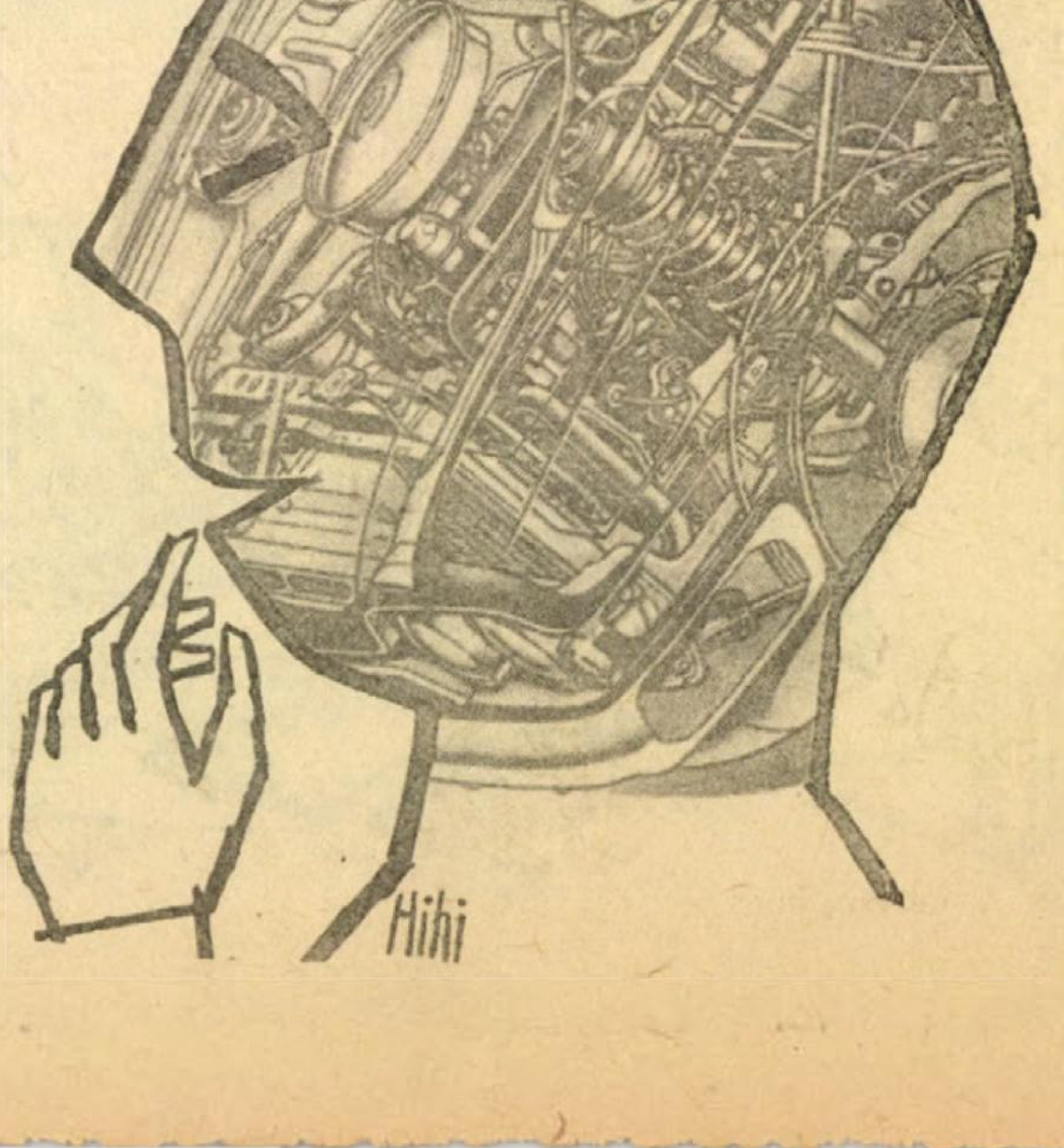

Relativitás

Mészáros András rajza

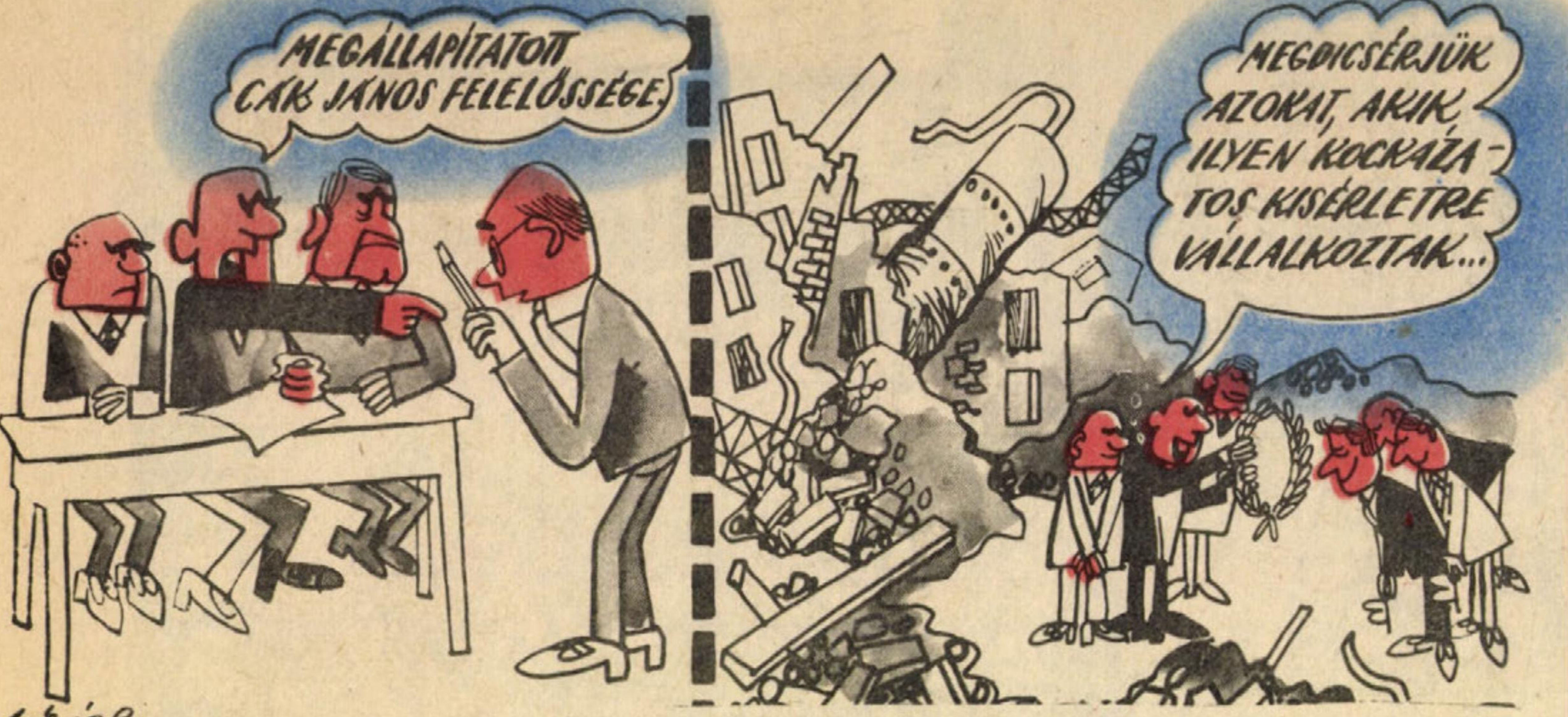
MEGÁLLAPÍTATOTT CÁK JÁNOS FELELŐSSÉGE.
MEGDICSÉRJÜK AZOKAT, AKIK, ILYEN KOCKÁZATOS KISÉRLETRE VÁLLALKOZTAK...

Eltörött a ceruza hegye.

Összedőlt az új porlasztó mű.

Szombat esti sorbanállás

Hegedűs István rajza

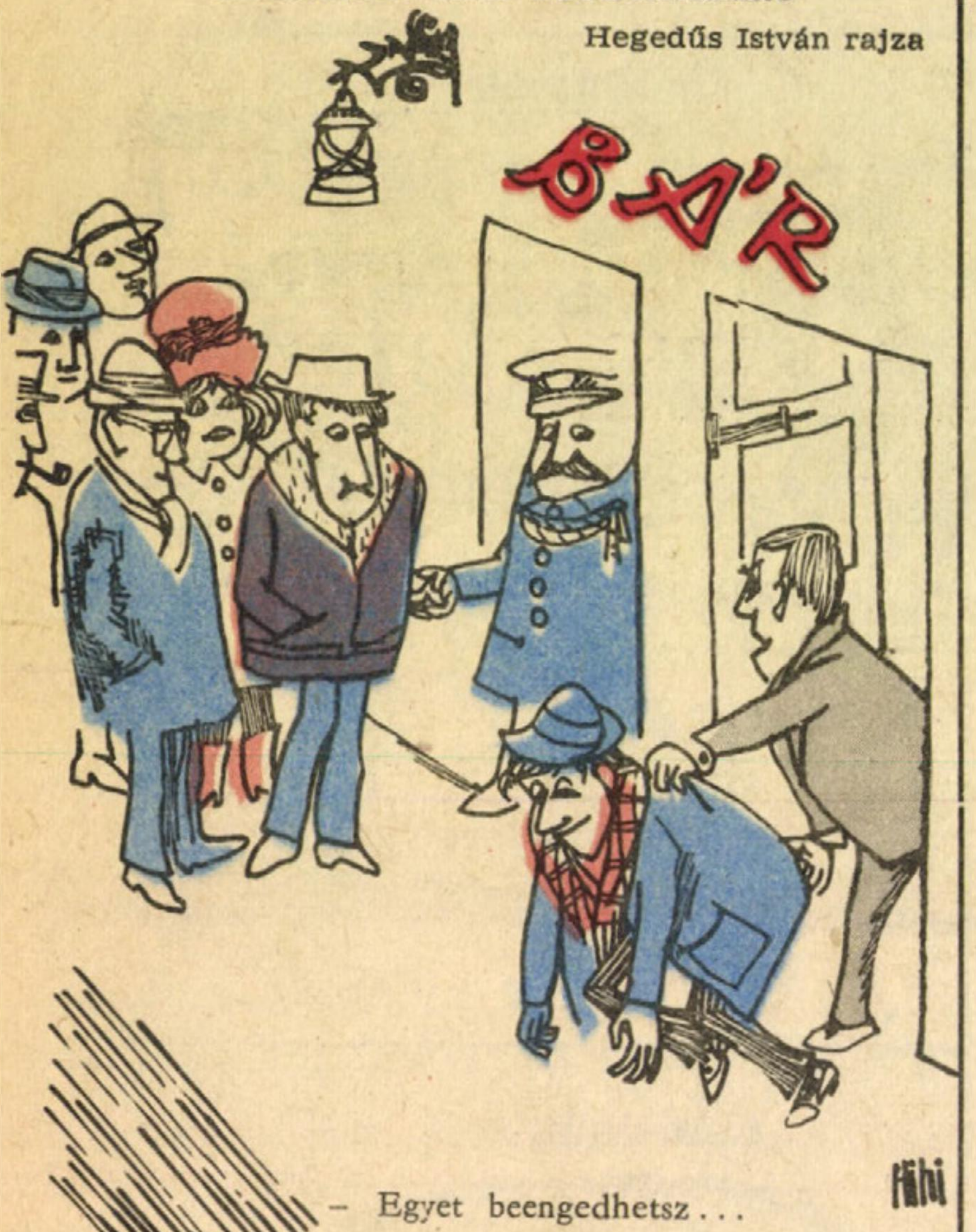

– Egyet beengedhetsz . . .

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B József, Bp., XIII., Tisza u. — L. E. Zoltán, Bp., XV. — B. János, Bp., XIV., Eörs vezér u. — K. György, Bp., II., Baka u. — T. György, Miskolc. — K. Anna, Királd. — V. T.-né, Bp., VIII., Koltói Anna u. — M. Márk, Bp., VI., Munkácsy M. u. — D. Péter, Bp., XIII., Pozsonyi u. — L. László, Bp., XIV., Tábornok u. — B. Elek, Bp., III., Csatlós köz. — D. S.-né, Bp., VIII., Illés u. — G. Jánosné, Bp., Rákóczi u. — K. Lajos, Bp., III., Emőd u. — P. Ottóné, Bp., V., Kecskeméti u. — P. György, Bp., III., Szőlő u. — B. László, Debrecen. — S. S. Leó, Bp., XIV. — Cs. Ede, Bp., XIII., Szt. István krt. — P. R. Zoltán, Debrecen. — S. Károly, Bp., XIII., Hegedüs Gy. u. — P. Pál, Bp., VIII., Nagyfuvaros u. — S. Sándor, Mátyásföld. — Z. Miklós, Gallyatető. — E. Miklós, Újpest. — U. J. Békéscsaba. — B. József, Tiszapalkonya. — K. Sándor, Bp., XI., Budaörsi u. — B. Éva, Szfehérvár — B. Csaba, Vése. — H. György, Vác. — Sz. László, Szombathely. — Zs. D.-né, Dömsöd. — H. Lajos, Bp., X., Árpa u. — K. József, Bp., XI., Szabolcska u. — M. Tibor, Bp., IX., Tűzoltó u. — L. László, Bp., V., Markó u. — K. László, Bp., XIII., Tömb u. — V., György. Bp., XIV., Szentmihályi u. — D. Ferenc, Békéscsaba. – K. Mihály, Cegléd.

Állatorvosnál

Várnai György rajza

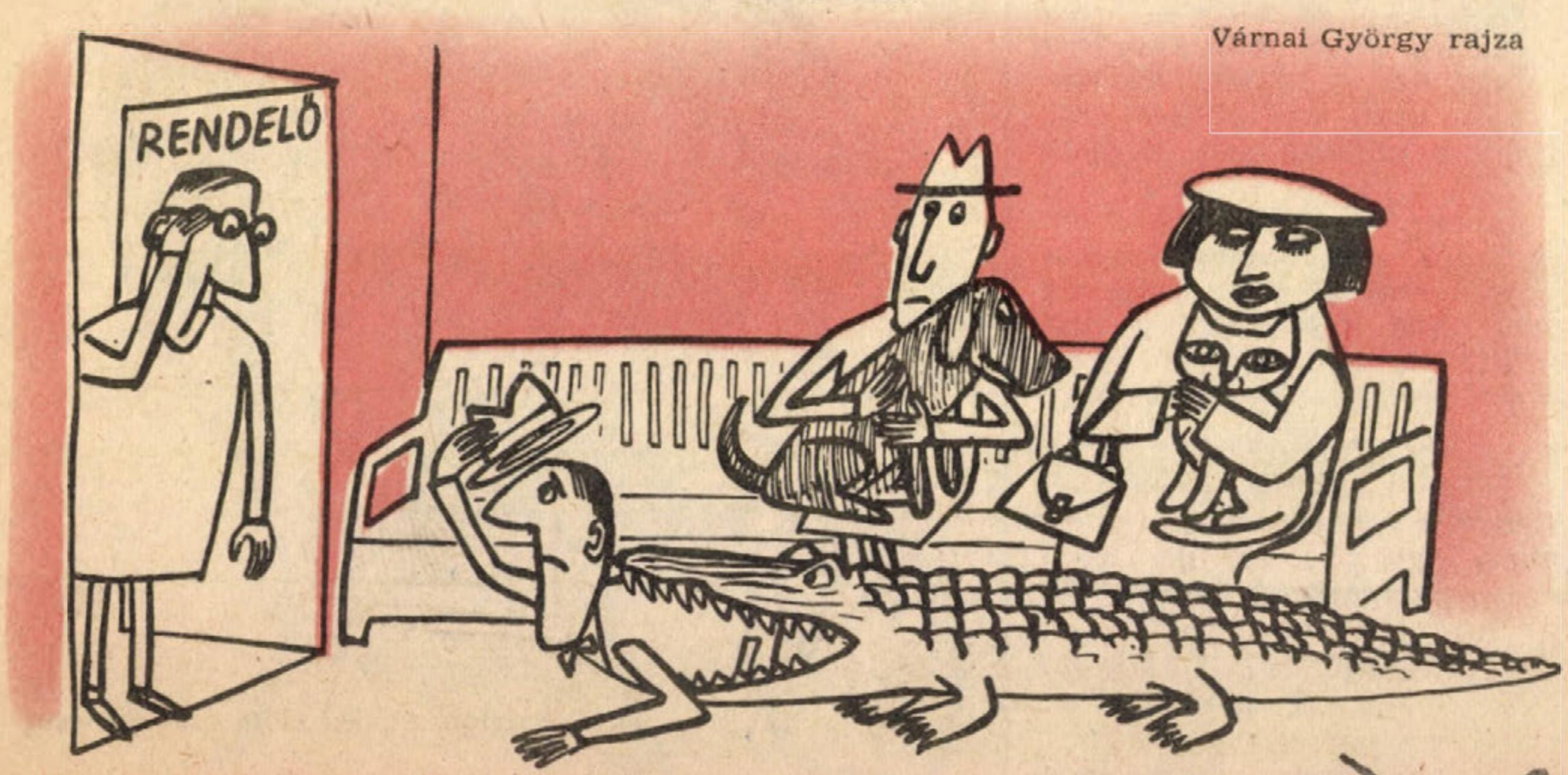

E heti hirdetéseink

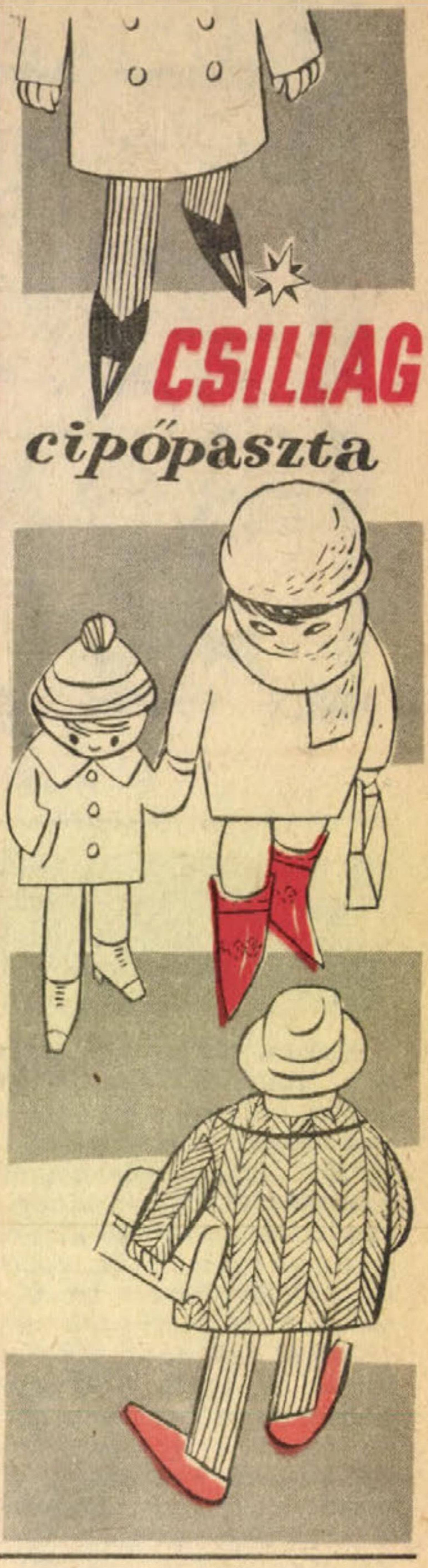
CSILLAG
cipőpaszta

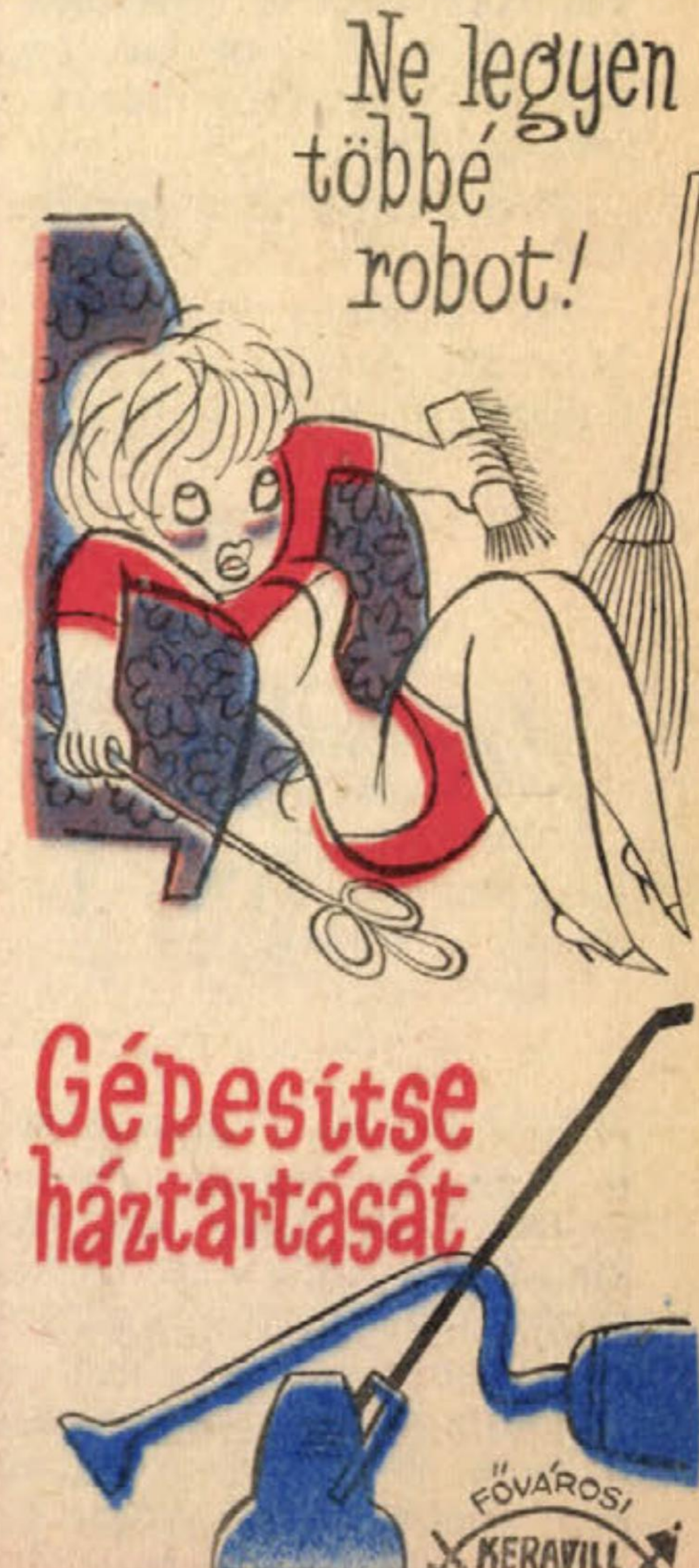
Ne legyen többé robot!
Gépesítse háztartását
FŐVÁROSI KERAVILL

A téli olimpia végeredménye

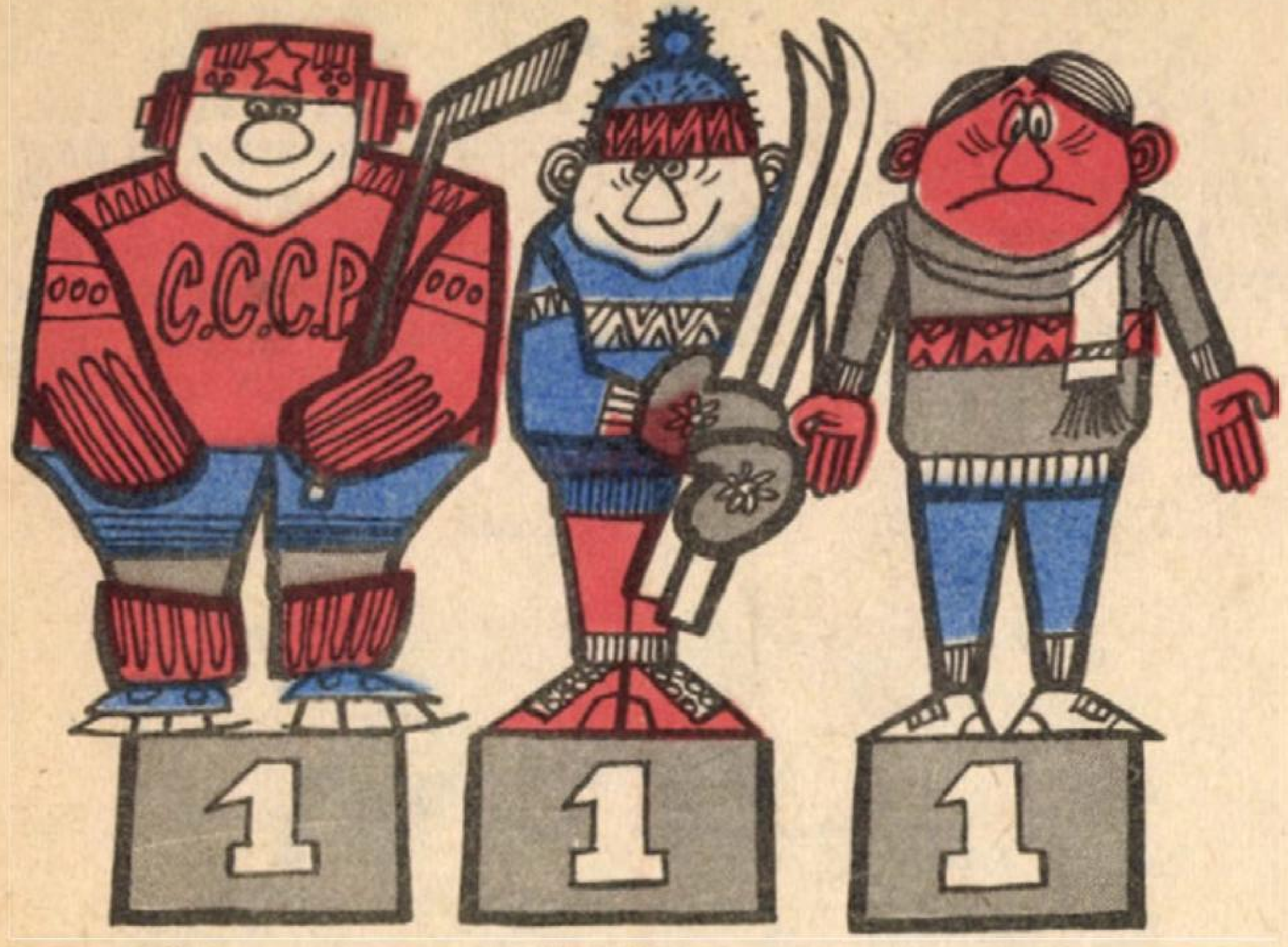

Jégkorong Első: Szovjetunió
Műlesiklás Első: Ausztria
Lecsúszás Első: Magyarország

SZEREPOSZTÁS

Elmondom Szerelemlaky színművész esetét, okulásul azoknak, akik nem ismerik az önmegtartóztatást.

Szerelemlaky egyik vidéki városunkban színészkedett, és hosszú ideig a közönség kedvence volt. Sikert sikerre halmozott, és híres Raszkolnyikov alakítása, a „Bűn és bűnhődés”-ben feltűnést keltett. A helybeli kritikus akkoriban azt írta róla, hogy betegesen sovány alakja különösen alkalmassá tette erre a szerepre.

Később már nem említették a soványságát, ha egy-egy szerepléséről írtak, hanem hatásos játékát emelték ki, és azt, hogy délceg Rómeó, vagy jó alakú Hamlet volt.

Alig néhány év múlva elvették tőle ezeket a szerepeket, mert erősen hízni kezdett. Ilyen molett Rómeóba nem szerethet bele Júlia – mondták az igazgatók. Ekkor eljátszotta Cyránót. Otellót is remekül eljátszotta. A féltékeny velencei mór alakítója nyugodtan lehetett egy kicsit kövér is.

A világviszonylatban első helyen álló ízletes magyar ételek azonban nem ismernek könyörületet. Megtörtént, nem egyszer, hogy amikor tejfölös töltött káposzta volt kedvenc vendéglőjében az étlapon, a színész két adagot is kért belőle. Ruháit állandóan bővíteni kellett, gallérja egyre jobban szorította a nyakát.

Egy napon az Úri murit tűzte ki előadásra az igazgató. Szerelemlaky nagyon megörült a hírnek, mert már régóta szerette volna eljátszani a földbirtokos szerepét. Amikor megtudta, hogy Cseörgheő Csuli szerepét kapta, felháborodottan tiltakozott a számára sértő szereposztás ellen.

Az igazgató megmagyarázta, hogy Móricz Zsigmond darabjában ezt a szerepet mindig a társulat legkövérebb tagja játssza, ezért gondoltak rá. A darabnak – mint mindig – a felújításon is nagy sikere volt, de a harmincötödik előadáson Szerelemlakyval egy kis baj történt. A híres csárdást nem tudta végig táncolni. A végén már csak imitálta a szilaj, vad ugrálást. Túl kövér volt a tánchoz, és másnap el is vették tőle a szerepet.

Ettől kezdve ritkábban foglalkoztatták. A Képzelt beteg címszerepében tetszést aratott, mert ebben a Molière darabban akármilyen kövér lehetett. Jelenleg Falstaffot alakítja. De azt mondják, hogy egy kicsit kövér a szerepéhez.

Palásti László

A fusizó

Szűr-Szabó József rajza

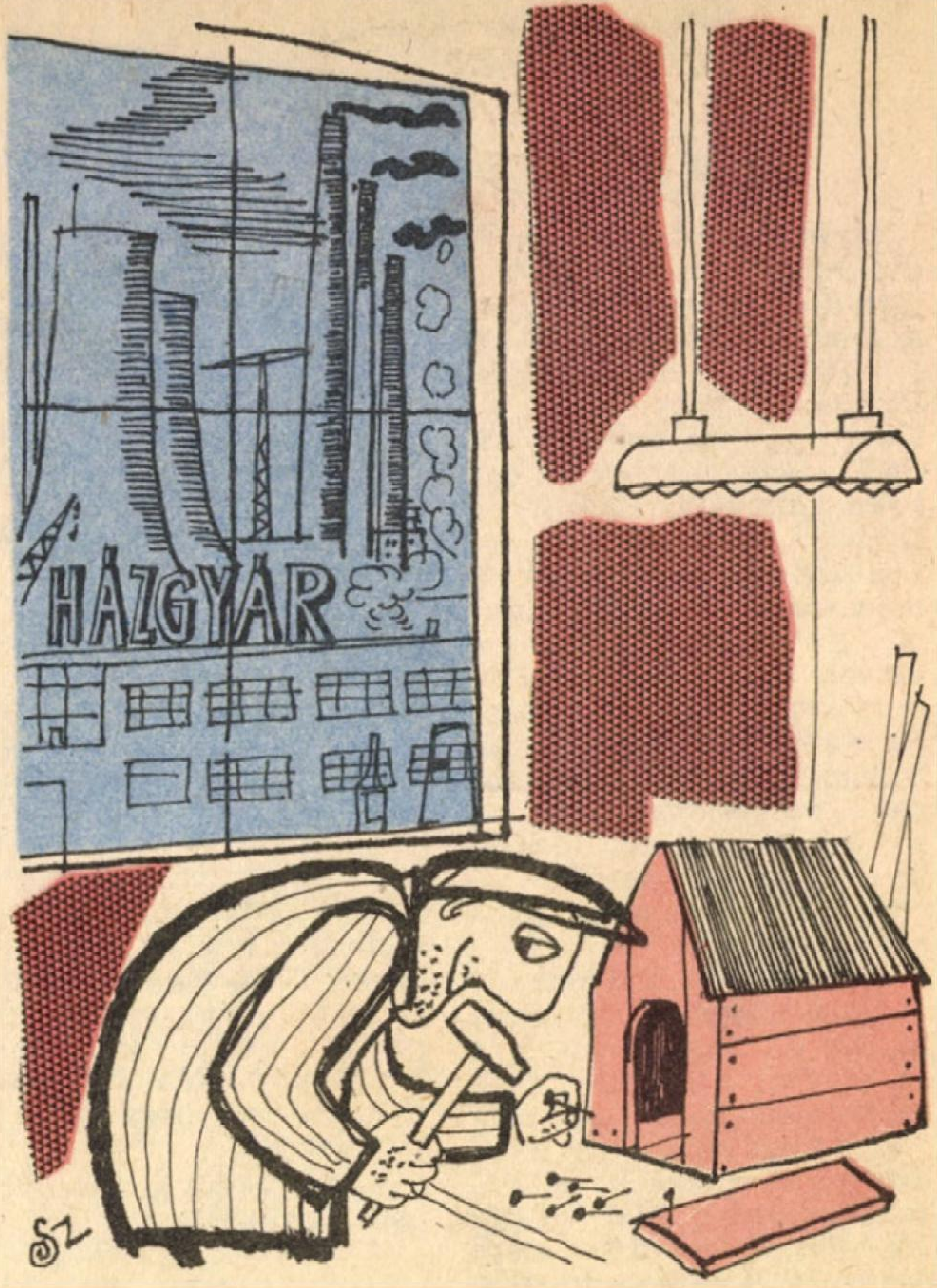

Eladók és vevők

Hegedűs István rajza

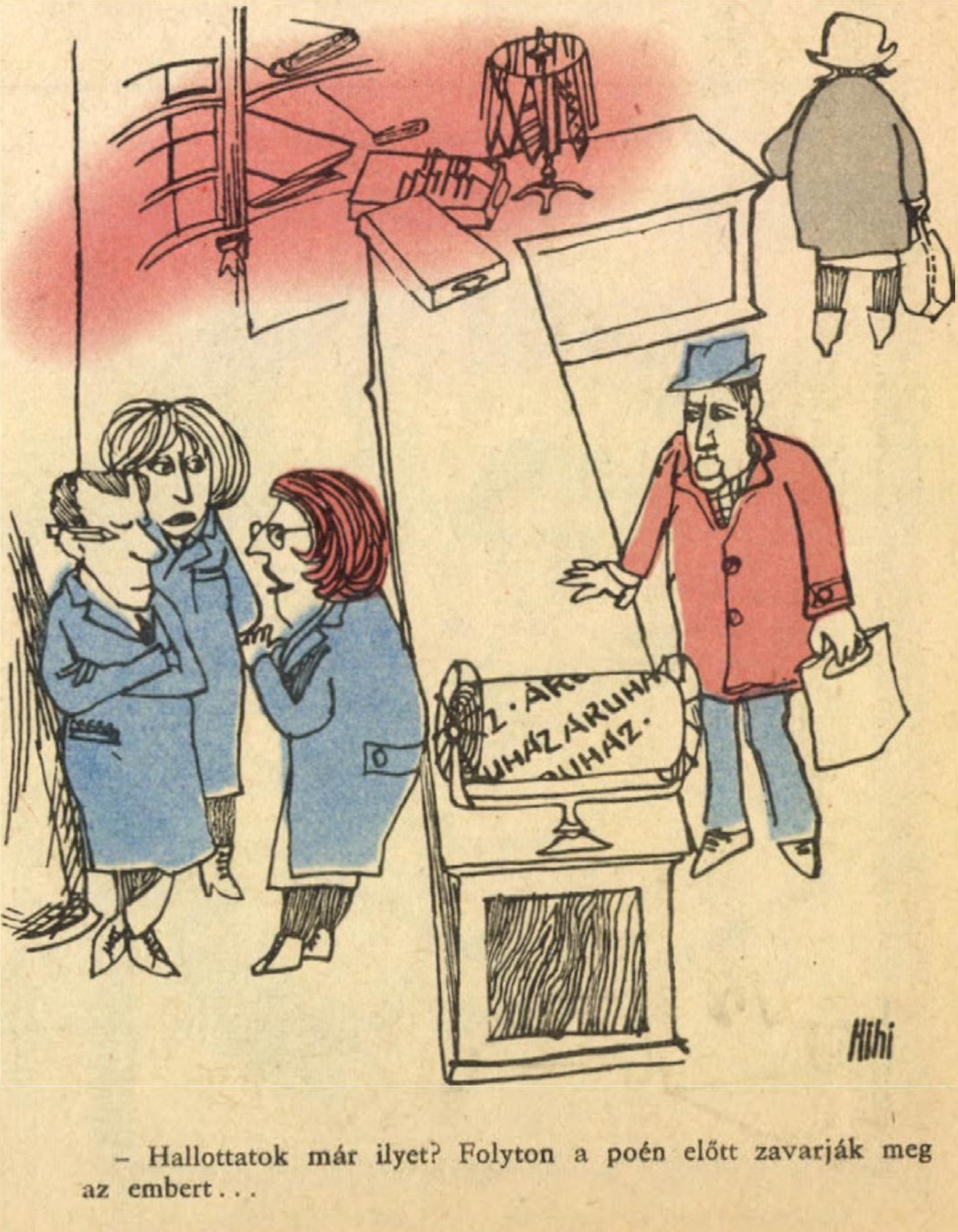

– Hallottatok már ilyet? Folyton a poén előtt zavarják meg az embert...

REKLAMÁCIÓ

1.

Amikor a szerkezet egyre gyakrabban kezdte felmondani a szolgálatot és már az apróbb javítások sem tudtak segíteni a dolgon, elhatároztam, hogy visszaviszem a gyárba, mert mégiscsak abszurdum, hogy egy ilyen költséges vacak ilyen hamar tönkre menjen.

Hozzávetőleges számításaim szerint az efféle masina élettartama minimum hetven esztendő, ha semmi rendkívüli nem jön közbe, de ideális körülmények között még 90—100 évig is vígan szuperálhat. És az enyém már harminc évecske után rendetlenkedik. Hát ennek igazán nem szabadna előfordulnia!

Kikerestem a szekrényből a vásárlólevelet, de azon csupán az eladás dátuma és az átvétel helye szerepelt, garanciális időről szó sem volt. Meglátszik, hogy minden hájjal megkent cég hozta forgalomba, amely az üzlet létrejötte után nem hajlandó semmiféle felelősséget vállalni a portékáért.

Nem számít. Akkor is elmegyek és jól beolvasok nekik. Elvégre nem illik a kuncsaftokat becsapni a pénzükért! Persze, a jó hírnév, az smafu nekik, mert monopol helyzetben vannak és ezt csúnyán kihasználják a fogyasztók rovására. Tudniillik hosszabb ideje egyedül csak ők gyártják ezt a fajta gépet, és ha a vevő elégedetlen, sajnos, nincs másik intézmény, ahova fordulhatna. Magyarán: eszi, nem eszi, nem kap mást! A profilírozásnak is megvannak a maga hátrányai...

A termelés egyre nő, a minőség viszont szériáról szériára romlik. Valószínűleg pechemre én is selejtesebb sorozatot fogtam ki. Talán az alapanyag volt rossz, amiből a masina készült, vagy a technológia körül akadt zűr, már aligha lehetne eldönteni, de tény az, hogy a gépezetre mostanában rengeteg a panasz. Vannak olyan periódusok, amikor szinte egyenesen hasznavehetetlen. Pedig még milyen nagy szükségem van rá.

Szóval végül is visszavittem a Gyárba...

2.

Kinyílt a hatalmas ajtó és villámló szemekkel kinézett rajta az Elvtárs:

— Kérem a következőt!

Bevallom, első pillanatban kissé inamba szállt a bátorság, de aztán összeszedtem magam és előadtam a panaszt:

— Alig harminc éve egy Dalmáth Ferenc nevű készüléket vásároltam önöktől Budapesten, amely, kivált az utóbbi hónapokban, teljesen kezdi felmondani a szolgálatot. Hullik a haja, egymásután kilyukadnak a fogai, gyengül a szeme, romlik a memóriája, szúr a szíve, zihál a tüdeje, fáj a gyomra, hasogatnak az ízületei, hogy csak a legfontosabb hiányosságokat említsem. Micsoda dolog ez, kérem?!

Határozott fellépésemnek meglett az eredménye. Az igazgató tekintete megenyhült, behívott a szobájába, hellyel kínált, s így szólt:

— Meg kell, hogy mondjam, nem ön az első, aki ezen a téren kifogást emel. Most már magam is látom, hogy nem tökéletes a konstrukció, de egy ilyen nagy kapacitással dolgozó gyár, mint a mienk, nem tud egyik napról a másikra átállni. Óriási kiesést jelentene a termelésben. Az új típusú, korszerűbb készülék mintadarabja már elkészült, sőt, az a néhány kísérleti példány, amelyet kipróbálás végett eddig piacra dobtunk, remekül bevált. Valamennyien nagyszerűen megállják a helyüket. De amíg a sorozatgyártásra rátérhetünk, az bizony eltart még egy kis ideig. Persze, most azt mondja, hogy ez magán már nem sokat segít. — Önnek, kedves ügyfelünk, csak azt tudom tanácsolni, hogy fokozott megelőző karbantartással vegye elejét a további meghibásodásnak, mert kicserélni, sajnos, nem áll módomban. De higgye el, még sokáig üzemképes lesz, ha gondosan betartja a használati utasításokat. Vagy talán már nem is emlékszik rájuk?

— De i-i-igen — mondtam kissé zavartan. — „Szeresd... izé... felebarátodat... továbbá ne kívánd meg a más feleségét..."

Az igazgató elmosolyodott:

— És ami a legfontosabb, semmi háború!!

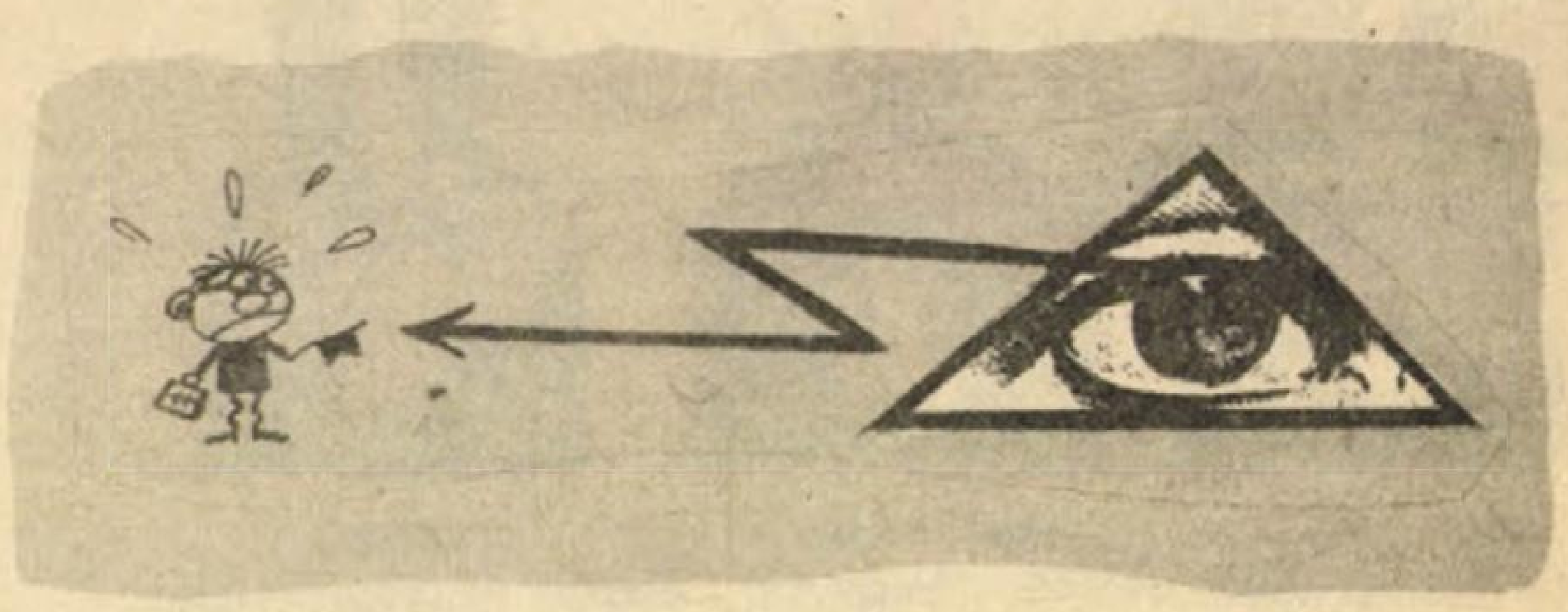

Dalmáth Ferenc

Az oroszlán barlangjában

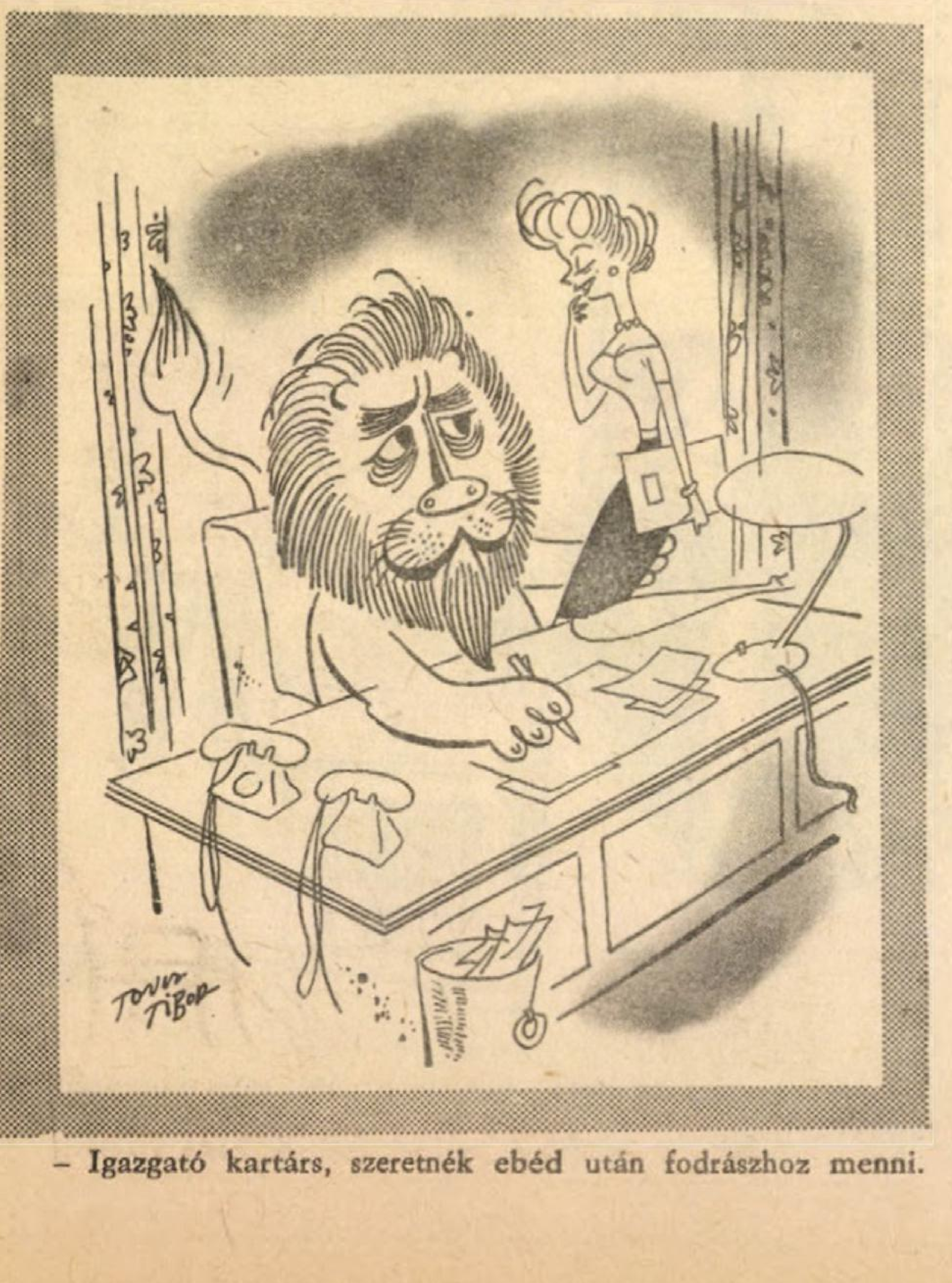

– Igazgató kartárs, szeretnék ebéd után fodrászhoz menni.

Szakítás után

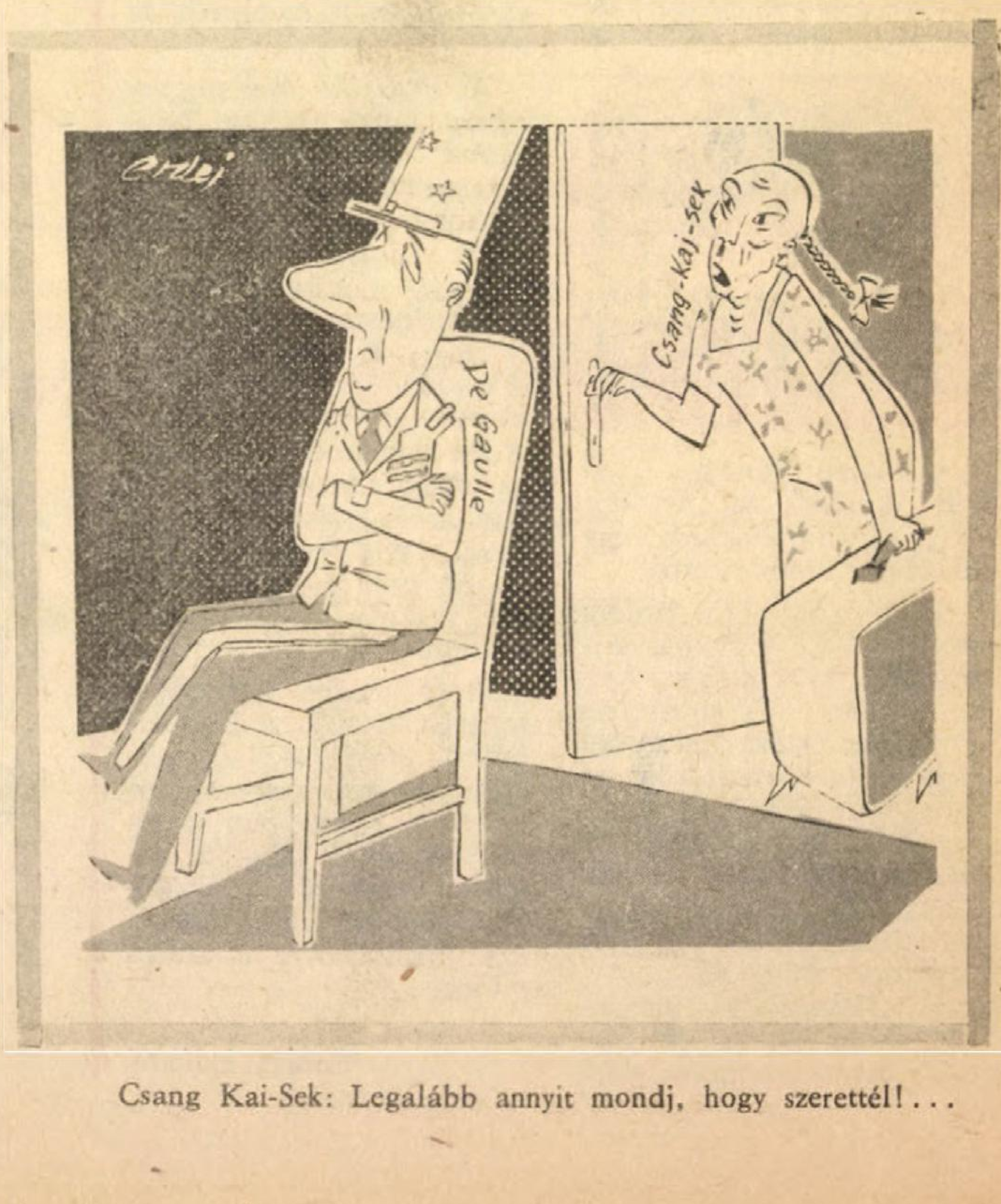

Csang Kai-Sek: Legalább annyit mondj, hogy szerettél!...

KI A FŐNÖK, KOMÁMASSZONY?

Gyöngeszívű ember vagyok, ebből következően szakítottam a lakásom közelében levő Fodrász KTSZ-szel. Ha elemzem az okokat, akkor két lényeges körülményt sorolhatok fel.

Először is zavartak a visszatérő jelenetek, amely során bekenték frissen borotvált arcomat egy kis krémmel, majd megkérdezték, hogy parancsolok-e krémet; hajszesszel dörzsölték be fejbőrömet, majd utóbb mint egy hadparancsot közölték velem „ritkul a haj, muszáj egy kis gyógymasszázs”.

Továbbá túlzásnak véltem, hogy mindezeken felül még legkevesebb két forint borravalót is elvártak tőlem.

Szakítottam hát velük. És hogy elejét vegyem a céltalan borravalózgatásnak, átpártoltam a házunkban levő Nagy-féle maszek fodrászszalonhoz.

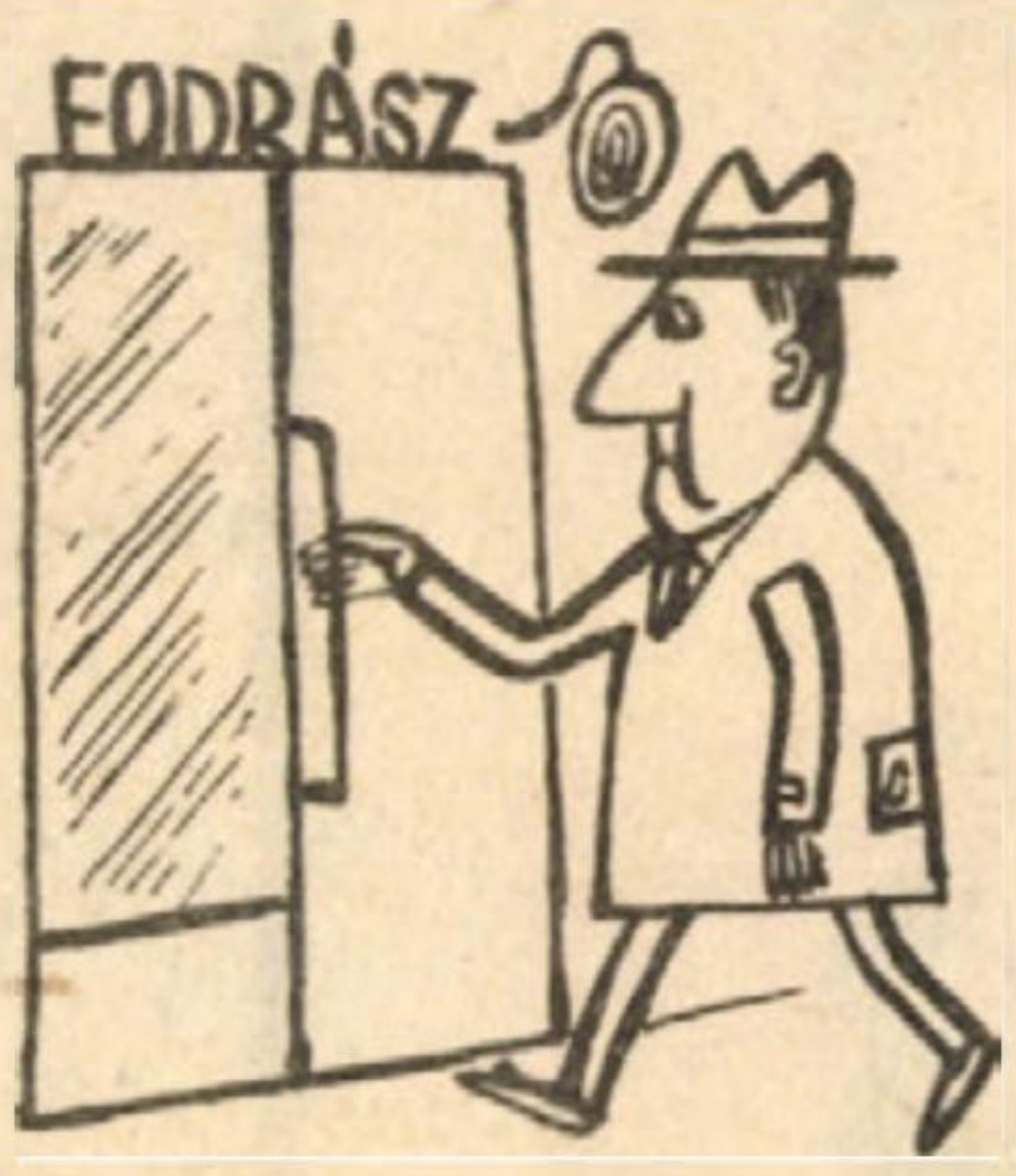

Üzleti kapcsolatunk felvételére egy esedékes hajvágás kínált ürügyet. Beléptem a műhelybe, ahol a kályha mellett két férfiu várta a vendégeket: egy rémisztően karikalábú idősebb ember s egy távíróoszlophoz hasonlatos égimeszelő. Fölpattant a hosszú és azt mondta a másiknak:

— Tessék csak maradni, Nagy úr!

És megnyírt, bekrémezett, szeszes bedörzsölésre ítélt, végül — hisz a segédnek maszeknál is csak ád borravalót az ember! — megköszönte a három forintot.

Legközelebb olyan alkalmat fogtam ki, amikor az égigérő legény éppen borotvált valakit. A karikalábú főnök irgalmára bíztam hajzatomat. Ám az alig kezdett munkához, valamivel kapcsolatban átszólt a szomszédom ábrázatán ügyködő pályatársához:

— Nagy úr kérem, este lakógyűlés lesz.

— Áhá! — oszlott el agyamról a köd. Tehát véletlen folytán a tulajdonos is, a segéd is a Nagy névre hallgat. A múltkor tehát a főnöknek adtam borravalót.

Közben rámzúdult a krém, a hajszesz és a jóég tudja mi minden. Nem védekezhettem, sőt búcsúzóul — csak nem adok annyit mint a főnöknek! — négy forinttal honoráltam a segéd szolgálatkészségét.

És a következő alkalommal?

Megint az égimeszelő kezébe kerültem. És ő már az első percben alkalmat talált arra, hogy odaszóljon kollégájának:

— Főnök úr! A lottót ne felejtsük el délig!...

Most már megkérdeztem:

— Végtére is melyikük a főnök és melyikük a segéd?

Ő a gyakorló szfinkszek mosolyával felelte:

— Fontos ez? Az a világ elmúlt, hogy így tegyünk különbséget ember és ember között.

És jött a krémmel és megmosta a hajamat, és bekente szesszel, és lekötötte és szárította — épp hogy csak nem festette lilára. Én pedig ismerve kötelességemet, távozáskor minden érdeklődés nélkül kezébe nyomtam a kötelező *ötöst*.

Bajor Nagy Ernő

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fekete odahívja magához a fiatal Fehért, aki a lányának udvarol, és így szól hozzá:

– Nézze, Fehér, egyszer s mindenkorra megtiltom magának, hogy az én lányommal moziba járjon!

– Szóval, Fekete úr nem bízik bennem – feleli sértődötten Fehér.

– Dehogyis nem bízom.

– Akkor hát a saját lányában nem bízik?

– Abban is megbízom. Külön-külön bízom én mindkettőjükben, csak akkor nem bízom magukban, ha együtt vannak.

Bürokrácia nélkül

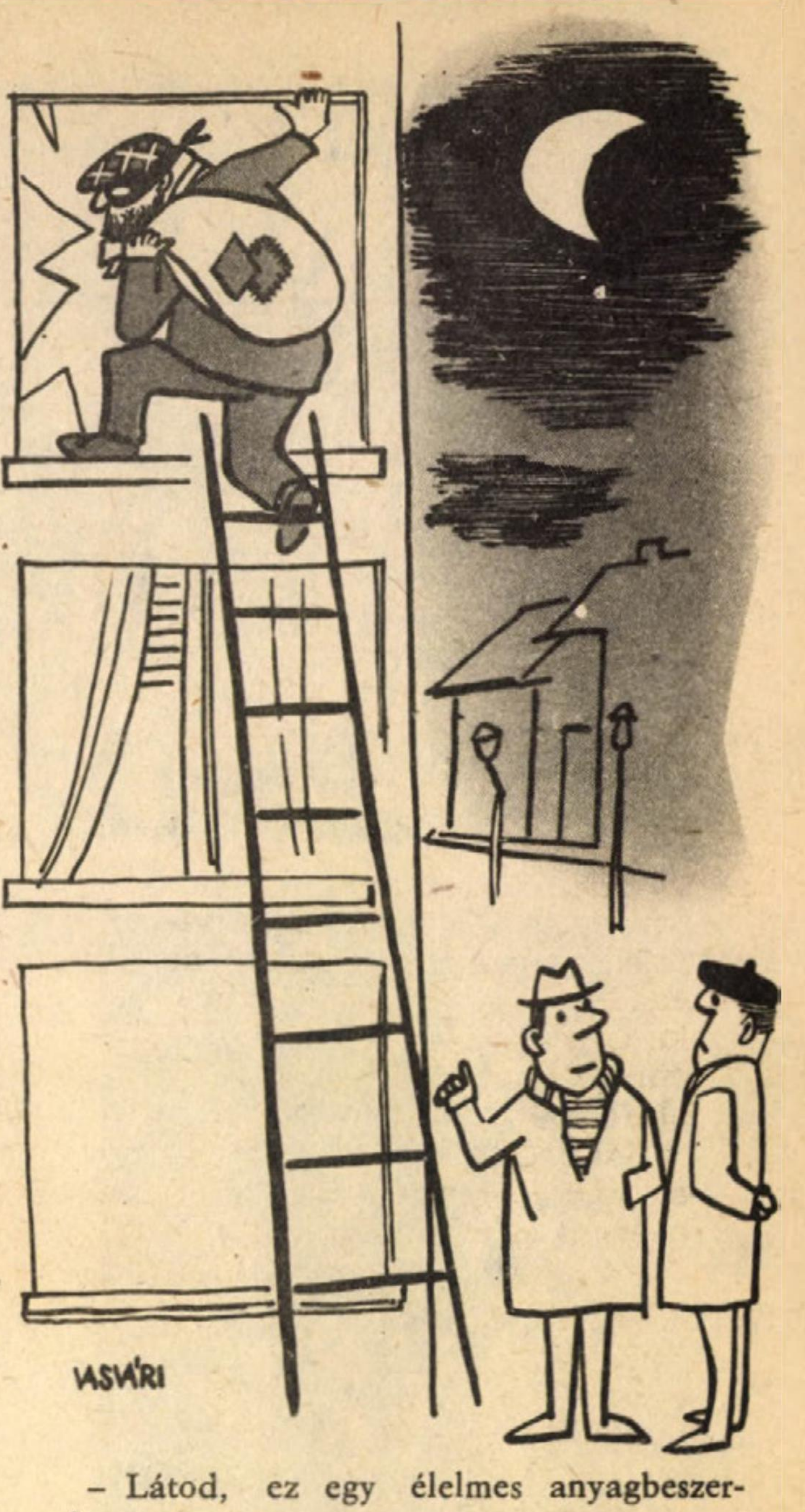

– Látod, ez egy élelmes anyagbeszerző...

GONDOLNI KELL A JÖVŐRE IS

Liz Taylor és Richard Burton, a két filmcsillag egy kicsit túlságosan sokat foglalkoztatja a világot házassági belügyeivel. Teljesen egyet lehet érteni azzal az amerikai közíróval, aki így kiáltott fel: *„Engedjék már őket összeházasodni, mert különben nem tudnak elválni!”*

Ne ijesztgessenek...

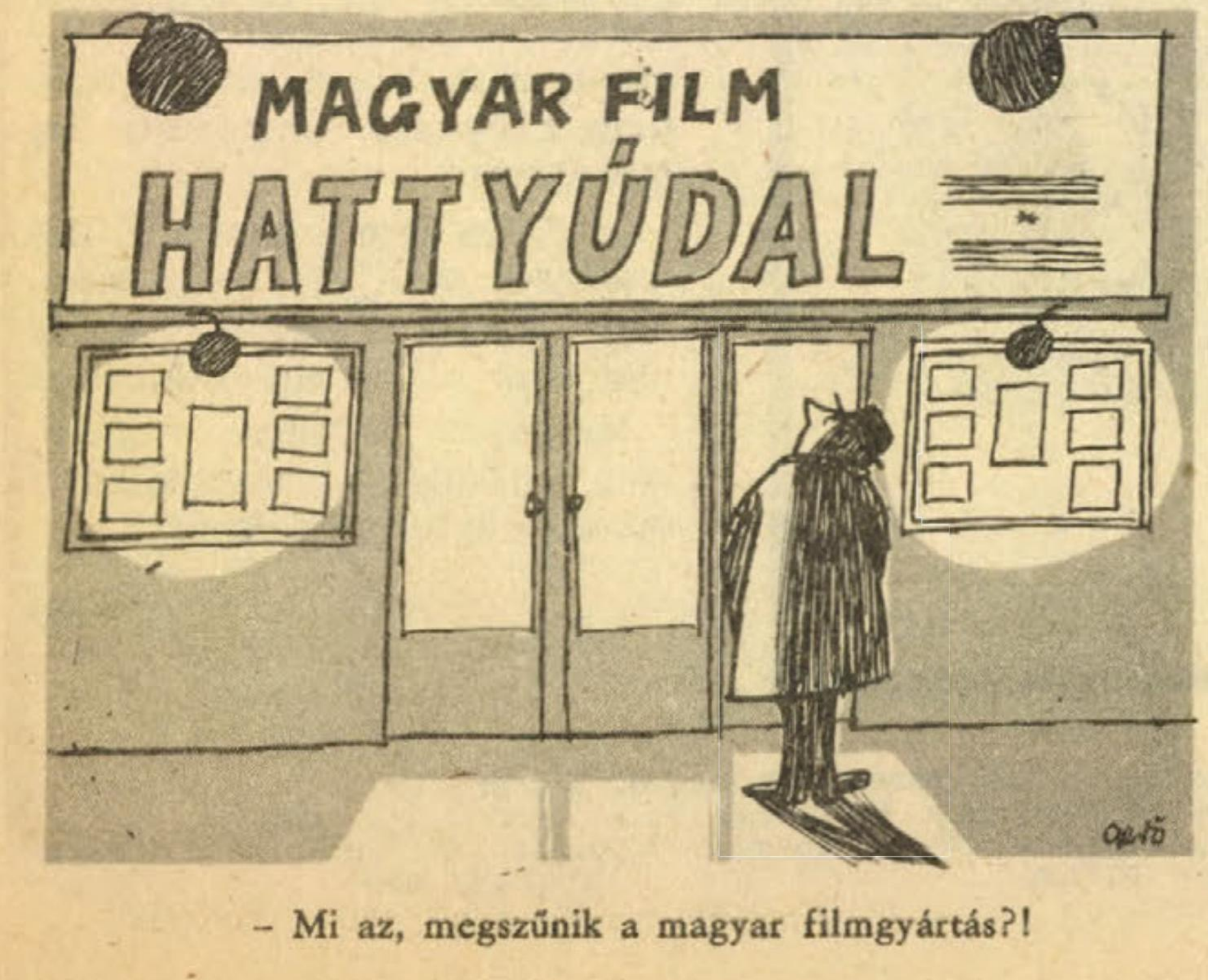

– Mi az, megszűnik a magyar filmgyártás?!

A szülők fokozottabb felelőssége

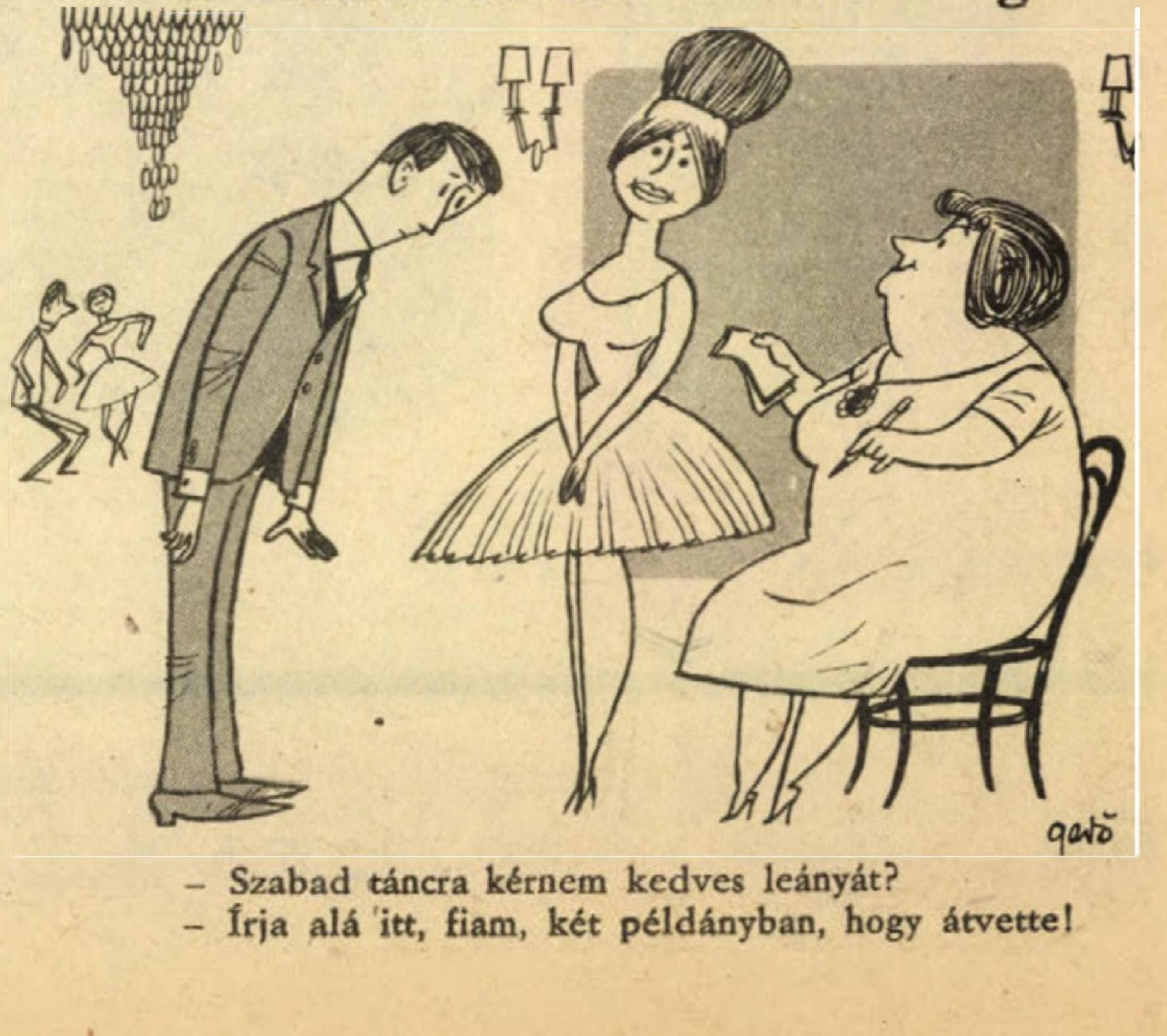

– Szabad táncra kérnem kedves leányát?
– Írja alá itt, fiam, két példányban, hogy átvette!

Import HUMOR

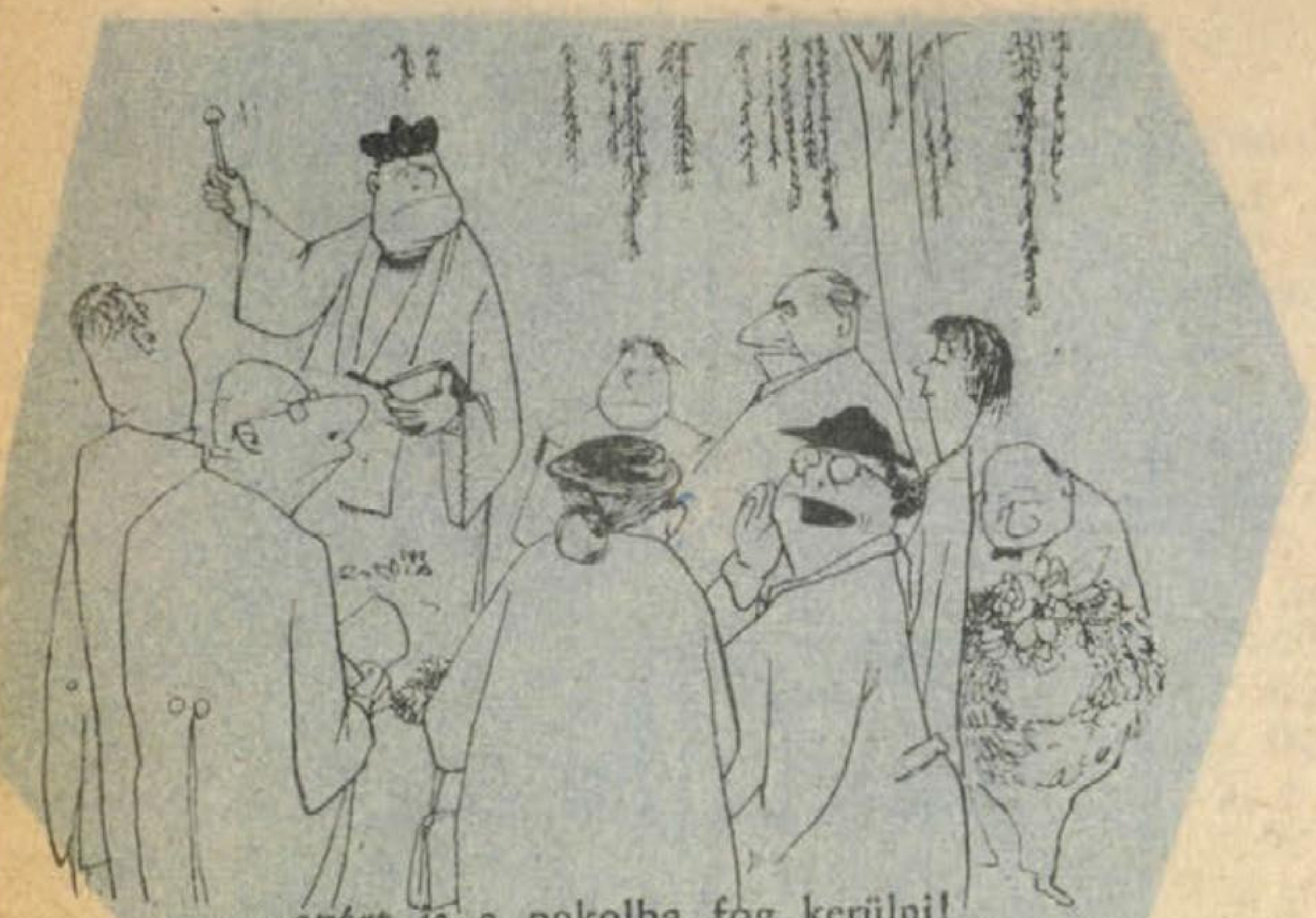

– . . . . azért is a pokolba fog kerülni!
(*Kurt Halbritter, német*)

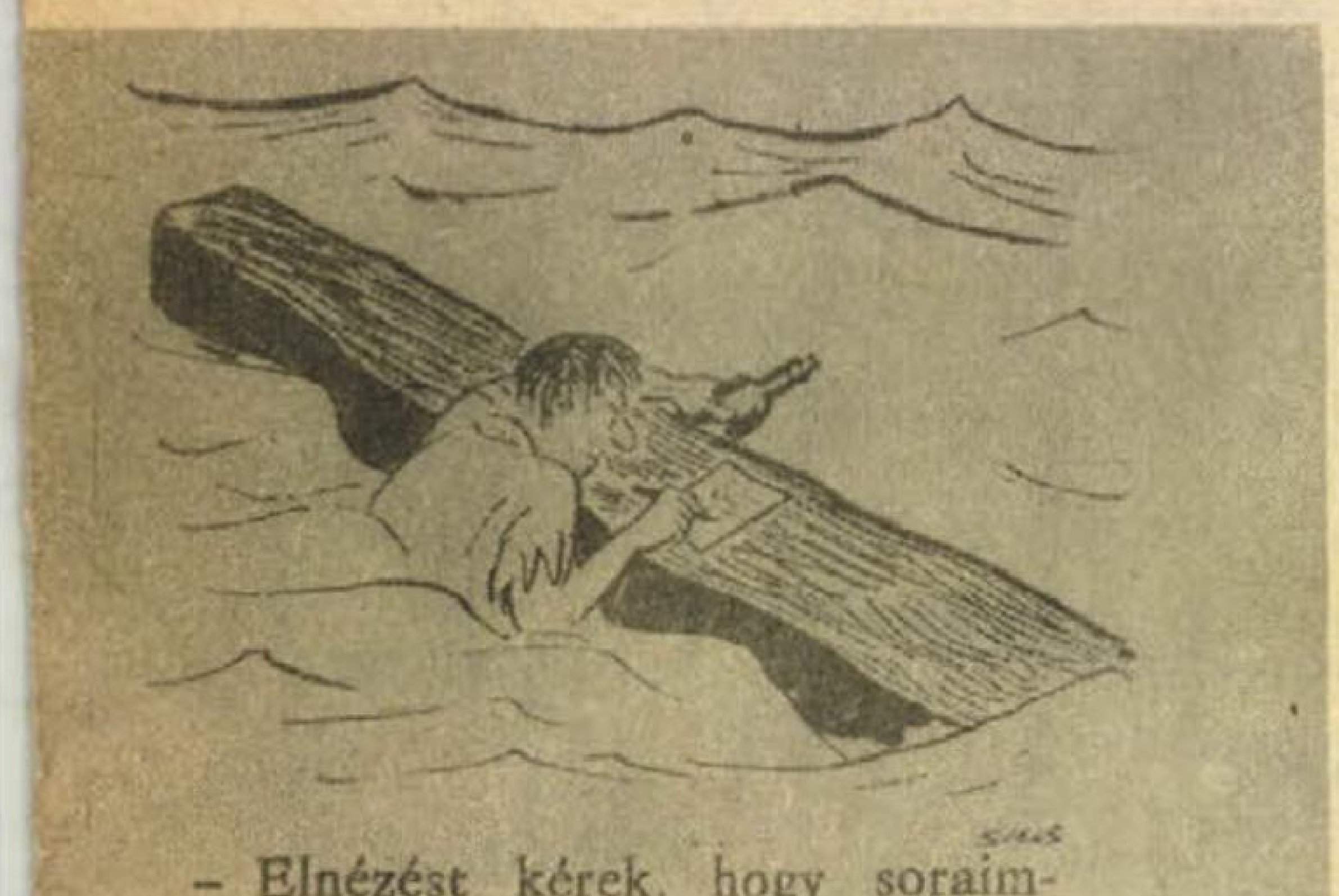

– Elnézést kérek, hogy soraimmal zavarom . . .
(*Mc Kee, angol*)

ÜGYES GYERMEKJÁTÉK

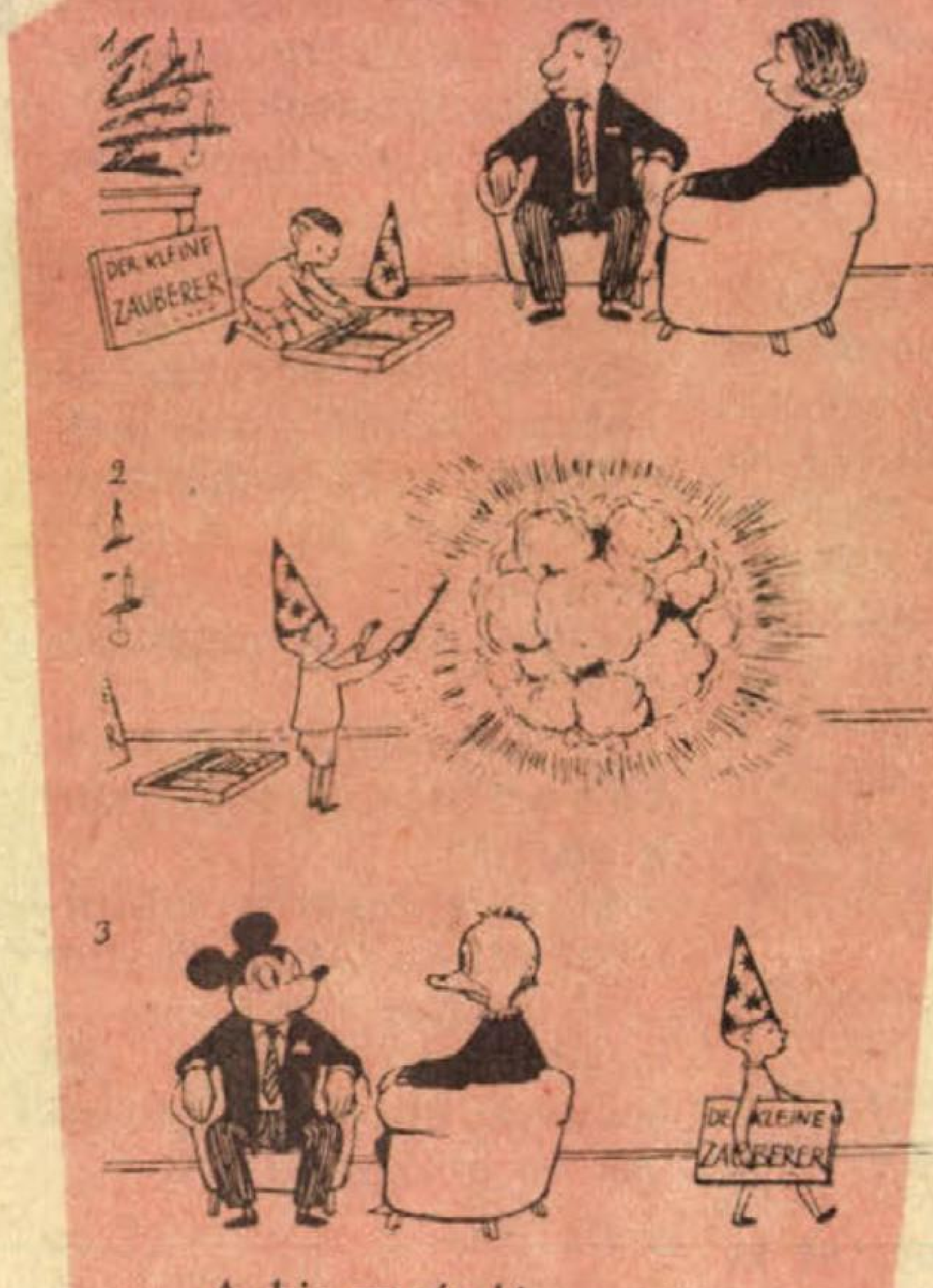

A kis varázsló
(*Loriot, német*)

RITKA JÁRAT

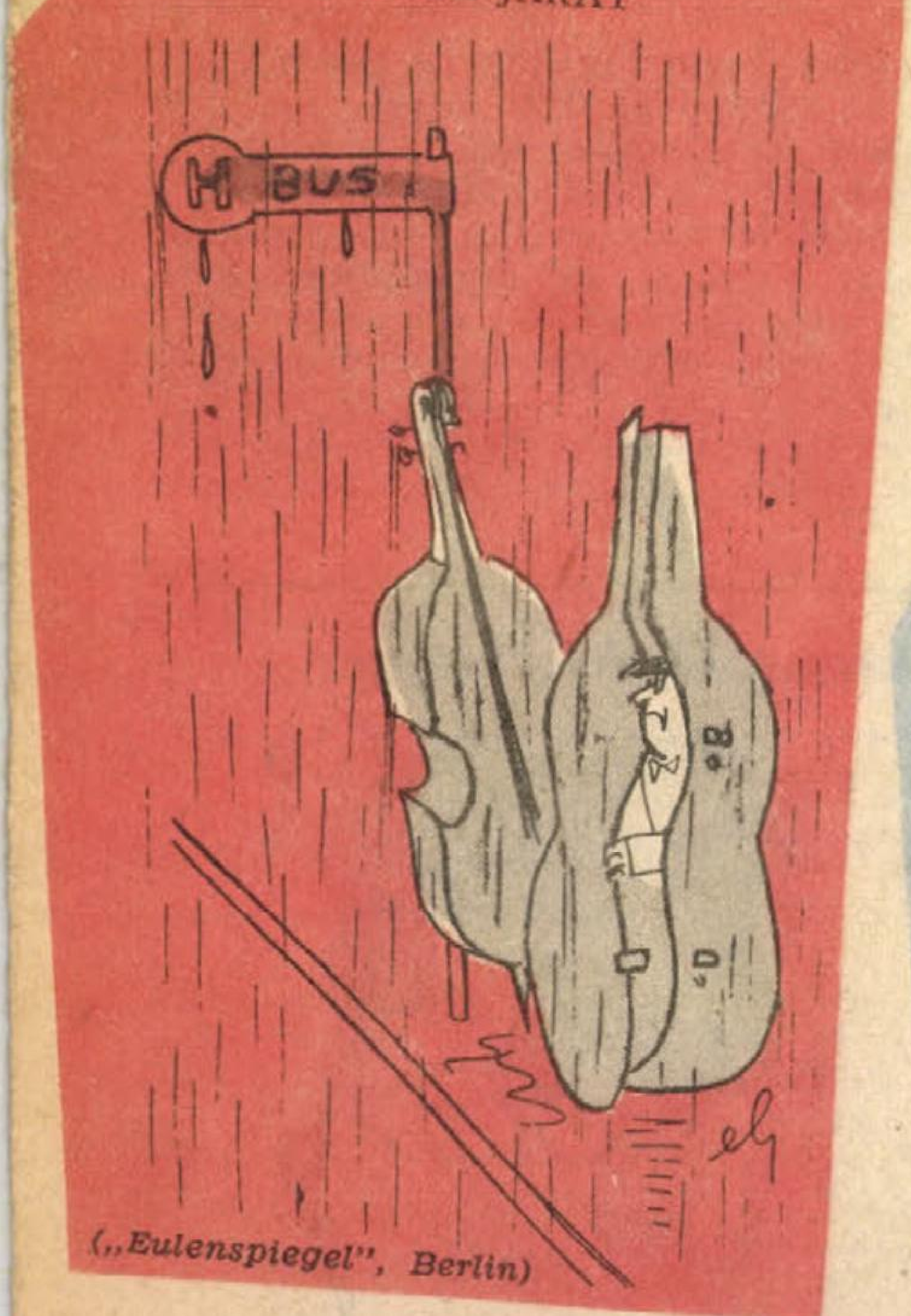

(*„Eulenspiegel", Berlin*)

SZIMBOLIZMUS

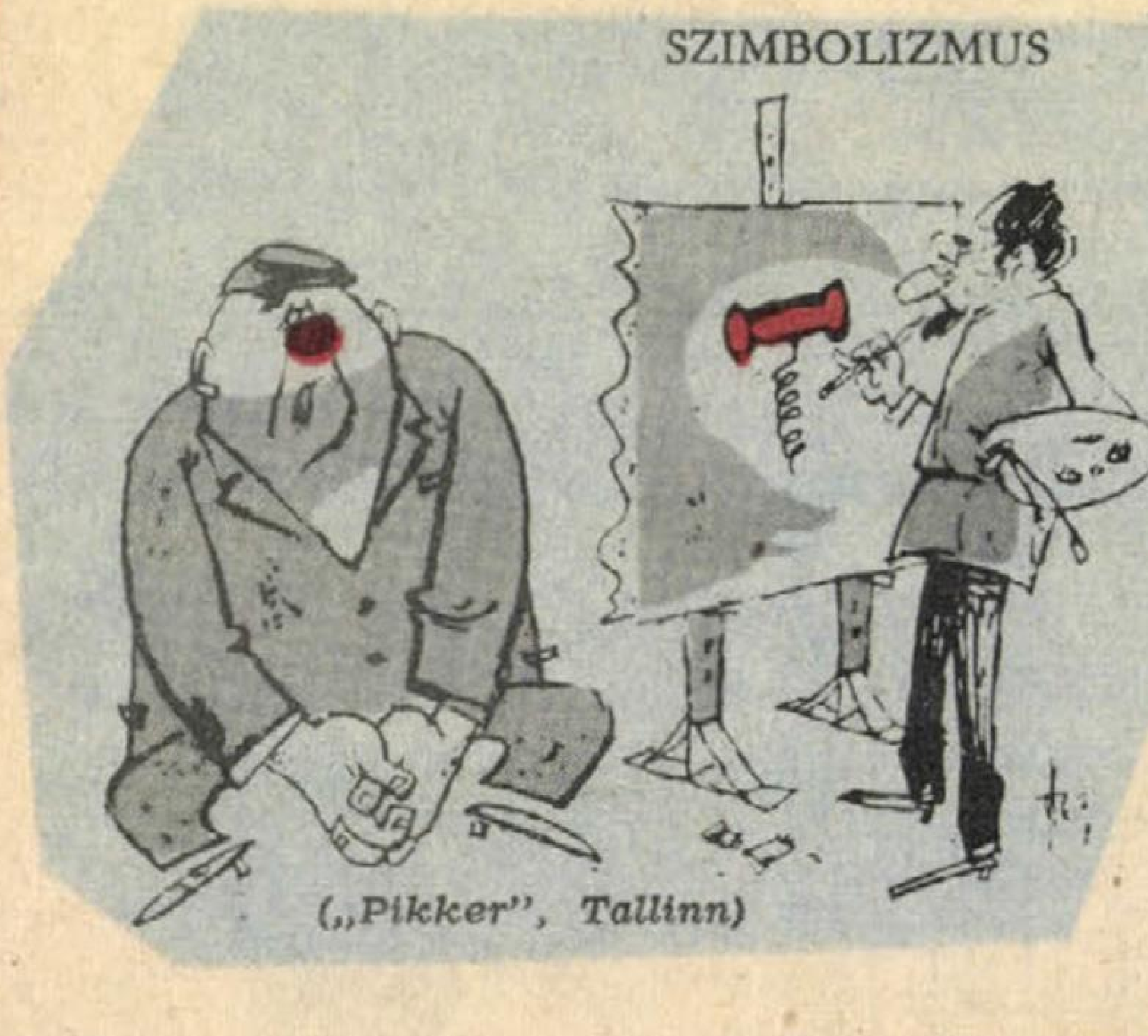

(*„Pikker", Tallinn*)

BÜSZKESÉG

Valahányszor hazánk külhoni sikereiről értesülök, mindig melegséget érzek a szívem körül, s az öröm mértékét cseppet sem befolyásolja, hogy a kiváló teljesítményt téli szalámi vagy balösszekötő révén értük el.

Ezek után, remélem, megértik, hogy nem maradtam közömbös, amikor az Esti Hírlapban az alábbi kis közleményt olvastam:

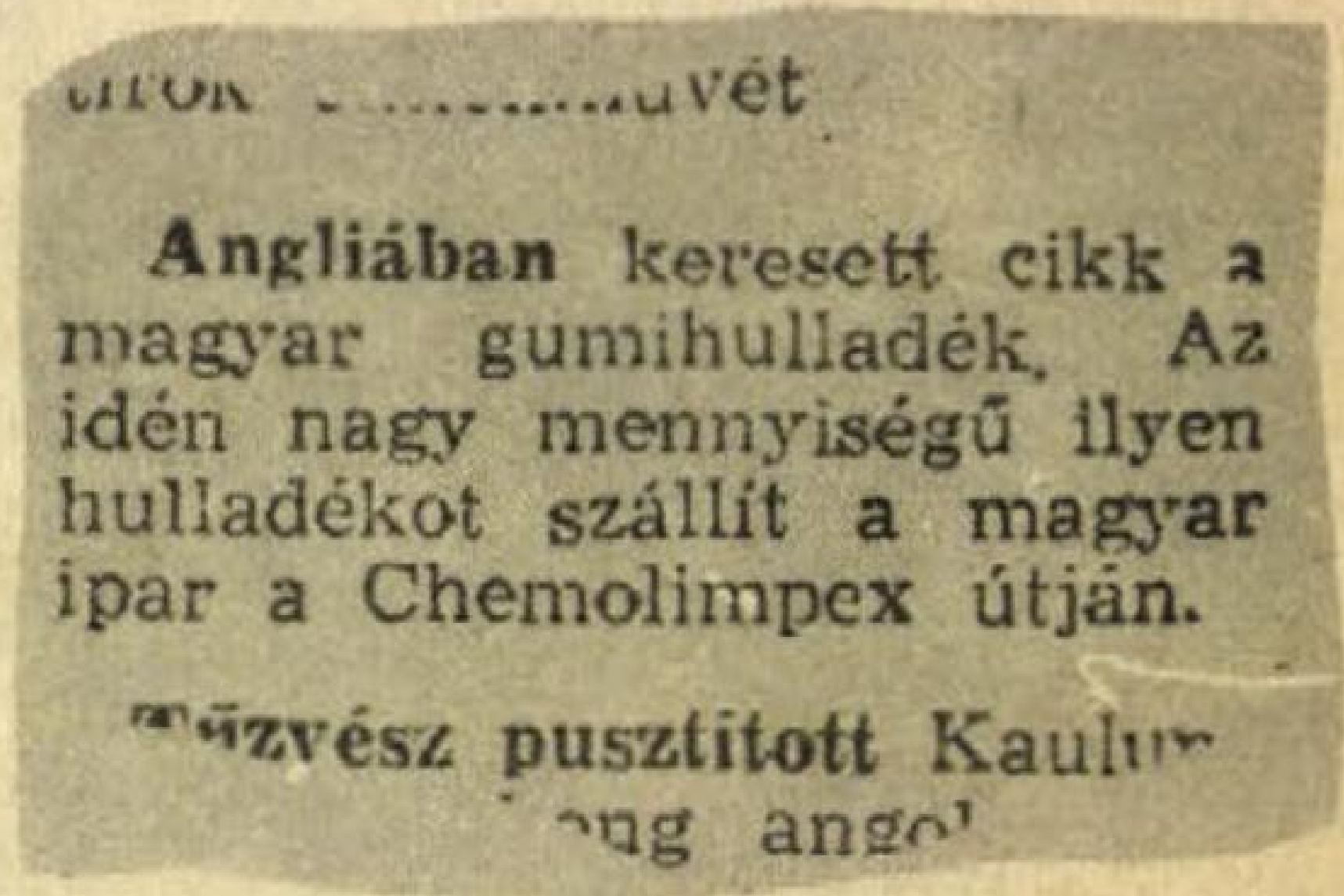

Angliában keresett cikk a magyar gumihulladék. Az idén nagy mennyiségű ilyen hulladékot szállít a magyar ipar a Chemolimpex útján.

„űzvész pusztított Kaulu

No lám, ki hitte volna, hogy még a finnyás Nyugat is megnyalja a tíz ujját a mi príma minőségű gumihulladékunk után?!

Szinte látom lelki szemeimmel, amint Londonban a Tottenham Court Roadon ballag Mrs. Brown, amikor hirtelen megállítja a szembejövő Mrs. Smith:

— Hallotta már, szomszédasszony?

— Mit, lelkem?

— Hogy gumihulladékot osztanak a Regent Streeten!

— Oszt' mifélét?

— Valódi magyart! Egymást ölik érte a népek!!

— Hűha, akkor rohanok haza a cekkeremért! Pedig ki akartam sétálni kicsit a Hyde Parkba. Természetesen így egész más a helyzet. Köszönöm, hogy figyelmeztetett. Isten áldja!

— Szóra sem érdemes. Kötelességem volt. Na de siessen, mert a sor végének esetleg már nem jut. A viszontlátásra!

Mellesleg kíváncsi vagyok, hogy hulladékgyártásunk hány százalék selejttel dolgozik . . .

(d—th)

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, •142–220 – 64.0893 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504